MADELEINE L'ENGLE

O BUCLĂ ÎN TIMP

ARTHUR

Madeleine L'Engle (1918 – 2007) a fost o scriitoare americană, cunoscută mai ales pentru cărțile sale adresate adolescenților. Cea mai celebră carte a ei, *O buclă în timp* (*A Wrinkle in Time*), a fost distinsă cu prestigioasa Medalie Newbery, în anul 1963.

Autoarea a primit și alte premii, printre care National Book Award și Margaret Edwards Award.

În opera lui Madeleine L'Engle se reflectă atât credința creștină, cât și interesul pentru știința modernă.

MADELEINE L'ENGLE

O BUCLĂ ÎN TIMP

Traducere din engleză și note
de Andreea Caleman

ARTHUR

Redactori: Madălina Vasile, Alina Ioan
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
L'ENGLE, MADELEINE
O buclă în timp / Madeleine L'Engle ;
trad. de Andreea Caleman. - Bucureşti : Editura Arthur, 2015
ISBN 978-606-8620-23-7

I. Caleman, Andreea (trad.)

821.111(73)-93-31=135.1

Madeleine L'Engle
A Wrinkle in Time

Această carte a fost publicată cu acordul Edward Necarsulmer IV Literary Management LLC.

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

Pentru Charles Wadsworth Camp
și Wallace Collin Franklin

UNU

Doamna Ce

Era o noapte întunecată și furtunoasă.

În dormitorul ei de la mansardă, înfofolită într-o pătură veche, făcută din petice colorate cusute între ele, Margaret Murry stătea pe marginea patului și se uita la copacii care se încovoiau sub biciul nemilos al vântului. Dincolo de copaci, norii goneau pe cerul nopții. Din când în când, frânturi de lună răzbăteau printre ei, aruncând pe pământ umbre fantomatice, prinse într-un dans nebunesc.

Casa se cutremura.

Înfășurată în pătură, Meg tremura și ea.

De obicei nu-i era frică de vremea rea. „Nu-i vorba doar de vreme", își zise ea. „Vremea doar a pus capac la toate. *Mie* mi-a pus capac. Vremea i-a pus capac lui Meg Murphy, care face totul anapoda..."

Școala... Totul era aiurea la școală. Ajunsese printre ultimii din clasă. În dimineața aceea, unul dintre profesorii ei o dojenise:

— Serios, Meg, nu pricep cum un copil cu părinți eminenți, ca ai tăi, poate avea note atât de proaste! Dacă nu reușești să le îndrepți un pic, va trebui să te las corigentă.

În pauza de prânz, se luase la harță, încercând să uite vorbele profesorului, dar o colegă i-o trântise verde-n față:

— Poate nu te-ai prins, da' s-a terminat primara! Ce-ai de te porți ca o pitică de clasa întâi?

Iar în drum spre casă, un coleg spusese ceva despre „frățiorul ăla idiot" al ei. Lui Meg atâta îi trebuise să audă: aruncase manualele cât colo pe marginea drumului și tăbărâse pe băiat. Ajunsese acasă cu bluza ruptă și un ochi învinețit.

Sandy și Dennys, frații ei gemeni, care aveau zece ani, se întorseseră de la școală cu vreo oră înaintea ei. Când o văzură în ce hal era, îi spuseră scârbiți:

— Ce-ar fi să lași bătaia în grija noastră?

„O delincventă, asta sunt", își spuse Meg posomorâtă. „Așa o să zică. Nu mama, ci... ei. Toți ceilalți... De-ar fi tata aici..."

Dar încă nu se putea gândi la taică-su fără să-i dea lacrimile. Numai maică-sa era în stare să spună firesc: „Când se-ntoarce tatăl vostru..."

De unde să se-ntoarcă? Și când? Sigur maică-sa știa că lumea bârfea. Nu se putea să n-o doară când auzea răutățile alea, așa cum o durea și pe ea. Doar că maică-sa nu lăsa să se vadă. Nimic nu tulbura seninătatea chipului ei.

„De ce nu pot și eu?" se întrebă Meg. „De ce trebuie să *arăt* totul?"

Vântul zgâlțâia nemilos fereastra. Meg își strânse mai bine pătura în jurul trupului. Încolăcit pe o pernă, pisoiul gri, pufos, căscă, arătându-și limbuța roz, apoi se cuibări mai bine și adormi la loc.

Toată lumea dormea. Toată lumea, mai puțin Meg. Până și Charles Wallace, „frățiorul idiot", care, în mod ciudat, de obicei știa negreșit când sora lui era trează și tristă și urca tiptil scările până la camera ei. Dar acum până și Charles Wallace dormea...

Cum de puteau să doarmă liniștiți? La radio se difuzaseră toată ziua avertismente de uragan. Cum de putuseră s-o lase singură acolo, în mansardă, în patul ei șubred, cu cadru de alamă, când știau că acoperișul putea zbura în orice clipă, iar furtuna o putea arunca în văzduhul învolburat al nopții și s-o ducă apoi cine știe unde?

Meg tremura tot mai tare.

„Tu ai vrut camera de la mansardă!“ își zise încrâncenată. „Iar mama te-a lăsat, fiindcă ești cea mai mare. E un privilegiu, nu o pedeapsă.“

— Nu, pe timp de furtună nu-i niciun privilegiu! zise ea cu voce tare.

Aruncă pătura la picioarele patului și se ridică. Pisoiul se întinse tacticos și o privi cu ochi mari și inocenți.

— Culcă-te la loc! îi zise Meg. Bucură-te că ești doar un pisoi și nu un monstru ca mine!

Fata se privi în oglinda dulapului și se strâmbă, dezvelindu-și dinții acoperiți de aparatul dentar. Cu un gest reflex, își potrivi ochelarii pe nas, își trecu mâna prin părul castaniu deschis, zburlindu-l de arăta ca o mătură. Oftă din toți rărunchii, un suspin ce mai că acoperi vaietul vântului.

Podeaua din scânduri mari și late era rece. Vântul pătrundea prin crăpăturile pervazului, în ciuda ferestrei duble, și urla neobosit în hornurile casei. Jos, la parter, Fortinbras, câinele mare și negru al familiei, începu să latre. Era speriat și el, pesemne. Dar de ce? Fortinbras nu lătra niciodată fără motiv.

Deodată, își aminti că, atunci când fusese la poștă să ridice corespondența, lumea vorbea de un vagabond care furase douăsprezece cearșafuri de la doamna Buncombe, nevasta polițistului. Încă nu-l prinseseră și poate că acum se îndrepta spre casa lor singuratică, aflată pe un drum

lăturalnic. Poate că-i mai trebuiau cearșafuri. Meg nu dăduse prea multă atenție discuției despre vagabond, căci poștărița o întrebase, cu un rânjet mieros, dacă aveau vești de la taică-su.

Meg ieși din cămăruța ei și își croi drum printre umbrele mansardei. Se lovi de masa de ping-pong. „O vânătaie pe șold îmi mai lipsea!" își zise.

Pe urmă se lovi de vechea ei casă pentru păpuși, de căluțul de lemn al lui Charles Wallace și de trenulețul electric al gemenilor.

— De ce mi se-ntâmplă toate numai mie? se rățoi ea la un urs mare de pluș.

Coborî scările, se opri și ascultă. Niciun zgomot din camera lui Charles Wallace, aflată în dreapta scărilor. Și niciun foșnet din stânga, din camera părinților, unde mama dormea singură în patul uriaș. Se duse în vârful picioarelor spre camera gemenilor, tot potrivindu-și ochelarii pe nas, de parcă asta ar fi ajutat-o să vadă mai bine în întuneric. Dennys sforăia. Sandy mormăi ceva despre baseball, apoi amuți. Gemenii n-aveau nicio grijă pe lume. Nu erau elevi de frunte, dar nici slabi. În general se mulțumeau cu un lung șir de „bine", între care mai scăpau câte un „foarte bine" sau „suficient". Atletici și plini de forță, erau alergători rapizi și buni la multe sporturi. Când se făceau glume pe seama celor din familia Murry, nu erau niciodată despre Sandy sau Dennys.

Ieși din camera gemenilor și coborî la parter, având grijă să evite treapta a șaptea care scârțâia. Fortinbras nu mai lătra. Asta însemna că nu era vagabondul, altfel Fort nu s-ar fi oprit dacă era vreun străin prin preajmă.

„Și *dacă*, totuși, vine vagabondul? Dacă are cuțit? N-avem vecini, n-are cine să ne audă, putem să țipăm mult și bine. Nu i-ar păsa nimănui, oricum..."

„Ia să-mi fac niște cacao cu lapte“, se hotărî Meg. „Asta o să mă-nveselească un pic și, măcar, dacă vântul smulge acoperișul, n-o să fiu în pod să mă ia și pe mine pe sus.“

Lumina era deja aprinsă în bucătărie. Așezat la masă, Charles Wallace bea lapte și mânca pâine cu gem. Părea tare mic și vulnerabil, cum stătea el acolo, singur, în bucătăria de modă veche, un băiețel blond în pijama albastră, decolorată, bălăngănindu-și picioarele mult deasupra podelei.

— Salut! zise el vesel. Te-așteptam.

De sub masă, de la picioarele lui Charles Wallace, se iți gâtul zvelt și negru al lui Fortinbras, care aștepta cuminte să-i pice și lui vreo firimitură, două. O salută pe Meg întinzându-și capul spre ea și dând bucuros din coadă. Pe Fortinbras îl găsiseră pe prag, într-o noapte de iarnă, un cățeluș pricăjit, numai piele și os, abandonat de cine știe cine. Era jumătate setter englez, jumătate ogar, așa le zisese tata. Grațios și întunecat, Fort avea o frumusețe aparte.

— De ce n-ai venit sus? întrebă Meg, vorbindu-i fratelui ei de parcă erau de-o vârstă. M-am speriat rău de tot!

— E prea mult vânt acolo în pod, la tine, răspunse băiețelul. Știam c-o să cobori. Am pus lapte la încălzit. Cred că-i deja fierbinte.

Cum de știa Charles Wallace întotdeauna ce era cu ea? Cum își dădea seama? Nu părea să știe, ori poate nu-i păsa, ce gândeau Dennys sau Sandy. În schimb, îi plăcea să le scotocească mințile lui Meg și mamei lor și o făcea cu o precizie înspăimântătoare.

Oare de frică vorbeau oamenii în șoaptă despre copilul cel mai mic al familiei Murry? Ziceau că nu era tocmai normal... „Oamenii deștepți au adesea copii anormali. Ceilalți doi băieți par în regulă, copii drăguți, dar fetița aia urâțică

și băiatul cel mic nu cred că-s întregi la minte“, auzise Meg odată pe cineva.

E adevărat, Charles Wallace rar vorbea dacă era cineva în preajmă, așa că mulți își închipuiau că încă nu învățase să vorbească. Dar era la fel de adevărat că nu vorbise deloc până pe la patru ani. Meg se albea de furie când vedea cum oamenii se holbau la Charles și, cu un „țțț“, dădeau din cap cu părere de rău.

— Nu-ți face griji pentru Charles Wallace, îi spusese odată tata, chiar înainte să plece, Meg își amintea bine. Nu-i nimic în neregulă cu mintea lui. Doar că face lucrurile în felul lui și-n ritmul lui.

— Nu vreau s-ajungă un prost, ca mine, spusese Meg.

— Draga mea, nu ești deloc proastă, nici gând de așa ceva! o liniștise tata. Ești ca Charles Wallace. Dezvoltarea ta are propriul ei ritm, pur și simplu nu e ca a altor copii.

— Și de unde știi, mă rog? întrebase Meg. De unde știi că nu-s proastă? Sau zici așa doar pentru că mă iubești?

— Te iubesc, dar nu de asta-ți spun că știu. Eu și mama ți-am făcut o serie de teste...

Da, așa era. Meg își dăduse seama că unele dintre „jocurile“ pe care le jucase cu părinții ei erau un fel de teste și că fuseseră mai mult pentru ea și pentru Charles Wallace decât pentru gemeni.

— Teste de inteligență?

— Da, unele dintre ele.

— Și e bun coeficientul meu?

— Foarte bun.

— Cât e?

— N-am să-ți spun. Dar poți fi sigură că atât tu, cât și Charles Wallace veți putea face aproape orice vreți când veți fi mari. Stai numai să-nceapă Charles Wallace să vorbească și-o să vezi!

Câtă dreptate avusese, cu toate că plecase înainte ca frățiorul ei să înceapă să vorbească. Charles se pornise într-o bună zi, direct în propoziții complete, sărind peste etapa gânguritului de bebeluș. „Ce mândru ar fi fost tata de el!“

— Ia vezi dacă n-a fiert laptele, îi spuse Charles Wallace, cu o pronunție corectă și mai clară decât a multor copii de cinci ani. Știi că nu-ți place cu caimac!

— Ai pus de două ori mai mult decât era nevoie! zise Meg aruncând o privire în ibric.

Charles Wallace încuviință cu seninătate:

— M-am gândit că poate vrea și mama.

— Ce să vreau? se auzi vocea mamei din pragul bucătăriei.

— Cacao cu lapte, spuse Charles Wallace. Vrei și un sendviș cu lebăr și brânză topită? Îți fac cu plăcere, dacă vrei.

— Mi-ar plăcea, da, zise doamna Murry, dar pot să-mi fac și singură dacă ești ocupat.

— Niciun deranj! spuse Charles Wallace.

Se dădu jos de pe scaun și se îndreptă spre frigider, cu pași mărunți și moi în pijamalele lui combinezon, ca o pisicuță mergând pe pernițe.

— Tu, Meg? Sendviș?

— Da, mersi, răspunse Meg. Dar nu cu lebăr. Avem roșii?

Charles Wallace se uită în lada cu legume din frigider:

— Da, una. Mamă, pot s-o pun pe toată pe sendvișul lui Meg?

— Nici c-ai putea s-o pui într-un loc mai bun! răspunse doamna Murry zâmbind. Vorbește mai încet, Charles, dacă nu vrei să te trezești cu gemenii aici.

— Nuuu, puțină *exclusivitate*! zise Charles Wallace. Noul meu cuvânt pentru azi! Impresionant, nu?

— Nemaipomenit! spuse doamna Murry. Meg, vino să-ți văd un pic vânătaia!

Meg îngenunche la picioarele mamei. Lumina și căldura bucătăriei o liniștiseră și uitase de fricile din mansardă. Ibricul cu cacao răspândea o aromă delicioasă. Pe pervazul ferestrei înfloriseră mușcatele, iar pe masă era un buchet de crizanteme mici, galbene. Perdelele roșii, cu modele geometrice verzi și albastre, erau trase și dădeau încăperii un aer vesel. Soba torcea ca un motan mare și somnoros. Afară, vântul singuratic încă izbea zidurile casei, dar, în atmosfera caldă și familiară a bucătăriei, furia rafalelor, care o îngrozise pe Meg sus la mansardă, părea îmblânzită acum. Sub scaunul doamnei Murry, Fortinbras căscă mulțumit.

Doamna Murry atinse ușor obrazul vânăt al lui Meg. Fetița o privi, pe jumătate ursuză, pe jumătate cu admirație. Nu era ușor să ai o mamă care era nu doar om de știință, ci și o adevărată frumusețe. Părul roșu ca focul al doamnei Murry, pielea albă ca laptele și ochii violeți, cu gene lungi și negre, erau și mai spectaculoase în comparație cu trăsăturile de-a dreptul banale ale fiicei sale. Părul lui Meg fusese cât de cât acceptabil atâta vreme cât îl purtase împletit în codițe. Când începuse liceul însă, se tunsese scurt și acum se luptau amândouă, și ea și maică-sa, să-l aranjeze cumva, dar o parte se încăpățâna să se onduleze, pe când cealaltă rămânea complet dreaptă, așa că arăta mult mai rău decât înainte.

— Nu prea știi ce-nseamnă moderația, draga mea, nu-i așa? întrebă doamna Murry. O bună măsură în toate, asta înseamnă, ceva ce mă tem că n-ai să-nveți vreodată. Ce vânătaie urâtă ți-a făcut Henderson! Apropo, după ce te-ai dus la culcare, a sunat maică-sa să se plângă că l-ai lovit rău. I-am zis că, din moment ce e cu un an mai mare și cu vreo zece kilograme mai greu decât tine, eu ar trebui să mă plâng. Dar a ținut-o pe-a ei, cum că tu ești de vină.

— Depinde cum pui problema, zise Meg. De obicei oamenii zic că-i vina mea, indiferent cum s-au întâmplat lucrurile. Ba chiar şi dacă n-am avut nimic de-a face cu situaţia. Îmi pare rău că m-am bătut cu el. A fost o săptămână groaznică şi am numai gânduri negre.

Doamna Murry îi mângâie blând căpşorul zburlit:

— De ce atâtea gânduri negre?

— *Urăsc* să fiu ciudata școlii! răspunse Meg. Și nici lui Sandy și Dennys nu le e ușor. Nu știu dacă ei chiar sunt ca toţi ceilalţi sau doar se prefac foarte bine. Încerc și eu să mă prefac, dar n-ajută la nimic.

— Tu eşti mult prea onestă ca să fii în stare să pretinzi că eşti... cine nu eşti, spuse doamna Murry. Îmi pare rău, Meglet. Poate că tata te-ar fi ajutat cumva, de-ar fi fost aici. Eu, una, nu cred că pot face nimic, va trebui să te descurci singură o vreme. Peste ceva timp, totul ţi se va părea mai uşor... Dar asta nu te-ajută cu nimic acum, nu?

— Dacă n-aş fi atât de urâtă... Dac-aş fi drăguţă ca tine...

— Mama nu-i deloc drăguţă, e frumoasă! anunţă Charles Wallace, feliind bucata de lebăr. Și pun pariu că era urâtă rău la vârsta ta.

— Câtă dreptate ai! aprobă doamna Murry. Peste o vreme, Meg...

— Mamă, vrei şi salată pe sendviş? întrebă Charles Wallace.

— Nu, mulţumesc.

Băieţelul tăie frumos sendvişul, îl puse pe o farfurie pe care i-o aşeză mamei în faţă.

— Vine imediat şi-al tău, Meg! Cred că trebuie să vorbesc cu doamna Ce despre tine.

— Cine-i doamna Ce?

— Deocamdată este o chestie *exclusivistă*, zise Charles Wallace. Să-ţi pun şi sare cu aromă de ceapă?

— Da, mersi.

— De la ce vine *Ce*? întrebă doamna Murry.

— Ăsta-i numele ei, răspunse Charles Wallace. Știi casa veche din pădure, cu acoperiș de țiglă, de care nu se apropie copiii că zic că-i bântuită? Acolo locuiesc ele!

— Ele? se miră Meg.

— Doamna Ce și cele două prietene ale ei. Mă plimbam pe acolo cu Fortinbras acum vreo două zile, când tu și gemenii erați la școală. Ne place să ne plimbăm prin pădure, știi. Fort s-a luat după o veveriță, iar eu m-am dus după el, bineînțeles. Așa am ajuns la casa bântuită. Se poate zice că ne-am întâlnit din întâmplare.

— Bine, dar nu locuiește nimeni acolo, zise Meg nedumerită.

— Ba da, doamna Ce și prietenele ei! Sunt foarte plăcute.

— De ce nu mi-ai zis nimic despre asta până acum? întrebă doamna Murry. Știi bine că n-ai voie să pleci de-acasă fără să ceri voie, Charles!

— Știu, spuse Charles. De asta nici nu ți-am povestit. Am fugit după Fortinbras fără să mă gândesc. Și pe urmă am hotărât că... în fine, mi-am zis că-i mai bine să le păstrez pentru vreo urgență.

O pală năprasnică de vânt se izbi de casă și o cutremură din temelii și, deodată, ploaia începu să biciuie ferestrele.

— Nu-mi place vântul ăsta! spuse Meg neliniștită.

— O să zboare ceva țigle de pe casă, asta-i clar! spuse doamna Murry. Dar casa asta a rezistat vreme de aproape două sute de ani, Meg, mă gândesc că mai ține un pic. Dealul nostru a ținut piept multor furtuni.

— Dar ăsta-i uragan! se tângui Meg. Așa au zis la radio, că-i uragan!

— E octombrie, spuse doamna Murry. De obicei sunt furtuni în octombrie.

Când Charles îi întinse lui Meg farfuria cu sendvişul, Fortinbras ieşi de sub scaun. Scoase un mârâit lung, gutural şi văzură cu toţii cum blana întunecată i se zbârleşte încet. Lui Meg i se făcu pielea de găină.

— Ce-i? întrebă ea alarmată.

Fortinbras se uita ţintă la uşa care dădea din bucătărie în laboratorul doamnei Murry, amenajat în vechea lăptărie din piatră. Iar dincolo de laborator, era o cămară din care se putea ieşi direct afară. Doamna Murry se străduise să-i înveţe pe copii să intre în casă prin garaj sau pe uşa principală, aşa că de obicei nu intra nimeni pe acolo. Fortinbras, însă, mârâia chiar la uşa laboratorului, nu la cea dinspre garaj.

— Mamă, sper că n-ai uitat cine ştie ce substanţe chimice urât mirositoare fierbând pe arzătorul Bunsen, zise Charles Wallace.

Doamna Murry se ridică:

— Nu, dar ar fi bine să mă duc să văd ce-l supără pe Fort.

— Vagabondul! Sigur e vagabondul! zise Meg tulburată.

— Ce vagabond? întrebă Charles Wallace.

— Vorbeau azi după-amiază la poştă cum că un vagabond i-a furat cearşafurile doamnei Buncombe.

— Atunci să fim cu ochii pe feţele de pernă, spuse doamna Murry amuzată. Într-o noapte ca asta, cred că nici vagabonzii nu rătăcesc pe-afară, Meg.

— Ba poate că tocmai de-aia *este* afară şi caută adăpost ca să *nu* mai fie pe-afară! se văită Meg.

— În cazul ăsta, i-am putea oferi hambarul până dimineaţă, spuse doamna Murry şi se îndreptă hotărâtă spre uşă.

— Vin cu tine! zise Meg cu o voce ascuţită.

— Nu, Meg, rămâi cu Charles şi mănâncă-ţi sendvişul!

— Să mănânc, auzi! exclamă fetiţa după ce doamna Murry ieşise. Parcă de mâncat îmi arde mie acum!

— Mama poate să-și poarte singură de grijă, zise Charles. Din punct de vedere fizic, vreau să spun.

Însă Meg băgă de seamă că, așezat pe scaunul tatălui lor, Charles lovea neliniștit stinghia de sprijin pentru picioare, ceea ce spunea multe, căci Charles Wallace, spre deosebire de alți copii mici, putea să stea cuminte pe scaun, dacă nu-l preocupa nimic.

După câteva clipe, ce părură o veșnicie, doamna Murry se întoarse și ținu ușa deschisă, lăsând să intre... oare era vagabondul? Părea cam mic de statură pentru un vagabond. Vârsta sau sexul erau imposibil de ghicit, întrucât creatura era complet înfofolită în haine. Capul îi era îmbrobodit în eșarfe de diverse culori și, peste ele, era îndesată o pălărie bărbătească. Un șal de un roz țipător, pus peste un palton grosolan și cizme de cauciuc completau ținuta arătării.

— Doamnă Ce, întrebă Charles suspicios, ce căutați aici? Mai ales la ora asta?!

— Nu-ți face griji, drăguțul meu, se auzi o voce venind de undeva, de sub gulerul ridicat al paltonului, șal, eșarfe și pălărie, o voce scârțâitoare ca o poartă neunsă, dar, cumva, deloc neplăcută.

— Doamna, ăăă, doamna Ce zice că s-a rătăcit, spuse doamna Murry. Vreți un pic de cacao cu lapte, doamnă Ce?

— Cu mare plăcere! răspunse doamna Ce și își scoase pălăria și șalul roz. De rătăcit nu mă rătăceam eu, problema e că m-a luat vântul pe sus și m-a abătut din drum. Și, când mi-am dat seama că m-a adus în pragul casei micuțului Charles Wallace, mi-am zis că-i mai înțelept să intru să-mi trag sufletul, înainte să purced mai departe

— De unde știați că-i casa lui Charles Wallace? întrebă Meg.

— După miros, răspunse doamna Ce.

Apoi se apucă să-și scoată eșarfele, una câte una: un șal ecosez colorat, cu motive albastre și verzi, o eșarfă cu imprimeu

cu flori galbene, o eşarfă Liberty[1] aurie şi o basma cu roşu şi negru. De sub toate acestea, se ivi creştetul doamnei Ce. Părul rar şi cărunt era strâns în vârful capului, într-un coc mic, dar îngrijit. Ochii îi licăreau vioi, avea nasul mic şi rotund ca o biluţă şi gura zbârcită ca un măr de toamnă.

— Mmm, ce cald şi bine-i aici! zise ea.

— Vă rog, luaţi loc! spuse doamna Murry, oferindu-i un scaun. Doriţi un sendviş, doamnă Ce? Eu am mâncat unul cu brânză topită şi lebăr, Charles unul cu gem, iar Meg cu salată şi roşii.

— Hm, ia să vedem... chibzui doamna Ce. Mie cel mai mult îmi place caviarul rusesc.

— Aţi tras cu ochiul! ţipă Charles indignat. E pentru ziua mamei, nu vă dau!

Doamna Ce oftă adânc.

— Am zis *nu*! strigă iar Charles. Mamă, nu te lăsa impresionată, că mă supăr rău! Ce-aţi zice de-un sendviş cu ton, doamnă Ce?

— Fie, spuse doamna Ce blajin.

— Îi fac eu! se oferi Meg şi se îndreptă spre cămară să aducă o conservă cu ton.

„Pe legea mea!" îşi zise Meg. „Baba asta intră ca la ea acasă şi mamei nu i se pare nimic ciudat. Pun pariu că ea e vagabondul. Pun pariu că ea a furat cearşafurile. Şi, în mod sigur, Charles Wallace n-ar trebui să fie prieten cu ea! Tocmai el, care nu deschide gura nici în preajma oamenilor obişnuiţi!"

— Sunt de puţină vreme pe-aici, spuse doamna Ce, în timp ce Meg stinse lumina în cămară şi se duse în bucătărie

[1] Imprimeu textil al cărui nume provine de la Sir Arthur Liberty (1843 – 1917), vestit negustor londonez, fondatorul lanţului de magazine Liberty & Co.

să pregătească sendvișul. Și, taman când gândeam că n-o să găsesc niciun vecin să-mi placă, a venit drăguțul de Charles cu câinele lui.

— Doamnă Ce, întrebă Charles Wallace pe un ton cât se poate de sever, de ce i-ați furat cearșafurile doamnei Buncombe?

— Păi, mi-au *trebuit*, dragă Charles!

— Trebuie să i le dați înapoi numaidecât!

— Dar, Charles, scumpule, *nu pot*! Le-am *folosit*.

— Mare greșeală! o certă Charles Wallace. Dacă vă trebuiau atât de mult, trebuia să-mi cereți mie!

Doamna Ce clătină din cap și plescăi din buze:

— Țțț, tu n-ai cearșafuri de dat. Doamna Buncombe, însă, are berechet!

Meg tocă puțină țelină verde și o amestecă apoi cu ton. Șovăi o clipă, deschise frigiderul și scoase un borcan cu murături. „Ce mi-o fi venit să zic că-i fac eu sendvișul? N-am pic de încredere în babă!", se gândi Meg, în timp ce tăia murăturile.

— Spune-i soră-tii că n-am venit cu gânduri rele, îi zise doamna Ce lui Charles. Că intențiile mele sunt bune.

— Drumul spre iad e pavat cu intenții bune! declamă Charles.

— Măi, măi, că isteț mai ești! zâmbi doamna Ce drăgăstos. Și norocos să ai în preajmă oameni care te-nțeleg.

— Mă tem că nu... spuse doamna Murry. Niciunul dintre noi nu-i la nivelul lui Charles.

— Ei, măcar nu-ncercați să-i tăiați elanul, spuse doamna Ce dând energic din cap. Îl lăsați să fie el însuși!

— Poftiți sendvișul! zise Meg, punându-i farfuria în față doamnei Ce.

— Vă deranjează dacă-mi scot cizmele înainte să mănânc? întrebă doamna Ce, deși avea deja sendvișul în mână. I-auziți!

Îşi mişcă degetele de la picioare şi cizmele, mustind de apă, scârţâiră.

— Sunt udă leoarcă, zise ea. Problema e că cizmele astea-s un pic prea strâmte şi nu pot să mi le scot singură.

— V-ajut eu! se oferi Charles.

— Nu tu! N-ai tu atâta forţă!

— V-ajut eu! spuse doamna Murry şi îngenunche la picioarele doamnei Ce.

Trase cu putere de una dintre cizmele alunecoase. Cizma ieşi brusc de pe picior, doamna Murry căzu în fund cu o bufnitură, iar doamna Ce căzu pe spate cu tot cu scaun şi cu sendvişul ridicat în mâna zbârcită, ca o gheară bătrână. Apa din cizmă se împrăştie pe podea şi pe covorul mare, împletit.

— Vai de mine! se văicări doamna Ce, întinsă pe spate în scaunul răsturnat, cu picioarele în sus, unul încălţat cu o şosetă cu dungi albe şi roşii, celălalt încă în cizmă.

Doamna Murry se ridică:

— V-aţi lovit, doamnă Ce?

— Îmi puteţi da un pic de alifie, să-mi pun pe demnitate? zise doamna Ce fără să se mişte. Cred că-i scrântită. Esenţa de cuişoare amestecată bine cu usturoi face minuni! spuse doamna Ce şi luă o îmbucătură zdravănă din sendviş.

— Ridicaţi-vă, vă rog! spuse Charles. Nu-mi place să vă văd zăcând acolo. Întreceţi măsura!

— Ai încercat vreodată să te ridici în picioare cu demnitatea scrântită? întrebă doamna Ce.

Cu chiu, cu vai se ridică, îndreptă scaunul, apoi se aşeză din nou pe podea, îşi întinse piciorul încălţat cu cizmă şi mai luă o muşcătură din sendviş. Se mişca totuşi cu agilitate pentru o femeie atât de bătrână. Sau, cel puţin, aşa i se părea lui Meg, că doamna Ce era o femeie bătrână, foarte bătrână.

Cu gura plină, doamna Ce îi ordonă doamnei Murry:

— Haide, scoate-o și pe cealaltă dacă tot sunt pe jos!
Calmă, de parcă bătrâna și cizmele ei nu erau nimic neobișnuit, doamna Murry trase cu putere până când scoase cizma și se ivi o șosetă cu model ecosez. Doamna Ce își mișcă tacticos degetele, apoi își termină sendvișul înainte să se ridice:

— Ei, mult mai bine! Burta plină, cald și pe dinăuntru și pe-afară. E vremea să pornesc spre casă! zise ea.

— N-ar fi mai bine să rămâneți până dimineață? întrebă doamna Murry.

— Mersi frumos, drăguță, dar am *atâta* treabă, n-am vreme să zăbovesc la palavre!

— E o noapte mult prea furtunoasă ca să umblați pe drumuri.

— Nopțile furtunoase sunt specialitatea mea! răspunse doamna Ce. Atâta că m-a prins vârtejul ăla și m-a abătut din drum.

— Măcar până vi se usucă șosetele... insistă doamna Murry.

— Nu mă deranjează șosetele ude. Apa care-mi pleoscăia în cizme nu-mi plăcea. Ei, nu-ţi face griji pentru mine, mielușico! („Mielușică" nu era tocmai cuvântul care-ți venea în minte când o vedeai pe doamna Murry.) Uite, m-așez oleacă aici, să-mi trag cizmele la loc, și-apoi îmi văd de drum. Că tot veni vorba de drumuri, puicuțo, teseractul[1] *chiar* există.

Doamna Murry se făcu albă ca varul şi întinse mâna să se sprijine de speteaza unui scaun. Întrebă cu o voce tremurătoare:

---

[1] Cub reprezentat în patru dimensiuni, denumit şi hipercub cvadridimensional; termen introdus de matematicianul şi filosoful englez Charles Howard Hinton, autorul multor lucrări despre a patra dimensiune şi forme geometrice multidimensionale.

— Ce-ați spus?

Doamna Ce își punea a doua cizmă.

— Am spus, zise ea, împingându-și piciorul în cizmă, că (icnet) teseractul (icnet) chiar (icnet) există!

Reuși în sfârșit să se încalțe, își adună eșarfele, șalul roz și pălăria și ieși degrabă pe ușă. Doamna Murry rămase pe loc, nu făcu niciun gest să o ajute pe bătrână. Când ușa se deschise, Fortinbras se strecură înăuntru gâfâind, ud și lucios ca o focă. Se uită la doamna Murry și începu să scheaune.

Ușa se închise cu o bufnitură.

— Mamă, ce-i? strigă Meg. Ce-a zis? Ce s-a întâmplat?

— Teseractul... șopti doamna Murry. Ce-a vrut să spună? De unde știe?

DOI

Doamna Cine

Când alarma ceasului o trezi pe Meg, vântul încă bătea, dar soarele era sus pe cer. Greul furtunii trecuse. Se ridică și își scutură capul, încercând să se dezmeticească.

Trebuie să fi fost un vis. Se speriase de furtună și se tot gândise la vagabondul ăla, iar pe urmă adormise, pesemne, și visase că se dusese la bucătărie și că o văzuse pe doamna Ce și că pe maică-sa o înfricoșase și o tulburase atât de mult cuvântul acela... Oare cum zisese? *Tes*... ceva cu *tes*.

Se îmbrăcă în grabă, apucă pisoiul încă ghemuit în pat și îi dădu drumul pe podea fără prea multe menajamente. Pisoiul căscă, se întinse, scoase un mieunat jalnic și o zbughi pe scări. Meg își făcu patul, apoi coborî și ea la parter. În bucătărie mama făcea friganele, iar gemenii erau deja așezați la masă. Pisoiul lipăia lapte dintr-o farfurioară.

— Unde-i Charles? întrebă Meg.

— Nu s-a trezit încă. A fost o noapte destul de agitată dacă-ți amintești, spuse doamna Murry.

— Speram c-a fost doar un vis, zise Meg.

Doamna Murry întoarse cu grijă cele patru friganele din tigaie, apoi zise pe un ton ferm:

— Nu, Meg. Nu spera c-a fost doar un vis. Nici eu nu prea înţeleg ce s-a întâmplat, dar am învăţat că unele lucruri se întâmplă, fie că le înţelegem sau nu. Îmi pare rău

că m-ai văzut supărată. Eu și tatăl tău aveam o glumă despre teseract.

— Dar ce-i teseractul ăsta? întrebă Meg.

— E un concept, răspunse doamna Murry întinzându-le gemenilor sticla cu sirop. O să-ncerc să-ți explic mai târziu, după școală, acum n-avem timp.

— Nu pricep de ce nu ne-ați trezit, zise Dennys. Nu-i drept, am pierdut toată distracția!

— Lasă, că azi o să fiți mult mai treji decât mine la școală, spuse Meg.

Își luă farfuria de friganele și se așeză la masă.

— Cui îi pasă? zise Sandy. Mamă, dacă ai de gând să lași vagabonzi bătrâni să intre în casă în toiul nopții, ar trebui să ne zici, să te apărăm!

— La urma urmelor, tata se bazează pe noi s-avem grijă de tine! adăugă Dennys.

— Știm că ești inteligentă, continuă Sandy, dar nu se poate spune că ești prea înțeleaptă. Iar Meg și Charles cu atât mai puțin.

— Da, știu, suntem niște cretini, zise Meg cu amărăciune.

— Găgăuță mai ești, Meg! Dă-mi, te rog, siropul, spuse Sandy și întinse brațul peste masă. Ce iei totul așa de personal? Puțină moderație, pentru numele lui Dumnezeu! La școală tai frunză la câini, te uiți pe fereastră și nu ești atentă la nimic.

— Îți faci rău singură, zise Dennys. Iar lui Charles Wallace n-o să-i fie ușor la anul, când începe școala. Știm că-i deștept, dar se poartă așa de ciudat în preajma altora și lumea s-a obișnuit să creadă că-i prost. Nu știu ce-o să se aleagă de el. Eu și Sandy o să caftim pe oricine se ia de el, cam asta-i tot ce putem face.

— Hai să nu ne facem griji de acum pentru la anul, spuse doamna Murry. Mai vreți friganele, băieți?

La școală, Meg era tare obosită, își simțea pleoapele grele și mintea i-o tot lua razna. La ora de științe sociale, a fost întrebată care sunt principale surse de export și import ale Nicaraguei și, cu toate că le învățase cu o seară înainte, nu-și putu aminti nici măcar una. Profesoara îi aruncase câteva vorbe sarcastice, toata clasa izbucnise în râs, iar Meg se așezase furioasă la loc.

— Cui îi pasă ce exportă și importă Nicaragua?! mormăise ea.

— Dacă ai de gând să fii obraznică, Margaret, te rog să părăsești sala de clasă! i-o retezase profesoara.

— Foarte bine, am plecat! i-o întorsese Meg și ieșise furioasă din clasă.

În pauză, directorul o chemă la el în birou:

— Ce-i cu tine, Meg? o întrebase el pe un ton blând.

Meg își aținti bosumflată privirea în podea:

— Nimic, domnule Jenkins.

— Domnișoara Porter mi-a spus c-ai fost foarte nepoliticoasă.

Meg dădu din umeri.

— Meg, nu-ți ușurezi cu nimic situația cu atitudinea asta, continuă directorul. Sunt convins că te poți descurca foarte bine și că poți ține pasul cu colegii tăi, totul e să te ambiționezi. Profesorii tăi, însă, nu sunt la fel de convinși. Depinde de tine să faci ceva. Nu poate nimeni să facă lucrurile în locul tău.

Meg nu scoase o vorbă.

— Ei, ce zici, Meg?

— Nu știu ce să fac, răspunse fata.

— Păi, să-ți faci temele, de pildă. Nu te poate ajuta mama ta?

— Ba da, dac-o rog...

— Meg, s-a întâmplat ceva? Ai probleme acasă? întrebă domnul Jenkins.

Meg ridică atunci privirea, potrivindu-și ochelarii pe nas cu gestul ei reflex:

— Totu-i bine acasă.

— Mă bucur s-aud asta. Îmi dau seama cât e de greu când tatăl vostru e departe.

Meg îl privi bănuitoare pe director, cercetându-și cu limba sârma aparatului dentar.

— Aveți vești de la el?

Meg era convinsă că nu-și închipuia – în spatele îngrijorării domnului Jenkins se ascundea o curiozitate lacomă. „Ce n-ar da să știe!“ se gândi ea. „Și de-aș ști ceva, ar fi ultimul căruia i-aș spune. Mă rog, printre ultimii. Poștărița a văzut, cu siguranță, că a trecut mai bine de un an de la ultima scrisoare a tatei. Și cine știe câtor altora le-a povestit și ce o fi scornit despre motivul din spatele tăcerii lui îndelungate...“

Domnul Jenkins aștepta un răspuns, însă Meg dădu din nou din umeri.

— Și... cu ce se ocupa tatăl tău? întrebă directorul. E un soi de om de știință, parcă, nu?

— Fizician! zise Meg, cu un zâmbet larg, dezvelindu-și aparatul dentar în toată splendoarea.

— Meg, nu crezi că ți-ar fi mai ușor dac-ai accepta... adevărul?

— Asta și fac! Și vă asigur că-i mult mai ușor decât să accepți... oameni!

— Și-atunci de ce nu accepți și adevărul despre tatăl tău?

— Nu-l amestecați pe tata în treburile astea! strigă Meg.

— Nu mai țipa! i-o reteză domnul Jenkins cu asprime. Vrei să te-audă toată școala?

— Și ce? întrebă Meg. Mie nu mi-e rușine să zic ce am de zis! Poate dumneavoastră!

Domnul Jenkins oftă:

— Meg, ție chiar îți place să fii cel mai neascultător și încăpățânat copil din toată școala?

Meg ignoră întrebarea directorului. Se aplecă ușor peste masă și îi spuse:

— Domnule Jenkins, o cunoașteți pe mama, nu? Puteți spune că nu acceptă adevărul? Și ea e om de știință, cu doctorate în biologie și bacteriologie. Meseria ei *este* adevărul. Când mi-o spune ea că tata nu mai vine acasă, atunci o să accept! Atâta vreme cât mama îmi spune că tata se va întoarce, asta cred!

Domnul Jenkins oftă din nou:

— Normal că și ea vrea să creadă că tatăl vostru se va întoarce, Meg. Bine, nu mai am nimic de zis. Mergi înapoi în clasă. Și-ncearcă să nu mai fii așa de îndărătnică! Poate c-ai avea note mai bune dacă ți-ai schimba atitudinea și ai fi mai docilă.

Când Meg ajunse acasă, mama era în laborator, gemenii erau la antrenament, iar Charles Wallace, pisoiul și Fortinbras o așteptau. Câinele se ridică pe picioarele din spate, își puse labele din față pe umerii ei și îi dădu un pupic, iar pisoiul se duse repede la farfurioara lui goală și începu să miaune jalnic.

— Haide! spuse Charles Wallace. Să mergem!

— Unde? întrebă Meg. Mi-e foame, Charles. Nu merg nicăieri până nu mănânc ceva!

Era încă posomorâtă după discuția cu domnul Jenkins și vocea ei sunase înciudată. Charles Wallace o privi gânditor în timp ce fata scoase laptele din frigider, îi turnă

pisoiului puțin în farfurioară, apoi bău și ea o cană plină. Îi întinse o pungă din hârtie:

— Uite, Meg, un sendviș, câțiva biscuiți și un măr. Mă gândeam c-ar fi bine să mergem la doamna Ce.

— Glumești? De ce? se miră Meg.

— Tot n-ai încredere în ea, nu? întrebă Charles.

— Hm... nu!

— Fii pe pace! E OK, promit. E de partea noastră.

— De unde știi?

— Meg, spuse el pierzându-și răbdarea, *știu* și gata!

— Și de ce trebuie să mergem acum la ea?

— Vreau să aflu mai multe despre chestia aia, tese-ractul. Ai văzut ce tulburată a fost mama. Știi bine că atunci când mama nu se mai controlează și ne lasă să vedem că-i supărată, trebuie să fie ceva foarte grav.

Meg se gândi o clipă, apoi zise:

— Bine, hai să mergem! Dar îl luăm și pe Fortinbras cu noi.

— Sigur! Nu-i strică să facă mișcare.

Porniră la drum, cu Fortinbras alergând vesel înainte și înapoi. Familia Murry locuia cam la șase kilometri depărtare de sat. În spatele casei se întindea o pădure de pini și într-acolo o duse Charles Wallace pe Meg.

— Charles, să știi că o-ncurcă, doamna Ce vreau să zic, dacă află lumea c-a intrat în casa bântuită. Și c-a furat cearșafurile doamnei Buncombe și cine mai știe câte altele. E posibil chiar s-o trimită la închisoare.

— De asta și vreau s-ajung la ele acum, să le previn.

— Ele?

— Ți-am spus că locuiește cu două prietene. Și nu sunt sigur că doamna Ce a furat cearșafurile, deși e-n stare.

— Dar la ce-i trebuie atâtea cearșafuri?

— Am de gând s-o întreb, spuse Charles Wallace și să le rog să fie mai atente. Nu cred c-ar lăsa pe nimeni să le găsească, dar m-am gândit că-i mai bine să le previn. Uneori, în vacanțe, băieții se mai duc pe acolo, în căutare de aventuri, dar acum nu-i nicio primejdie, cred, sunt ocupați toți cu antrenamentele de baschet și alte lucruri.

Merseră o vreme în tăcere printre copacii înmiresmați, pe covorul moale din ace de pin. Deasupra lor, vântul cânta printre crengi. Charles Wallace își strecură încrezător mânuța într-a surorii lui și gestul plin de căldură al băiețelului îi făcu bine lui Meg – nodul din gât, pe care îl simțise toată ziua, dispăru ca prin farmec. „Măcar Charles mă iubește!“, își zise ea.

— Iar ai avut o zi proastă la școală? o întrebă el după o vreme.

— Da, m-a chemat domnul Jenkins. Și... a vorbit urât despre tata.

Charles dădu din cap înțelegător, ca un om mare:

— Știu...

— De unde știi?

Charles Wallace ridică din umeri:

— Nu pot să-ți explic de unde. Tu îmi spui, pur și simplu.

— Dar nu-ți spun niciodată nimic și, cu toate astea, pare că știi mereu.

— Totul din atitudinea ta îmi spune ce s-a întâmplat, spuse Charles.

— Și gemenii? întrebă Meg. Și pe ei îi citești la fel de bine?

— Bănuiesc c-aș putea, dacă mi-aș pune în cap. Dac-ar avea nevoie de mine. Dar e destul de obositor, așa că mă concentrez pe tine și pe mama.

— Adică ne citești gândurile?

Charles Wallace păru încurcat.

— Nu cred că asta fac. E vorba de a înțelege un soi de limbaj. Uneori, dacă mă concentrez îndelung, pot înțelege ce vorbește vântul cu copacii. Tu îmi spui totul cumva nepre... *neprecugetat*[1]. Ce cuvânt bun, nu? Am rugat-o pe mama să mi-l caute în dicționar de dimineață. Ar trebui să-nvăț să citesc, dar mi-e teamă că-mi va fi greu la școală la anul, dacă deja știu chestii. Poate-i mai bine dacă oamenii continuă să creadă că nu-s prea isteț. În felul ăsta mă vor urî mai puțin.

În fața lor, Fortinbras începu să latre tare, așa cum făcea când le dădea de veste că se apropia o mașină sau că era cineva la ușă.

— E cineva pe-aici, spuse Charles Wallace pe un ton apăsat. Pe lângă casă. Vino!

Începu să fugă cât îl țineau piciorușele scurte. La marginea pădurii, Fortinbras se oprise în fața unui băiat și lătra furios.

Când Meg și Charles sosiră și ei gâfâind, băiatul strigă:

— Chemați-vă câinele odată!

— Cine e? o întrebă Charles Wallace pe Meg.

— Calvin O'Keefe. E la noi la școală, da-i mai mare decât mine. Și-i un soi de mare șmecher.

— Cuminte, cuțu! Nu-ți fac nimic! încercă băiatul să-l liniștească pe Fortinbras.

— Șezi, Fort! îi porunci Charles Wallace.

Câinele se așeză pe labe la picioarele băiatului, dar continuă să mârâie surd.

— Ia zi, ce cauți aici? îl întrebă Charles Wallace, punându-și mâinile în șold.

---

[1] Care nu a fost bine gândit, bine cumpănit, care denotă nesocotință, nechibzuit.

— Asta aș putea să vă-ntreb și eu! i-o întoarse băiatul indignat. Nu cumva sunteți doi dintre copiii Murry? Nu-i casa voastră, nu?

Băiatul dădu să plece, dar mârâitul lui Fortinbras se înteți, așa că se opri.

— Spune-mi ce știi despre el, Meg, îi ceru Charles Wallace.

— Ce crezi că știu despre el? zise Meg. E cu vreo doi ani mai mare decât mine și e în echipa de baschet a școlii.

— Doar pentru că sunt înalt, zise Calvin, ușor jenat.

Era, într-adevăr, înalt și slăbănog. Încheieturile osoase i se ițeau din mânecile puloverului albastru, iar pantalonii reiați ponosiți îi erau prea scurți. Avea părul roșu ca morcovul (nu i-ar fi stricat să se tundă un pic) și fața pistruiată, iar ochii îi erau de un albastru ciudat de strălucitor.

— Spune, ce cauți aici? întrebă Charles Wallace.

— Dar ce-i asta? Întâlnire de gradul trei? Tu parcă erai ăla mic, cretinul, nu?

Meg se înroși de furie, dar Charles Wallace răspunse calm:

— Exact. Acum, dacă vrei să-mi țin câinele, fă bine și spune-ne cu ce treburi pe-aici.

— Cel mai ciudat cretin pe care l-am văzut vreodată! spuse Calvin. Cu nicio treabă, am plecat doar ca să scap de-ai mei.

Charles Wallace dădu din cap:

— Ce-i cu familia ta?

— Sunt răciți cu toții. Sunt al treilea ca vârstă, din unsprezece copii. Sunt mutant.

Auzind asta, Charles Wallace rânji încântat:

— Și eu!

— Adică... de-adevăratelea, nu ca-n filme! adăugă Calvin.

— Și eu la fel!

— Ca la biologie, vreau să zic! zise Calvin suspicios.

— *O modificare în structura genelor care conduce la apariția de indivizi cu trăsături genetice noi, nedetectabile*

în genele părinților, dar posibil transmisibile ereditar progeniturii[1], recită Charles Wallace.

— Da' care-i treaba? întrebă Calvin. Lumea zice că nu știi să vorbești.

— Oamenii se simt superiori dacă știu că sunt cretin. De ce să-i deziluzionez? spuse Charles Wallace. Câți ani ai, Cal?

— Paisprezece.

— Și-n ce clasă ești?

— A unșpea. Sunt deștept... Auzi, ți-a cerut cineva să vii aici fix în după-amiaza asta?

Ținându-l pe Fortinbras de zgardă, Charles Wallace se uită bănuitor la Calvin:

— Cum adică dacă mi-a *cerut*?

Calvin dădu din umeri:

— Încă n-ai încredere în mine, nu?

— Nu pot să zic nici că am, nici că n-am, răspunse Charles Wallace.

— Atunci zi-mi tu de ce ești aici!

— Am ieșit la plimbare, cu Fort și Meg. De obicei ne plimbăm după-amiaza.

Calvin își băgă mâinile adânc în buzunare:

— Nu vrei să-mi spui, deci.

— De parcă tu vrei! i-o întoarse Charles Wallace.

— Bine, bătrâne, îți zic. Uneori am un soi de presimțire. Poți să-i zici și coerciție. Știi ce-nseamnă coerciție? *Constrângere. Obligare. A fi forțat.* Nu-i o definiție prea bună, dar așa zice *Micul dicționar explicativ,* răspunse Charles.

— Bine, bine, oftă Calvin. Musai să nu uit că încă am idei preconcepute despre capacitatea ta intelectuală.

---

[1] Descendenți direcți, copii.

Meg se așeză pe iarba aspră, la marginea pădurii. Fort își trase încet zgarda din strânsoarea lui Charles și se întinse lângă Meg, cu capul în poala fetei.

Calvin continuă să explice, încercând politicos să li se adreseze amândurora, și lui Meg și lui Charles Wallace:

— Când am presimțiri din astea, întotdeauna le urmez. Nu pot să explic cum și de ce mă trezesc cu impulsurile astea și nu se-ntâmplă foarte des. Ideea e că le urmez. În după-amiaza asta am simțit că trebuie să vin aici, la casa bântuită. Asta-i tot ce pot să spun, piciule. N-ascund nimic. Poate că trebuia să te-ntâlnesc pe tine și de asta trebuia s-ajung azi, aici. Poate că știi *tu* mai multe.

Charles Wallace îl cercetă o clipă cu privirea pe Calvin. Apoi ochii începură să-i strălucească și păru că încearcă să-i pătrundă gândurile. Calvin așteptă, complet nemișcat.

În cele din urmă, Charles Wallace zise:

— Bine, te cred. Dar tot nu pot să-ți spun de ce suntem aici. Aș vrea să capăt încredere în tine mai întâi. Poate ar fi bine să vii să iei cina cu noi.

— Mmm, bine, da' ce-o să zică maică-ta? întrebă Calvin.

— O să fie încântată. Mama e-n regulă. Nu-i de-a noastră, da-i de treabă.

— Și Meg?

— Lui Meg îi e greu, că... nu-i nici una, nici alta.

— Ce vrei să zici cu *de-a noastră*? întrebă Meg. Și cum adică nu sunt *nici una, nici alta*?

— Meg, te rog, nu acum! zise Charles Wallace. Ușurel, îți povestesc mai târziu.

Charles se uită la Calvin și hotărî fără să stea pe gânduri:

— OK, hai să-l ducem la doamna Ce. Dacă e ceva în neregulă cu el, ea o să-și dea seama pe loc.

Și, zicând acestea, porni pe piciorușele lui scurte spre casa veche și dărăpănată.

Casa bântuită era pe jumătate ascunsă de un pâlc de ulmi. Copacii erau golași acum și pământul din jurul casei era acoperit cu un covor gălbejit de frunze umede. Lumina după-amiezii se reflecta verzuie și sinistră în ferestrele goale ale casei. Un oblon ieșit din țâțâni se izbea de zid bufnind. Din altă parte se auzeau scârțâieli. Meg își zise că nu era de mirare că lumea credea că e bântuită.

Intrarea era blocată cu o scândură bătută în cuie de-a latul ușii, dar Charles îi conduse spre intrarea din spate. Ușa părea blocată și acolo, dar Charles Wallace bătu și ușa se deschise încet, scârțâind din toate balamalele ruginite. Într-un ulm, o cioară bătrână croncăni răgușit și o ciocănitoare bătu sălbatic în trunchi, *tac-tac-tac-tac*. Un șobolan cenușiu dădu în fugă colțul casei și Meg scoase un țipăt înăbușit.

— Le distrează să folosească toată recuzita obișnuită, spuse Charles Wallace pe un ton liniștitor. Haideți, după mine!

Calvin puse o mână fermă pe umărul fetei, iar Fort se lipi de picioarele ei. Bucuroasă să vadă ce grijulii sunt cu ea, Meg uită de frică și îl urmă pe Charles prin cotloanele întunecate ale casei bântuite.

Ajunseră într-un soi de bucătărie, cu un șemineu uriaș. Un cazan mare și negru atârna deasupra focului vesel. De ce nu zăriseră nici pic de fum ieșind pe hornul casei? Ceva clocotea în cazan și mirosea mai degrabă a unul dintre amestecurile chimice ale doamnei Murry decât a ceva de mâncare. Într-un fotoliu-balansoar șubred stătea o doamnă mititică și plinuță. Nu era doamna Ce, prin urmare Meg hotărî că trebuia să fie una dintre prietenele ei. Purta ochelari de vedere enormi, de două ori mai mari și cu lentile de două ori mai groase decât ochelarii lui Meg și

cosea de zor, cu împunsături rapide. Pe podeaua prăfuită zăcea un vraf mare de cearșafuri.

Charles Wallace se apropie de ea:

— Nu trebuia să luați cearșafurile doamnei Buncombe fără să mă-ntrebați, spuse el, supărat și pe un ton poruncitor, cum numai copiii mici știu să vorbească. Și la ce vă trebuie, de fapt?

Micuța doamnă grăsună îi zâmbi:

— Ooo, Charles, puiule! *Le coeur a ses raisons que la raison ne connaît point*. Franceză. Pascal. *Inima își are rațiunile sale pe care rațiunea nu le cunoaște*[1].

— Nu se potrivește deloc citatul, spuse Charles bosumflat.

— Mama ta ar zice că da, spuse doamna și o umbră de zâmbet păru a se întrevede în spatele ochelarilor rotunzi.

— Eu nu vorbesc despre sentimentele mamei față de tata, ci despre cearșafurile doamnei Buncombe, o certă Charles Wallace.

Doamna cea micuță oftă. Lumina se reflectă din nou în ochelarii uriași, ce sclipiră ca ochii unei bufnițe:

— Păi, în caz c-avem nevoie de stafii, spuse ea. Mă gândeam că ghicești singur. Dacă trebuie să speriem pe care cum se cuvine, Ce s-a gândit c-ar fi bine s-o facem ca la carte. Doar de asta-i distractiv să locuiești într-o casă bântuită. Dar n-am fi vrut să afli despre treaba asta cu cearșafurile. *Auf frischer Tat ertappt*. Germană. *In flagrante delicto*. Latină. *În flagrant delict*[2]. După cum spuneam...

Charles o întrerupse, ridicând hotărât mâna:

— Doamnă Cine, îl cunoști pe băiatul ăsta?

---

[1] Blaise Pascal, *Cugetări*, traducere de Cezar și Maria Ivănescu, editura Aion, Oradea, 1998.

[2] Infracțiune descoperită în momentul săvârșirii ei sau înainte ca efectele ei să se fi consumat.

— Bună ziua, doamnă! zise Calvin făcând o plecăciune. Cum ziceați că vă cheamă?

— Doamna Cine, răspunse bătrâna. N-a fost ideea mea, Charlsie, dar nu cred că-i rău deloc.

— Unde-i doamna Ce? întrebă Charles.

— Are treabă. Se apropie timpul, Charles, se apropie... *Ab honesto virum bonum nihil deterret*. Seneca. *Nimic nu poate împiedica un om bun să facă ceea ce e onorabil*. Iar el e un om foarte bun, Charlsie, dragă, dar acum are nevoie de ajutorul nostru.

— Cine? întrebă Meg.

— Aaa, micuța Megsie! Încântată de cunoștință, drăguță! Tatăl tău, cine altcineva! Mergeți acasă, dragilor. Nicio grijă, nu plecăm fără voi. Mâncați din belșug și odihniți-vă! Hrăniți-l bine pe Calvin. Haide, mergeți! *Justitiae soror fides*. Latină, din nou, de bună seamă. *Credința e soră cu dreptatea*. Încredeți-vă în noi! Hai, fuguța! mai zise bătrânica și, ridicându-se din balansoar, îi împinse către ușă cu o forță nebănuită.

— Charles, nu-nțeleg! zise Meg.

Charles o luă de mână și o trase afară din casă. Fortinbras o luă înainte, iar Calvin se ținu după ei.

— Nu, nici eu. Nu prea pricep. O să-ți spun tot ce știu de-ndată ce pot. Dar l-ai văzut pe Fort? Nici măcar un mârâit! Nicio șovăială! Ca și cum nu era nimic ciudat. Așa că-i OK, îți dai seama. Hei, vreau să vă rog ceva, pe amândoi. Hai să nu mai vorbim despre ce s-a întâmplat până nu mâncăm. Îmi trebuie combustibil ca să pot înțelege și digera lucrurile cum trebuie.

— Arată-ne drumul, cretinule! strigă Calvin vesel. Nu știu unde-i casa voastră, dar, pentru prima dată în viață, simt că merg acasă!

TREI

Doamna Care

În pădure se lăsa deja seara. Mergeau în tăcere. Charles și Fortinbras zburdau în față, Calvin mergea alături de Meg, atingându-i ușor brațul cu degetele, cu un gest protector.

„Cea mai... imposibilă, cea mai năucitoare după-amiază din viața mea! Cu toate astea, nu mă mai simt deloc derutată sau supărată, ci... fericită. De ce?" se gândi Meg.

— Poate că trebuia să ne-ntâlnim azi, spuse Calvin. Adică, știu că suntem la aceeași școală, dar nu te cunoșteam. Îmi pare bine că ne-am întâlnit, Meg. O să fim prieteni buni, o să vezi.

— Și mie-mi pare bine, șopti Meg, apoi își continuară drumul în tăcere.

Când ajunseră acasă, doamna Murry era încă în laborator. Studia un lichid de un albastru pal, care se mișca încet printr-un tub ce ducea de la un pahar Berzelius la un balon de distilare. Pe un arzător Bunsen clocotea un vas ceramic mare, în care părea să fie un soi de tocană.

— Să nu le spuneți lui Sandy și Dennys că gătesc în laborator. Tot timpul se tem c-o să scap vreo substanță chimică în mâncare. Aveam un experiment pe care trebuia să-l țin sub observație și de asta...

— Mamă, el e Calvin O'Keefe, spuse Meg. Avem mâncare și pentru el? Miroase grozav!

— Bună, Calvin! îl salută doamna Murry pe băiat, dând prietenește mâna cu el. N-avem decât tocană la cină, dar e groasă și gustoasă.

— Sună delicios! spuse Calvin. Pot să dau un telefon, să-i spun mamei că sunt aici?

— Sigur că da. Meg, îi arăți, te rog, unde-i telefonul? Aș prefera să nu-l folosești pe cel de aici, dacă nu te superi, vreau să termin experimentul.

Meg îl conduse pe Calvin în casă. Charles Wallace și Fortinbras dispăruseră. Undeva afară, Meg îi auzi pe Sandy și Dennys meșterind la fortul pe care îl construiau sus, într-unul dintre arțarii din curte.

— Pe aici, îl invită ea pe băiat.

Meg trecu prin bucătărie și intră în sufragerie.

— Nu știu de ce-mi bat capul s-o sun când nu vin acasă, spuse Calvin cu o voce plină de amărăciune. Oricum n-ar băga de seamă că nu-s pe-acolo.

Oftă și formă numărul:

— Mama? zise el. A, tu erai Hinky. Spune-i mamei că vin târziu. Și nu uitați să lăsați ușa descuiată, să nu mai rămân iar pe-afară.

Puse receptorul în furcă și se întoarse către Meg:

— Știi cât de norocoasă ești?

Fata zâmbi forțat:

— Uneori uit...

— O mamă ca a voastră! O casă ca asta! Maică-ta e superbă, pe legea mea! Dac-o vezi pe-a mea... A rămas fără toți dinții de sus și tata i-a luat o proteză, da' nu vrea s-o poarte. Și se piaptănă din joi în Paști. Nu c-ar arăta mai bine în zilele când se piaptănă.

Calvin își încleștă pumnii și continuă:

— Dar o iubesc! Asta-i ciudățenia. Îi iubesc pe toți, deși ei nu dau doi bani pe mine. Poate că de-asta și sun să le

spun când nu vin acasă. Pentru că mie-mi pasă. Lor nu! Nici nu-ți dai seama ce norocoasă ești că ești iubită!

Luată prin surprindere, Meg spuse:

— Nu mi-am pus niciodată problema așa... Cred că mi s-a părut întotdeauna că mi se cuvine, că-i de la sine înțeles că așa trebuie să fie.

Calvin părea înnegurat, dar, deodată, zâmbetul lui larg îi lumină toată fața:

— O să se-ntâmple lucruri, Meg! Lucruri bune! Simt eu!

Băiatul începu să cerceteze încăperea plăcută, chiar dacă totul în jur arăta puțin ponosit. Se opri în fața unei fotografii așezate pe pian, înfățișând un grup de oameni pe o plajă:

— Cine sunt?

— Niște oameni de știință, răspunse Meg.

— Unde?

Fata se apropie de pian:

— La Capul Canaveral. Ăsta-i tata.

— Care?

— Uite, aici.

— Cel cu ochelari?

— Da. Cel care ar trebui să se tundă, chicoti Meg, uitând de griji și bucurându-se să-i arate fotografia lui Calvin. Părul lui are cam aceeași culoare ca al meu. Uită mereu să se tundă și, până la urmă, îl tunde mama. Și-a cumpărat foarfece și chestii speciale pentru tuns, pentru că el n-ajunge niciodată la frizer.

Calvin studie fotografia:

— Îmi place, zise el gânditor. Seamănă cu Charles Wallace, nu?

— Când Charles era bebeluș, arăta exact ca tata! Foarte caraghios!

Calvin continuă să privească fotografia.

— Nu-i frumos sau interesant. Da-mi place.

Meg fu indignată:

— Ba-i frumos!

Calvin dădu din cap:

— Neee. E înalt și slăbănog, ca mine!

— Păi, și tu ești frumos, zise Meg. Ai ochii ca tata, știi… Foarte albaștri. Numai că pe-ai lui nu prea-i vezi, că sunt ascunși după ochelari.

— Și unde-i acum?

Meg se încordă. Dar nu fu nevoită să răspundă, căci ușa care dădea din laborator în bucătărie se deschise și doamna Murry intră cu tocana:

— Așa, acum să termin mâncarea pe aragaz. Ți-ai făcut temele, Meg?

— Nu chiar, răspunse Meg, intrând și ea în bucătărie.

— Atunci mergi și fă-ți-le înainte de cină. Nu cred că-l deranjează pe Calvin.

— Nu, sigur, spuse Calvin și, scotocindu-se în buzunar, scoase o foaie de hârtie mototolită. De fapt, și eu trebuie să termin niște prostii de-ale mele. Mate… Cam greu țin pasul cu ea. Tot ce are de-a face cu cuvinte merge. Când vine vorba de cifre, nu prea mă descurc.

Doamna Murry îi zâmbi:

— Roag-o pe Meg să te-ajute.

— Cum să m-ajute? Sunt cu vreo trei clase mai mare!

— Încearcă totuși! Roag-o să te ajute la matematică, insistă doamna Murry.

— OK, bine, zise Calvin. Poftim! Da-i destul de complicat, să știi.

Meg netezi hârtia și o studie atent:

— Contează *cum* rezolvi exercițiile? întrebă ea. Vreau să zic, ai voie să le rezolvi cum vrei tu?

— Sigur, atâta vreme cât înțeleg soluția și găsesc răspunsul corect.

— Aha... Că *noi* n-avem voie să le rezolvăm decât cum vor *ei*. Uite, dacă faci așa, e mult mai ușor, Calvin, zise Meg, în timp ce degetele cu creionul zburau pe hârtie.

— Hei! zise Calvin. Cred c-am priceput! Mai arată-mi o dată, să fiu sigur.

Creionul lui Meg începu din nou să alerge conștiincios pe hârtie:

— Tot ce trebuie să ții minte este că orice fracție ordinară poate fi transformată în fracție periodică, cu un număr infinit de zecimale. Vezi? Adică 3/7 egal cu 0,428571.

— Ce familie ciudată! zise Calvin, cu gura până la urechi. N-ar trebui să mă mai surprindă... Tu parcă erai codașa școlii, nu te cheamă mereu directorul la el?

— Ba da, ba da!

— Problema cu Meg și matematica este că Meg și tatăl ei obișnuiau să se joace cu numerele, iar Meg a învățat mult prea multe... *scurtături*. Și când i se cere la școală să rezolve problemele pe calea obișnuită, se bosumflă, se încăpățânează și-și pune singură o frumusețe de piedică mentală.

— Mai sunt și alți cretini ca Meg și Charles pe aici? întrebă Calvin. Că n-ar strica să cunosc cât mai mulți ca voi.

— Și n-ar strica nici dacă scrisul lui Meg ar fi cât de cât citeț, continuă doamna Murry. Dacă mă chinui, de obicei reușesc să descifrez ce scrie, dar mă-ndoiesc că vreunul dintre profesorii ei pot sau sunt dispuși să-și piardă timpul cu așa ceva. Mă gândeam să-i cumpăr o mașină de scris de Crăciun, i-ar fi de ajutor.

— Dacă fac ceva bine, n-o să creadă nimeni c-am făcut eu singură, zise Meg.

— Ce-nseamnă megaparsec[1]? întrebă Calvin.

— Una dintre poreclele lui tata pentru mine, spuse Meg. Sau 3,26 milioane de ani-lumină.

— Ce-nseamnă $E = mc^2$?

— Ecuaţia lui Einstein.

— De la ce vine E?

— Energie.

— Şi m?

— Masa.

— c^2?

— Viteza luminii la pătrat în centimetri pe secundă.

— Care sunt vecinii Peruului?

— N-am nici cea mai vagă idee. Asta-i undeva prin America de Sud, nu?

— Care-i capitala statului New York?

— Păi, New York[2], normal.

— Cine-a scris *Viaţa lui Johnson*[3]?

— O, Calvin, da' nu-s deloc bună la literatură.

Calvin oftă şi se întoarse spre doamna Murry:

— Înţeleg ce vrei să spui. Nu cred c-aş vrea să-i fiu profesor.

— Interesele ei sunt uşor... unilaterale, spuse doamna Murry, dar e vina mea şi a tatălui ei. Totuşi, încă-i mai place să se joace cu căsuţa pentru păpuşi.

— Mamă! ţipă Meg disperată.

— Of, draga mea, iartă-mă! spuse blând doamna Murry. Dar cred că-nţelege Calvin prea bine ce vreau să zic.

---

[1] Parsecul este unitate de măsură a distanţelor interastrale; 1 megaparsec este egal cu 1 milion de parseci.

[2] Albany este capitala statului New York.

[3] *Viaţa lui Samuel Johnson* de James Boswell este o biografie clasică, definitorie în dezvoltarea biografiei ca specie literară.

Brusc, cu un gest caracteristic, Calvin își deschise larg brațele, de parcă ar fi vrut să le îmbrățișeze pe Meg, pe mama ei și toată casa deopotrivă:

— Cum de s-au întâmplat toate astea? Ce minune! Parcă m-aș fi născut a doua oară! Nu mai sunt singur! Vă dați seama ce-nseamnă toate astea pentru mine?

— Da' tu ești bun la baschet și la alte chestii, se miră Meg. Ești bun la școală. Toată lumea te place.

— Pentru motive fără nicio importanță, spuse Calvin. N-aveam pe nimeni, pe nimeni pe lume, cu care să pot vorbi! Sigur, pot să mă port ca toți ceilalți, pot să mă prefac, dar atunci nu sunt eu însumi!

Meg luă un mănunchi de furculițe dintr-un sertar și le studie gânditoare, întorcându-le pe toate părțile:

— Iar nu mai înțeleg nimic!

— A, nici eu! spuse Calvin vesel. Dar acum măcar simt că ne-ndreptăm într-o direcție!

Meg fu plăcut surprinsă că gemenii se bucurau să-l vadă pe Calvin la cină. Știau mai multe despre performanțele lui sportive și erau mult mai impresionați decât ea. Calvin înfulecă cinci farfurii de tocană, trei farfurioare cu jeleu și o duzină de fursecuri. Pe urmă, Charles Wallace insistă ca băiatul să-i citească înainte de culcare. Gemenii își terminaseră temele așa că primiră voie să se uite la televizor o jumătate de oră. Meg o ajută pe maică-sa să spele vasele, apoi se așeză la masă, chinuindu-se să-și facă temele. Însă nu se putea concentra.

— Mamă, ești tristă? întrebă ea deodată.

Doamna Murry ridică privirea din revista de știință pe care o răsfoia. Șovăi o clipă, apoi răspunse:

— Da...

— De ce?

Doamna Murry rămase tăcută. Își întinse brațele și le studie îndelung. Erau lungi, puternice și frumoase. Atinse cu degetele verigheta lată, de aur, de pe mâna stângă.

— Știi, sunt încă tânără, spuse ea într-un târziu, chiar dacă vouă, copiilor, vă e greu să-nțelegeți. Și încă îl iubesc foarte mult pe tatăl vostru. Mi-e îngrozitor de dor de el.

— Și crezi că toate astea au ceva de-a face cu tata?

— Cred că da.

— Bine, dar în ce mod?

— Nu știu. Dar pare singura explicație posibilă.

— Crezi că totul are o explicație?

— Da, cred. Dar mai cred și că limitele noastre, ca oameni, ne împiedică uneori să-nțelegem explicația. Însă, Meg, chiar dacă nu-nțelegem ceva nu-nseamnă că nu are o explicație.

— Mie-mi place să-nțeleg ce se-ntâmplă, spuse Meg.

— Tuturor ne place. Dar nu-i întotdeauna posibil.

— Charles Wallace înțelege mai mult decât noi, ceilalți, nu-i așa?

— Da.

— De ce?

— Pentru că... în fine, Meg, el e... diferit.

— Diferit în ce fel?

— Nu știu. Dar vezi bine că nu-i ca noi toți.

— Nu, nu-i. Dar n-aș vrea să fiu în pielea lui, spuse Meg defensivă.

— Nu se pune problema de a vrea sau a nu vrea. Charles Wallace e cum e. Diferit. Nou.

— Nou?

— Da, așa simțim noi, eu și tatăl tău.

Meg strânse creionul în mână atât de tare, încât îl rupse:

— Scuze, n-am vrut. Încerc doar să-nţeleg.

— Ştiu...

— Dar Charles Wallace nu *arată* altfel decât ceilalţi.

— Nu, Meg, dar oamenii sunt mult mai mult decât felul în care arată. Charles Wallace nu e diferit ca înfăţişare, ci ca... esenţă.

Meg oftă din greu, îşi scoase ochelarii, îi învârti şi şi-i puse la loc pe nas.

— Bine, ştiu că Charles Wallace e diferit, ştiu că are ceva... în plus. Bănuiesc că trebuie să accept şi gata, fără să-nţeleg.

Doamna Murry îi zâmbi:

— Poate că asta încercam şi eu să-ţi explic.

— Mda... spuse Meg fără convingere.

Mama îi zâmbi din nou:

— Poate că de asta nici nu m-a surprins musafira de aseară. Poate că de asta am şi ales să-mi las deoparte îndoielile. Din cauza lui Charles Wallace.

— Eşti şi *tu* ca el? întrebă Meg.

— Eu? Nu, Doamne fereşte! Sunt binecuvântată cu mai multă minte şi posibilităţi decât mulţi, dar n-am nimic ieşit din comun.

— Ba ai, frumuseţea! zise Meg.

Doamna Murry zâmbi:

— N-ai suficienţi termeni de comparaţie, Meg. Sunt cât se poate de banală, pe cuvânt!

Chiar atunci Calvin O'Keefe intră şi, auzind spusele doamnei Murry, izbucni în râs:

— Ha, ha!

— S-a culcat Charles? întrebă doamna Murry.

— Da.

— Ce i-ai citit?

— Din *Geneza*[1]. Alegerea lui. Ce experiment făceați în seara asta, doamnă Murry? vru Calvin să știe.

— A, ceva la care lucram cu soțul meu. N-aș vrea să fiu prea în urmă cu lucrul când se întoarce.

— Mamă, continuă Meg, Charles zice că nu-s nici una, nici alta, nici cal, nici măgar.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! zise Calvin. Tu ești *Meg*, nu? Hai să mergem la plimbare!

Dar Meg tot nu era mulțumită:

— Ce zici de Calvin, mamă? o întrebă ea pe maică-sa.

Doamna Murry începu să râdă:

— Nu zic nimic despre Calvin, decât că-mi place foarte mult și îmi pare bine că a găsit drumul spre casa noastră.

— Mamă, îmi spui ce-i teseractul?

— Da.

Privirea doamnei Murry se înnegură:

— Dar nu acum, Meg. Nu acum... Mergi la plimbare cu Calvin. Mă duc să-l pup pe Charles de noapte bună și să-i trimit pe gemeni la culcare.

În curte, iarba era umedă de rouă. Luna răsărise pe jumătate și arcul luminos al razelor ei făcuse stelele să pălească. Calvin întinse mâna și o apucă pe-a lui Meg, cu un gest la fel de simplu și prietenos ca al lui Charles Wallace.

— Ai supărat-o pe maică-ta? întrebă el blând.

— Nu cred c-am supărat-o eu, dar e tristă, da.

— De ce?

— Din cauza tatei.

Calvin și Meg traversară peluza. Umbrele copacilor erau lungi și răsucite și văzduhul era plin de miresme de toamnă,

---

[1] *Geneza* sau *Facerea* este prima parte din Vechiul Testament, în Biblie.

grele și dulcege. Meg se împiedică de-un dâmb, dar Calvin o ținu să nu cadă. Trecură apoi prin grădina de legume a gemenilor, pășind cu grijă printre șirurile de varză, sfeclă, broccoli și dovleci. În stânga se desluşeau lujerii înalți ai porumbului, iar înaintea lor se întindea o mică livadă de meri, împrejmuită de un zid de bolovani. Dincolo de zid, se zărea pădurea în care se întâlniseră în după-amiaza aceea.
Calvin se opri lângă zid. Părul lui roșu strălucea argintiu în lumina lunii, iar pe trup i se răsfrângeau umbrele copacilor. Culese un măr de pe o creangă cioturoasă, i-l întinse lui Meg, apoi mai luă unul și pentru el.

— Povestește-mi despre taică-tu! zise el.

— E fizician.

— Da, asta știe toată lumea. Și se mai zvonește c-a părăsit-o pe maică-ta și a fugit cu nu știu ce tipă.

Meg sări ca arsă de pe bolovanul pe care se cocoțase, dar Calvin o apucă de încheietura mâinii și o sili să se așeze la loc.

— Liniştește-te, puștoaico! Doar n-am zis ceva ce n-ai mai auzit, nu?

— Nu, spuse Meg, încercând să se smulgă din strânsoare. Dă-mi drumul!

— Haide, calmează-te! Știi prea bine că nu-i adevărat. Cine-ar putea crede, văzând-o pe maică-ta, că un bărbat ar putea-o părăsi pentru alta? Asta nu-i decât gelozia fără margini a oamenilor, nu?

— Posibil... zise Meg.

Fericirea care o cuprinsese mai devreme se risipise și fata căzu din nou în mlaștina furiei și a resentimentelor.

— Ascultă, găgăuță! zise Calvin, zgâlțâind-o ușor. Nu vreau decât să pricep cum stau lucrurile, să văd ce-i adevărat și ce-i scorneală. Tatăl tău e fizician. Asta-i un adevăr, nu?

— Da.

— Și are câteva doctorate, chiar, nu?

— Da.

— În general, lucrează pe cont propriu, dar uneori colaborează cu Institutul pentru Studii Înalte al Universității Princeton. Corect?

— Da.

— Și a lucrat și pentru guvern, nu?

— Da.

— Bun, zi-mi ce s-a întâmplat după. Asta-i tot ce știu.

— Păi, cam atât știu și eu, zise Meg. Poate mama știe mai multe, habar n-am. Ce face el e... cum se zice? Confidențial?

— Strict secret, adică?

— Exact.

— Ai idee despre ce-i vorba?

Meg dădu din cap că nu:

— Nu, nu prea. Mă rog, o oarecare idee, din cauza locului unde lucra.

— Unde?

— În New Mexico, o vreme. Am stat și noi acolo. Apoi s-a mutat în Florida, la Capul Canaveral. Am locuit și acolo. Apoi a început să călătorească mult, așa că ne-am mutat aici.

— Aveați casa asta?

— Da, dar veneam aici doar vara.

— Și nu știi unde l-au trimis acum?

— Nu. La început primeam multe scrisori. Mama și tata își scriau în fiecare zi. Cred că mama încă-i mai scrie în fiecare seară, că din când în când poștărița face glume pe seama scrisorilor ei.

— Probabil se gândesc că-l hărțuiește sau ceva de genul ăsta, spuse Calvin cu amărăciune. N-au cum să înțeleagă iubirea pură, simplă. În fine, zi mai departe. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Nimic, spuse Meg. Asta-i și problema!

— Și scrisorile tatălui tău?

— Au încetat să mai vină.

— Și n-ați primit nicio veste, nimic?

— Nu, răspunse Meg, cu o voce tristă. Nimic.

Se lăsă tăcerea, o tăcere aproape materială și apăsătoare precum umbrele negre ale copacilor ce cădeau grele asupra celor doi copii.

În cele din urmă Calvin întrebă, cu o voce seacă, lipsită de emoție, fără să se uite la Meg:

— Crezi c-a... murit?

Meg sări iar în picioare și Calvin o trase din nou înapoi jos.

— Nu! Ni s-ar fi spus! Am fi primit o telegramă, ceva! Ne-ar fi spus!

— Dar *ce* vă spun, totuși?

Meg își înăbuși un suspin și reuși să îngaime:

— Of, Calvin, mama a tot încercat să afle. S-a dus și la Washington, a făcut tot ce-a putut. Tot ce i-au spus e că tata a plecat într-o misiune secretă și periculoasă și că trebuie să fie mândră de el, dar că n-o să poată comunica nimic cu noi o vreme. Și că ne anunță de-ndată ce au vești despre el.

— Meg, nu te supăra, dar... crezi că-i posibil să nu știe nici ei?

O lacrimă se prelinse încet pe obrazul lui Meg:

— Mă tem că da.

— Dacă-ți vine să plângi, plângi, Meg, zise Calvin cu blândețe. Îl iubești mult pe taică-tu, nu? Haide, plângi. O să-ți facă bine.

Cu o voce tremurătoare, Meg spuse:

— Plâng prea mult. Ar trebui să fiu ca mama, ar trebui să mă controlez.

— Mama ta e... o altă persoană și e și mult mai în vârstă, zise Calvin.

— Aș vrea să fiu altcineva, spuse Meg tremurând. Mă urăsc!

Calvin îi scoase încet ochelarii. Apoi îi șterse lacrimile cu o batistă. Gestul plin de tandrețe al băiatului o dezarmă complet pe Meg. Își puse capul pe genunchi și plânse cu suspine. Calvin se așeză tăcut lângă ea, mângâind-o din când în când pe creștet.

— Îmi pare rău, spuse Meg într-un târziu, încă suspinând. Îmi pare tare rău... O să mă urăști, cu siguranță.

— Of, Meg, da' chiar *ești* o mare găgăuță, spuse Calvin. Tu nu pricepi că ești cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat după multă vreme?

Meg ridică privirea și lumina lunii căzu pe chipul ei brăzdat de lacrimi. Fără ochelari, ochii ei erau neașteptat de frumoși.

— Charles Wallace e un mutant, da' eu, pesemne, sunt o greșeală genetică.

Razele lunii se reflectară în aparatul ei dentar.

Meg aștepta să fie contrazisă, însă Calvin spuse doar:

— Știi că-i prima dată când te văd fără ochelari?

— Sunt oarbă ca o cârtiță fără ei. Sunt mioapă, ca tata.

— Ai ochi foarte frumoși, zise Calvin. Știi ceva, mai bine că porți ochelari. Nu vreau să vadă toată lumea ce ochi fantastici ai!

Meg zâmbi măgulită. Simți că roșește și se întrebă dacă se vedea la lumina lunii.

— Stați pe loc! se auzi o voce în întuneric.

Charles Wallace ieși din umbră:

— Nu vă spionam, zise el repede, și-mi pare rău că trebuie să vă-ntrerup, copii, dar e timpul! zise el cu o voce tremurând de entuziasm și nerăbdare.

— Timpul să ce? întrebă Calvin.

— Să plecăm!

— Unde să plecăm? întrebă Meg și, instinctiv, îl apucă pe Calvin de mână.

— Nu știu exact, răspunse Charles Wallace. Dar cred că mergem să-l găsim pe tata.

Deodată, doi ochi țâșniră din întuneric, părând a se îndrepta spre ei. Nu era decât lumina care se răsfrângea în ochelarii doamnei Cine. Cum de apăruse de niciunde lângă Charles Wallace, acolo unde, o clipă mai devreme, nu erau decât umbre sclipind în razele lunii? Meg nu înțelegea. Auzi un zgomot în spatele ei și se întoarse. Era doamna Ce, care se cățăra pe zid.

— Of, de s-ar opri vântul ăsta! se plânse băbuța. Nu-i deloc ușor cu toate hainele astea pe mine.

Doamna Ce era îmbrăcată ca și cu o seară înainte, cu tot cu cizmele de cauciuc, plus unul dintre cearșafurile doamnei Buncombe, în care se înfofolise bine. Alunecă de pe zid iar cearșaful se prinse de o creangă și se rupse. Pălăria de fetru îi căzu peste ochi, iar șalul roz i se agăță de-o cracă.

— Vai de mine! N-o să-nvăț niciodată cum se face... oftă ea.

Doamna Cine pluti până la doamna Ce, de-abia atingând pământul cu picioarele ei mititele și lentilele ochelarilor sclipind în lumina lunii:

— *Come t'è picciol fallo amaro morso!* Dante. *Ce mică greșeală-ți face arsuri așa de-amare!*[1]

Cu mâna ca o gheară, doamna Cine îi ridică pălăria de pe ochi doamnei Ce, desprinse șalul agățat de creangă, apoi apucă cearșaful cu îndemânare și-l împături.

---

[1] Dante Alighieri, *Divina Comedie, Purgatoriul*, Cântul III, traducere de George Coşbuc, editura Polirom, Iaşi, 2000.

— Mulțumesc, spuse doamna Ce. Ești tare pricepută!

— *Un asno viejo sabe más que un potro.* A. Perez. *Un măgar bătrân știe mai multe decât un mânz tânăr.*

— Doar pentru ești mai mare cu vreun miliard de ani... începu doamna Ce, dar o voce ascuțită, ciudată o întrerupse:

— Ggatta, ffettellorr! Nn-avvemm vvrremme dde ggâllceavvă.

— E doamna Care! zise Charles Wallace.

O pală slabă de vânt, un foșnet de frunze, umbrele aruncate de lună se unduiră și, într-un cerc argintiu de lumină, ceva luci tremurător. Vocea șopti:

— Nnu ccrredd ccă mmă mmatterriallizzezz dde ttott, e ttarre obbossittorr șși-avvemm mmulltte dde ffăccutt.

PATRU

Umbra Neagră

Crengile copacilor începură să zvâcnească sălbatic. Meg țipă și se lipi de Calvin, iar vocea doamnei Care răsună autoritară:

— Llinnișștte, ccoppillă!

Fusese luna înghițită de-o umbră sau apusese pur și simplu, stingându-se brusc, ca o lumânare în vânt? Foșnetul frunzelor încă se auzea, un fâșâit înspăimântat și înspăimântător. Lumina dispăruse cu desăvârșire. Întunericul domnea pretutindeni. Deodată vântul amuți și zgomotele se stinseră. Meg simți cum Calvin e smuls de lângă ea. Întinse mâna după el, însă degetele ei nu întâlniră nimic.

Strigă din răsputeri:

— Charles!

Nu știa dacă țipa ca să-l ajute sau îl striga ca să-i vină în ajutor. Strigătul parcă se lovi de ceva și i se întoarse în gâtlej, sufocând-o.

Era singură, cumplit de singură.

Mâna protectoare a lui Calvin nu mai era acolo. Charles nu era de găsit, nici ca să fie salvat, nici ca să o salveze. Era singură într-un crâmpei de neant. Nicio lumină, niciun sunet, nicio senzație. Ce se-ntâmplase cu trupul ei?

Disperată, încercă să se miște, însă corpul îi dispăruse. Pierise, deodată cu lumina și sunetele. Meg cea corporală nu mai exista.

Apoi își simți din nou brațele și picioarele. O furnicau ușor, ca și cum îi amorțiseră. Se uită în jur, clipind des, dar, deși părea că își recăpătase trupul, nu era nimic altceva în jur. Nu era doar întuneric, nu era doar absența luminii. Întunericul are ceva tangibil. În întuneric te poți mișca, poți simți. În întuneric poți să-ți julești genunchii. Lumea lucrurilor există și în întuneric, însă Meg era acum pierdută într-un gol înfricoșător.

La fel și tăcerea... Era mai mult decât liniște. Și un surd poate simți vibrații. Acolo, însă, în neant, Meg nu putea simți nimic.

Brusc, își dădu seama că inima îi bătea năvalnic. Oare i se oprise înainte? Și, atunci, ce-o făcuse să bată din nou? Furnicăturile din brațe și picioare erau din ce în ce mai puternice și deodată, simți o mișcare. Își zise că trebuie să fie mișcarea Pământului în jurul axei sale, în parcursul său eliptic în jurul Soarelui. Senzația că se mișcă odată cu Pământul semăna cu legănatul valurilor – era ca și cum ar fi plutit pe un ocean ale cărui talazuri pulsau ușor, sub atracția blândă, dar inexorabilă a lunii.

„Dorm, visez", se gândi Meg. „E un coșmar... Trebuie să mă trezesc. Lăsați-mă să mă trezesc!"

— Super! se auzi vocea lui Charles Wallace. Ce mai călătorie! De fapt, parcă ne-ați prevenit c-o să fie palpitant.

Lumina începu să pulseze și să tremure. Meg clipi și își potrivi ochelarii pe nas cu degete nesigure și, deodată, îl văzu pe Charles Wallace care, cu mâinile în șolduri, striga indignat:

— Meg! Calvin! Unde sunteți?

Îl văzu pe Charles, îl auzi, dar nu se putu duce spre el. Nu se putea mișca prin lumina ciudată, tremurătoare. Auzi apoi vocea lui Calvin, înăbușită, ca și cum ar fi trecut printr-un nor dens:

— Răbdare! Sunt mai mare decât tine, am nevoie de mai mult timp!

Meg rămase cu gura căscată. Calvin era și nu era acolo. Prindea formă încet, încet, întâi o parte, apoi alta, o mână, apoi un braț, un ochi, pe urmă nasul. Era ca și cum l-ar fi privit printr-o perdea de lumină pâlpâitoare, prin apă, prin fum și foc. Și, deodată, apăru, în carne și oase, acolo, în fața ei, așa cum îl știa.

— Meg! se auzi din nou vocea lui Charles Wallace. Meg! Calvin, unde-i Meg?

— Aici sunt! încercă ea să răspundă, dar glasul îi era sugrumat de îndată ce deschidea gura.

— Meg! strigă Calvin, uitându-se înnebunit în jur.

— Doamnă Care, sper că n-ați lăsat-o pe Meg în *urmă*! strigă Charles Wallace.

— Dacă i-ați făcut ceva lui Meg, oricare dintre voi... începu Calvin amenințător.

Dar, chiar în clipa aceea, Meg simți o îmbrâncitură zdravănă și o zdruncinătură, de parcă fusese aruncată printr-un geam de sticlă.

— *Aici* erai! zise Charles Wallace și se repezi s-o îmbrățișeze.

— *Unde* aici? se miră Meg, cu răsuflarea întretăiată, ușurată că își auzea propria voce sunând cât de cât normal.

Se uită neliniștită în jur. Erau pe o câmpie însorită iar văzduhul avea acea mireasmă îmbietoare pe care n-o poți simți decât primăvara, în acele rare zile când razele soarelui mângâie merii îmbobociți, chiar înainte să înflorească.

Meg își potrivi din nou ochelarii pe nas, de parcă ar fi vrut să se asigure că tot ce vedea înaintea ochilor era adevărat.

Plecaseră în lumina argintie a serii reci de toamnă, iar acum totul în jurul lor era scăldat într-o strălucire aurie. Iarba de un verde crud era presărată cu floricele în zeci de culori. Meg se întoarse încet și văzu un munte al cărui vârf purta o coroană pufoasă de nori. Din copacii de la poalele muntelui răzbătu deodată ciripitul păsărilor. Era atâta pace și bucurie în jur și Meg simți cum inima, ce bătea să-i spargă pieptul mai devreme, se domolește.

> — *Când fi-vom iar tustrele noi,*
> *Sub fulger, trăsnete și-n ploi?*[1]

se auzi vocea doamnei Cine.

Și, deodată, cele trei doamne își făcură apariția – doamna Ce, cu șalul roz în neorânduială, doamna Cine, cu ochelarii sclipind în lumină și doamna Care, ce încă se vedea doar ca o pâlpâire. Fluturi delicați, multicolori, zburau în jurul lor, parcă urându-le bun-venit.

Doamna Ce și doamna Cine începură să chicotească, apoi să râdă, ca de-o glumă doar de ele știută, până când mai aveau puțin și cădeau late de atâta hohotit. Pâlpâirea părea că râde și ea. Deodată se întunecă puțin și începu să se întrupeze. În scurt timp, își făcu apariția o siluetă învăluită într-o mantie neagră, cu o pălărie neagră și ascuțită pe cap, ochi ca două mărgele, un nas coroiat și păr lung și cărunt. În mâna descărnată, ca o gheară, ținea o mătură.

— Așșa, iubbittellorr, ddoarr dde ddrraggull vvossttrru, spuse vocea cea ciudată.

---

[1] William Shakespeare, *Macbeth,* Actul I, Scena I, traducere de Ion Vinea, editura Univers, București, 1971.

Doamna Ce și Doamna Cine se aruncară una în brațele celeilalte, hohotind de râs.

— Doamnelor, dac-ați terminat distracția, poate le povestiți și lui Meg și Calvin cum stă treaba, spuse Charles Wallace pe un ton răspicat și rece. Ați speriat-o de moarte pe Meg, luând-o așa, pe sus, fără s-o preveniți!

— *Finxerunt animi, raro et perpauca loquentis*, recită doamna Cine. Horațiu. *Scump la faptă, dar mai scump la vorbă.*

— Doamnă Cine, oprește-te odată, nu mai tot cita! zise Charles Wallace enervat.

Doamna Ce își aranjă șalul pe umeri:

— Charles, dragule, dar știi bine că-i e greu să se exprime. Îi e mai la îndemână să citeze în loc să se chinuie să-și caute cuvintele proprii.

— Ssă nnu nne ppierrddemm ssimmțțull ummorrullui, spuse doamna Care. Ssinnggurrull mmodd înn ccarre pputtemm fface ffațță chessttiunnillorr dde vviațță șși dde mmoartte e ssă nnu lle lluămm ffoarrtte înn sserrioss, zise doamna Care.

— Dar lui Meg îi va fi greu, spuse doamna Ce. Îi va fi greu să-nțeleagă că suntem serioase în ceea ce facem.

— Și mie nu? întrebă Calvin.

— Viața tatălui tău nu-i în pericol, îi răspunse doamna Ce.

— Și nici a lui Charles Wallace?

Vocea scârțâitoare, ca o balama neunsă, a doamnei Ce sună plină de afecțiune și mândrie:

— Charles Wallace știe! Charles Wallace știe că-i vorba de mai mult decât doar de viața tatălui lor. Charles Wallace înțelege prea bine care-i miza.

— Dar nu uita, spuse doamna Cine, Ἄελπτον οὐδέν· πάντα δ' ἐλπίζειν χρεών. Euripide. *Nimic nu-i contrar așteptării; trebuie să ne așteptăm la orice.*

— Unde suntem și cum am ajuns aici? întrebă Calvin.

— Pe Uriel, a treia planetă a sistemului stelar Malak, în nebuloasa[1] spirală Messier[2] 101.

— Și chiar te-aștepți să cred asta? întrebă Calvin indignat.

— Ccumm vvrrei... spuse doamna Care cu răceală.

Dintr-un motiv sau altul, Meg simțea că putea avea încredere pe deplin în doamna Care, în ciuda înfățișării ei schimbătoare și a cozii de mătură:

— Nu-i mai ciudat decât toate celelalte lucruri care ni s-au întâmplat, îi zise ea lui Calvin.

— Atunci să-mi spună cineva odată cum am ajuns aici! strigă Calvin, încă furios și cu pistruii parcă mai accentuați pe chipul alb. Și de-am fi călătorit cu viteza luminii, tot ne-ar fi trebuit ani de zile s-ajungem aici.

— Aaa, dar noi nu călătorim cu viteza a *nimic*! îi explică doamna Ce. Noi *teserăm*. Sau, mai pe șleau, o luăm pe scurtătură, facem *bucle* în timp.

— Mda, limpede ca noaptea! zise Calvin.

„Teserează...", se gândi Meg. Oare avea ceva de-a face cu teseractul despre care-i povestise mama?

Fu cât pe-aci să întrebe, dar doamna Care începu să vorbească și, când doamna Care avea ceva de zis, n-o întrerupeai:

— Ddoammnna Ce e ttânnărră și nnaivvă.

— Da, ea încă mai crede că poți să explici totul în *cuvinte*, spuse doamna Cine. *Qui plus sait, plus se tait.*

---

[1] Nor difuz, alcătuit din praf și gaze, aflat în spațiul interstelar sau sistem stelar cu lumină difuză, aflat dincolo de limitele galaxiei noastre.

[2] Charles Messier, astronom francez care a catalogat corpuri cerești care nu sunt comete. Catalogul Messier cuprinde astre și sisteme stelare de la M1 la M110.

Franceză. *Omul cu cât știe mai multe, cu atât vorbește mai puțin.*

— Dar trebuie să explice în cuvinte, pentru Meg și Calvin, îi aminti Charles doamnei Cine. Dacă tot i-ați adus aici, au dreptul să afle ce se-ntâmplă.

Meg se apropie de doamna Care. Înfrigurată să pună întrebarea care o rodea, uitase de teseract:

— Tata-i aici?

Doamna Care dădu din cap:

— Nnu, Mmegg. O ssă-țți exxpplice ddoammnna Ce, ccă-i mmai ttânnărră șși llimmbbajjull ccuvvinttellorr îi vvinne mmai ușșorr ddeccâtt mmie șși ddoammnnei Cinne.

— Ne-am oprit aici, cum să zic, ca să ne tragem sufletul, o lămuri doamna Ce. Și ca să-ți oferim posibilitatea de a înțelege cu ce te confrunți.

— Și tata? întrebă din nou Meg. E bine?

— Deocamdată da, draga mea. Tatăl tău e unul dintre motivele pentru care suntem aici. Însă, după cum am zis, e doar unul dintre motive.

— Bine, dar unde-i? Duceți-mă la el!

— Nu se poate, încă nu, spuse Charles. Răbdare, Meg!

— *Nu* am răbdare! strigă Meg tulburată. N-am avut niciodată!

Ochelarii doamnei Cine sclipiră cu blândețe:

— Dacă vrei să-l ajuți pe tatăl tău, atunci trebuie să-nveți ce-i răbdarea, îi spuse ea. *Vitam impendere vero. Să-ți pui viața în slujba adevărului.* Asta va trebui să facem și noi.

— Asta face și tatăl tău, adăugă și doamna Ce, pe un ton la fel de serios și solemn ca al doamnei Cine.

Apoi le zâmbi larg copiilor și îi îndemnă:

— Ce-ar fi să faceți o plimbare voi trei și Charles vă poate explica una-alta. Sunteți în siguranță pe Uriel. De asta ne-am și oprit aici să ne odihnim.

— Nu veniți cu noi? întrebă Meg neliniștită.

Preț de-o clipă se așternu tăcerea. Apoi doamna Care ridică hotărâtă o mână spre doamna Ce:

— Arrattă-lle!

Ceva din tonul vocii ei o făcu pe Meg să se înfioare.

— *Acum*? întrebă doamna Ce, iar vocea ei scârțâitoare se transformă într-un soi de chițăit.

Era limpede că doamna Ce nu era tocmai în largul ei să facă precum îi cerea doamna Care.

— Accumm! răspunse doamna Care. Mmai bbinne ssă afflle accumm...

— Să mă... să mă *schimb*? întrebă doamna Ce.

— Dda, pprrea bbinne.

— Sper să nu-i tulbure prea tare pe copii treaba asta, murmură ca pentru sine doamna Ce.

— Să mă schimb și eu? întrebă doamna Cine. M-a *distrat* costumația asta, nimic de zis. Trebuie să recunosc că doamna Ce e mai pricepută în a purta straiele astea. *Das Werk lobt den Meister.* Germană. *Opera e dovada măiestriei meşteşugarului*. Ce zici, să mă preschimb?

Doamna Care dădu din cap:

— Înnccă nnu. Nnu aici. Mmai așștteappttă.

— Dragilor, să nu vă speriați, le spuse doamna Ce copiilor.

Durdulia doamnă începu să pâlpâie, să tremure, să se transforme. Culorile vii ale hainelor ei păliră, se albiră. Trupul ei rotunjor se alungi, se întinse, se contopi și, dintr-odată, în fața lor se ivi o făptură mai frumoasă decât orice își imaginase Meg vreodată, iar frumusețea izvora nu doar din înfățișarea făpturii. Doamna Ce nu mai arăta deloc ca doamna Ce. Un trup ivoriu, ca de marmură, cu coapse puternice, ca de armăsar, fără însă să semene câtuși de puțin cu un cal, căci din spatele magnific modelat se

ridica un tors nobil, cu brațe și cap de bărbat, cu un chip ce radia demnitate, virtute, și o fericire fără cusur pe care Meg nu le mai văzuse în viața ei. „Nu", își zise Meg. „N-arată a centaur. Deloc!"

Dintre umerii făpturii se desfăcu încet o pereche de aripi, făurite din curcubeie, răsfrângeri de lumină pe apă și poezie.

Calvin căzu în genunchi.

— Nu! spuse doamna Ce, dar vocea nu semăna cu a doamnei Ce. Nu îngenunchea în fața mea, Calvin. Niciodată! Ridică-te!

— Ddu-i! porunci doamna Care.

Cu un gest ferm, dar delicat, doamna Ce îngenunche în fața copiilor, își întinse aripile tremurătoare și îi îndemnă:

— Urcați!

Copiii se apropiară cu pași șovăitori de frumoasa făptură.

— Și, cum să-ți zicem acum? întrebă Calvin.

— Ooo, dragii mei, se auzi vocea preschimbată a doamnei Ce, un glas plin de căldura flautului, limpezimea trompetei și de acordurile misterioase ale cornului englezesc. Nu puteți să-mi dați alt nume de fiecare dată când mă metamorfozez. Mi-a făcut multă plăcere să fiu doamna Ce, așa că-l puteți păstra.

Zicând acestea, făptura (el, ea?) le zâmbi și strălucirea zâmbetului fu aproape palpabilă, ca o briză ușoară, caldă precum razele soarelui.

— Haideți! zise Charles Wallace și se urcă pe spinarea doamnei Ce.

Meg și Calvin îl urmară. Meg se așeză între cei doi băieți. Un tremur înfioră aripile măreței făpturi și doamna Ce își luă zborul.

Meg își dădu curând seama că nu era nevoie să se țină de Charles Wallace sau de Calvin. Zborul frumoasei creaturi era lin. Băieții cercetară curioși priveliștea din jur.

— Uite! spuse Charles Wallace. Ce munți înalți, nici nu li se văd vârfurile!

Meg se uită într-acolo și, într-adevăr, munții păreau că se înalță spre infinit.

Părăsiră câmpiile roditoare și ajunseră deasupra unui platou plin de blocuri uriașe de piatră, o rocă asemănătoare granitului. Păreau bine șlefuite, cu linii armonioase, dar nu erau statui. Nu semănau cu nimic din ce văzuse Meg vreodată și fata se întrebă dacă fuseseră modelate de vânt și ploaie, dacă se formaseră odată cu planeta pe care se aflau sau dacă fuseseră făurite de făpturi ca aceasta pe spatele căreia zburau.

Traversară și platoul de granit și zburară apoi deasupra unei grădini mai frumoase decât în cele mai minunate vise, plină de alte creaturi ca doamna Ce. Unele stăteau tolănite între flori, altele înotau într-un râu lat și limpede precum cristalul, ce străbătea grădina, iar altele se unduiau în zbor pe deasupra copacilor, prinse în ceva ce Meg își zise că trebuia să fie un dans. Compuneau muzică, acorduri ce se nășteau nu doar din gâturile făpturilor, ci și din mișcările impunătoarelor aripi.

— Ce cântă? întrebă Meg entuziasmată.

Doamna Ce clătină frumosul ei cap și spuse:

— Nu se poate exprima în cuvintele voastre. Nu pot să-ți traduc. Charles, tu înțelegi ce zic?

Charles Wallace stătea nemișcat pe spatele lat al doamnei Ce și asculta foarte atent, cu aceeași privire pe care o avea când le citea gândurile lui Meg sau ale mamei lor:

— Puțin. Foarte puțin. Dar cred că, în timp, o să-nțeleg mai mult.

— Da, ai putea învăța, Charles. Dar n-avem timp. Ne-am oprit aici doar ca să ne odihnim și să facem câteva pregătiri.

Meg nu o mai asculta.

— Vreau să știu ce zic! Vreau să știu ce-nseamnă.

— Încearcă, Charles! îl îndemnă atunci doamna Ce. Încearcă să traduci. Poţi să-ți lași mintea liberă acum. Nu mai e nevoie să te ascunzi.

— Nu pot! strigă Charles cu o voce îndurerată. Nu știu suficient! Nu încă.

— Atunci, hai să-ncercăm împreună, poate reușesc și eu să verbalizez un pic pentru ei.

Pe chipul lui Charles Wallace se ivi din nou acea privire concentrată, iscoditoare.

„Am mai văzut eu privirea asta! Acum înțeleg ce-nseamnă! O aveam și eu uneori, când făceam probleme la mate cu tata și eram pe cale să găsesc rezolvarea", își dădu Meg brusc seama.

Doamna Ce părea că îi ascultă gândurile lui Charles Wallace:

— Mda, ar fi o idee. Aș putea încerca. Păcat că nu-l știi, ca să mi-l transmiți direct. E mai multă muncă așa...

— Nu fiţi leneșă! spuse Charles.

Doamna Ce nu se supără:

— Nicidecum, Charles. Îmi place să fac asta! De asta m-au și ales să le însoțesc, chiar dacă sunt mult mai tânără. E singurul meu talent. Însă mă stoarce de energie și, în momentul acesta, avem nevoie de toată energia din lume ca să facem față la tot ce ne-așteaptă. Dar o să-ncerc. De dragul lui Calvin și al lui Meg...

Doamna Ce tăcu, iar fâlfâitul aripilor ei uriașe păru că încetase, doar un zumzet delicat arăta că frumoasa făptură încă plutește.

— Ascultați! începu doamna Ce, cu vocea-i răsunătoare și cuvintele îi învăluiră pe copii ca un roi de fluturi: *Cântați Domnului cântare nouă, cântați în strune laudele Lui până*

la marginile pământului, voi cei ce vă pogorâți pe mare și cei ce sălășluiți în ea, ostroavele și locuitorii ei! Pustiul și cetățile lui să înalțe glas! Locuitorii stâncilor să cânte, și din vârful munților să strige de bucurie! Să preaslăvească pe Domnul![1]

Meg își simți trupul înfiorat de o fericire pe care nu o mai simțise vreodată. Calvin întinse mâna și atinse delicat degetele fetei, fără să-i strângă mâna într-a lui, lăsând bucuria să curgă nestingherită prin ei, în jurul lor și pretutindeni.

Doamna Ce oftă, iar copiilor li se păru de neînțeles că, în starea aceea de binecuvântată fericire, s-ar fi putut strecura vreo umbră de îndoială.

— Copii, trebuie să mergem! le spuse ea, cu adâncă tristețe în glas.

Meg nu înțelegea. Ridicându-și capul, doamna Ce scoase un strigăt ce părea a fi o poruncă și una dintre făpturile care zburau deasupra copacilor din apropiere se îndepărtă, culese trei flori dintr-un arbore de pe malul râului și i le aduse.

— Luați fiecare câte una! le spuse doamna Ce. O să vă explic mai târziu cum să le folosiți.

Când Meg luă floarea, văzu că nu era una singură, ci sute de floricele care formau un soi de clopot gol pe dinăuntru.

— Unde mergem? întrebă Calvin.

— Sus.

Aripile doamnei Ce se mișcau cu viteză și hotărâre. Grădina se făcea tot mai mică în urma lor, la fel și întinderea ca de granit și mărețele blocuri de piatră. Doamna Ce se avântă spre înaltul văzduhului, sus, tot mai sus, neabătută.

---

[1] Biblia, Vechiul Testament, *Isaia*, 42:10-12.

Copacii se răriră, apoi locul lor fu luat de tufe, de pâlcuri de iarbă scundă și uscată și, în cele din urmă, vegetația dispăru cu desăvârșire. Cât vedeau cu ochii, erau numai bolovani, stânci și vârfuri de piatră, ascuțite și periculoase.

— Țineți-vă bine! le spuse doamna Ce. Să nu alunecați!

Meg simți brațul lui Calvin cuprinzându-i cu hotărâre mijlocul.

Încă urcau.

Ajunseră printre nori. Nu se vedea nimic altceva decât o albeață plutitoare, iar umezeala se lipea de ei și se condensa în picături de gheață. Meg tremura. Calvin o strânse și mai tare lângă el. Charles Wallace era tăcut. Se întorsese spre Meg o singură dată și îi aruncase o privire plină de grijă și dragoste. Însă Meg simțea cum Charles se îndepărtează, cum se transformă din frățiorul ei iubit în ceva ce semăna tot mai mult cu doamna Ce, doamna Cine și doamna Care, cu ceea ce erau ele cu adevărat.

Ieșiră brusc dintre nori drept într-o rază de lumină. Dedesubt, încă se întindeau stânci ascuțite. Deasupra lor, vârfurile munților se pierdeau în văzduh, însă acum, deși păreau a fi la zeci de kilometri depărtare, Meg putu, în sfârșit, să vadă că uriașii de piatră se terminau undeva acolo, sus.

Doamna Ce continuă să urce. Aripile îi osteniseră un pic. Lui Meg îi bătea inima nebunește. O sudoare rece i se prelingea pe frunte și buzele i se învinețiră. Simțea că se sufocă.

— Acum, copii, acum puteți folosi florile! spuse doamna Ce. Aerul e tot mai rarefiat. Puneți-vă floarea pe față, ca o mască, și respirați prin ea. Nu veți primi la fel de mult oxigen cum sunteți obișnuiți, dar va fi suficient.

Meg aproape că uitase de flori. Fu ușurată să vadă că încă o avea, că nu-i scăpase printre degete. Își cufundă fața în floare și respiră adânc.

Calvin încă o ținea cu un braț, iar cu celălalt își apropie și el floarea de față.

Charles Wallace își mișcă încet mâna în care ținea floarea, ca prin vis.

Aripile doamnei Ce se opinteau prin văzduhul rarefiat. Vârful muntelui era atât de aproape, puțin deasupra lor. Și, dintr-odată, ajunseră. Doamna Ce se opri pe un mic platou de piatră netedă, argintie. În fața lor se vedea un disc mare și alb.

— Una dintre lunile lui Uriel, le spuse doamna Ce.

Vocea ei pătrunzătoare sună ușor sugrumată de efort.

— Ce frumoasă e! strigă Meg. Ce frumoasă!

Lumina argintie a lunii enorme se îmbină cu ultimele raze aurii ale zilei și îi învălui pe copii, pe doamna Ce și întreaga culme a muntelui.

— Trebuie să ne-ntoarcem cu spatele! spuse doamna Ce și, la auzul vocii impunătoare, Meg se înfioră din nou.

Se întoarseră, dar Meg nu văzu nimic. Înaintea lor nu se întindea decât cerul senin și sub ei nu se zăreau decât vârfurile stâncilor care străpungeau marea mișcătoare de nori albi.

— Așteptăm să apună soarele și luna, spuse doamna Ce.

Lumina începu să se adâncească, să se întunece.

— Vreau să văd apusul lunii! spuse Charles Wallace.

— Nu, copile! Nu vă-ntoarceți, niciunul dintre voi! Priviți spre întuneric. Ceea ce vreau să vă arăt va fi atunci mai vizibil. Priviți înainte, drept înainte, cât de departe puteți ajunge cu privirea.

Pe Meg o dureau ochii de atâta încordare, dar tot nu vedea nimic. Dintr-odată, însă, deasupra norilor ce încoronau munții, i se păru că vede o umbră, un contur vag, întunecat, dar era atât de departe, încât nici nu putea fi sigură că într-adevăr văzuse ceva.

Charles Wallace întrebă:

— Ce-i asta?

— Umbra aia, de-acolo! spuse și Calvin gesticulând. Ce-i? Nu-mi place!

— Priviți! le porunci doamna Ce.

Era o umbră, nimic altceva. Nu era tangibilă, ca norii. Dar umbra a ce? Sau nu era umbra a nimic, ci era Ceva în sine?

Cerul se întunecă. Strălucirea aurie păli și un albastru intens îi învălui. Apoi, pe cerul înserării, se ivi întâi pâlpâirea unei steluțe, apoi încă una, și încă una. Erau mai multe stele decât văzuse Meg vreodată.

— Atmosfera e foarte rarefiată aici, spuse doamna Ce, ca și cum ar fi răspuns la o întrebare pe care nu o pusese nimeni, și nu împiedică vizibilitatea, așa cum se întâmplă pe Pământ. Priviți! Priviți drept înainte!

Meg se uită. Umbra cea întunecată era încă acolo. Nu se micșorase și nu se risipise odată cu lăsarea nopții. Și nici stelele nu se vedeau acolo unde era umbra.

Ce era cu umbra asta înfiorătoare? Meg simțea că nu mai trăise niciodată și că nici nu avea să mai trăiască o groază atât de adâncă, o spaimă dincolo de fiori, de plânsete și țipete, dincolo de orice consolare.

Mâna în care fata ținea floarea îi căzu încet pe lângă corp. Își simți plămânii ca străpunși de un cuțit. Panicată, vru să tragă aer în piept, dar nu era pic de aer. Privirea și mintea i se întunecară, dar, chiar când era gata să-și piardă cunoștința, capul îi căzu în floarea pe care încă o ținea în mâna încleștată. Meg inspiră mireasma pură, trupul i se revigoră, iar fata își reveni.

Se ridică. Umbra era tot acolo, neagră și terifiantă.

Calvin îi ținea mâna strâns într-a lui, dar Meg nu mai simțea nici forță, nici încredere în strânsoarea lui. Lângă ea, Charles Wallace începu să tremure, dar rămase nemișcat.

„N-ar trebui să vadă toate astea“, își zise Meg. „E doar un băiețel, chiar dacă-i extraordinar și diferit de alți copii.“

Calvin se întoarse sfidător cu spatele la Umbra Neagră care acoperise lumina stelelor.

— Doamnă Ce, fă-o să dispară! șopti el. Fă-o să dispară! E ceva foarte rău!

Încet, măreața făptură se întoarse, astfel încât umbra rămase în urma lor și nu mai văzură decât sclipirile stelelor pe munți și discul uriaș al lunii care apunea încet dincolo de orizont. Apoi, fără să scoată un sunet, doamna Ce începu să coboare în zbor. Când ajunseră la coroana de nori a munților, le spuse:

— Acum puteți respira fără ajutorul florilor, copii!

Se lăsă din nou tăcerea. Niciun cuvânt. Era ca și cum umbra îi ajunsese din urmă și îi atinsese cu puterile ei malefice, amuțindu-i. Când ajunseră înapoi pe câmpiile înflorite, acum scăldate în lumina stelelor și a unei alte luni, mai mici, galbene, care tocmai răsărea, se mai liniștiră și își dădură seama că frumoasa făptură, pe spatele căreia călătoriseră, fusese la fel de încordată ca și ei.

Cu un gest grațios, doamna Ce ateriză și își strânse apoi aripile uriașe. Charles Wallace fu primul care sări de pe spinarea ei:

— Doamnă Cine! Doamnă Care! strigă el.

Un freamăt înfioră pe dată văzduhul. Binecunoscuții ochelari ai doamnei Cine sclipiră în lumină. Doamna Care își făcu și ea apariția. Însă, după cum le spusese copiilor, îi era greu să se materializeze complet, așa că, deși mantia și pălăria ascuțită erau acolo, Meg vedea stelele și munții prin ele. Coborî și ea de pe spatele doamnei Ce și se îndreptă, pe picioare nesigure după lunga călătorie, către doamna Care:

— Umbra neagră pe care-am văzut-o, întrebă ea, cu asta se luptă tata?

CINCI

Teseractul

— Dda, răspunse doamna Care. Ttattăll vvoossttrru, însă, e ddincccollo dde Ummbbrră, nnici nnoi nnu-ll pputtemm vveddea.

Meg începu să plângă în hohote. Printre lacrimi îl văzu pe Charles Wallace, foarte mic și foarte palid. Calvin o îmbrățișă, dar fata se cutremură și se smulse din brațele lui, hohotind. Doamna Ce o cuprinse cu aripile ei uriașe și Meg simți cum un val de alinare și forță îi învăluie trupul. Doamna Ce nu rosti niciun cuvânt, însă Meg înțelese din îmbrățișarea aripilor ei tot ce îi spunea: „Copila mea, nu dispera! Crezi că te-am fi adus aici dacă nu mai era nicio speranță? Ceea ce-ți cerem nu-i ușor, dar avem încredere c-o să duci totul la bun sfârșit. Tatăl tău are nevoie de ajutor, are nevoie de mult curaj, și poate că, pentru copiii lui, va fi în stare să înfăptuiască tot ce nu poate pentru el însuși.

— Așșaddarr, zise doamna Care. Ssunnttemm ggatta?

— Unde mergem? întrebă Calvin.

Pe Meg o trecură din nou fiori de frică la auzul vocii doamnei Care:

— Ttrrebbuie ssă mmerrgemm ddinnccollo dde Ummbbrră.

— Dar n-o să facem toată călătoria deodată, ci pe bucăți, îi liniști doamna Ce.

Se uită apoi la Meg:

— Adică o să teserăm, o să facem bucle în timp, înțelegi?

— Nu, răspunse Meg sec.

Doamna Ce oftă:

— Greu de explicat lucruri pentru care omenirea încă nu are cuvinte. Calvin vorbea despre călătoritul cu viteza luminii. Asta ai înțeles, nu-i așa, micuța mea Meg?

— Da, încuviință ea.

— Ei, bine, aceea e calea cea lungă, ocolită și deloc practică. Noi am învățat s-o luăm pe scurtătură ori de câte ori putem.

— Ca-n matematică, adică? întrebă Meg.

— Da, ca-n matematică, zise doamna Ce.

Apoi, uitându-se spre doamna Cine, îi spuse:

— Arată-le!

— *La experiencia es la madre de la ciencia.* Spaniolă, dragii mei. Cervantes. *Experiența e mama învățăturii*, spuse doamna Cine și își apucă strâns poalele rochiei, cu mâna stângă de-o parte, și cu dreapta de cealaltă parte, întinzând materialul.

— Vedeți voi, începu doamna Ce să le explice, dacă o insectă mititică ar trebui să parcurgă distanța de la mâna dreaptă a doamnei Cine și până la mâna stângă, i-ar lua ceva timp să ajungă dintr-o parte în cealaltă, în linie dreaptă.

Doamna Cine își aduse apoi mâinile una lângă cealaltă, fără să dea drumul marginii rochiei, iar doamna Ce continuă:

— Dacă, în schimb, ar parcurge aceeași distanță în felul ăsta, atunci ar ajunge dintr-o parte în cealaltă imediat,

fără să fie nevoită să facă o asemenea călătorie lungă. Ei bine, așa călătorim noi.

Charles Wallace acceptă explicația cu seninătate. Calvin părea și el mulțumit.

— Of, Doamne, sunt o găgăuță, oftă Meg. Pur și simplu nu-nțeleg.

— Pentru că tu te gândești la spațiu ca fiind tridimensional, îi spuse doamna Ce. Noi călătorim în a cincea dimensiune. Asta e ceva ce poți să-nțelegi, Meg, nu-ți fie teamă, încearcă! Mama ta ți-a explicat ce este teseractul?

— Nu, răspunse Meg. A fost prea tulburată când am întrebat-o ce e. De ce, doamnă Ce? A zis doar că are ceva de-a face cu ea și cu tata.

— E un concept cu care se tot jucau, cum să pătrunzi în a cincea dimensiune printr-a patra, spuse doamna Ce. Dar ție, Charles, ți-a explicat?

— Da... spuse Charles ușor stânjenit. Nu te supăra, Meg, te rog. M-am ținut de capul ei când erai tu la școală și până la urmă mi-a zis.

Meg oftă:

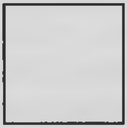
— Explică-mi și mie.

— Bine, zise Charles. Care e prima dimensiune?

— Păi... o linie:

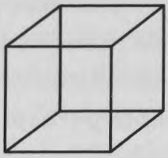
— OK. Și a doua?

— Hm, linia la pătrat. Un pătrat reprezentat în plan, asta ar fi a doua dimensiune.

— Și-a treia?

— Păi, a doua dimensiune la pătrat. Doar că pătratul n-ar mai fi în plan, ci ar avea o bază, muchii, fețe.

— Și-a patra?

— Ăăă, în termeni matematici, ar fi cubul la pătrat. Dar nu poți să pui, pur și simplu, mâna pe un creion și să-l desenezi, așa cum poți face cu primele trei dimensiuni. E ceva ce are de-a face cu Einstein și timpul. Cred că a patra dimensiune s-ar putea numi Timp, de fapt.

— Corect! spuse Charles. Bravo! Și-atunci a cincea dimensiune ar fi dimensiunea a patra la pătrat, nu?

— Presupun că da.

— Ei bine, a cincea dimensiune e un teseract. Dacă o adăugăm celorlalte patru dimensiuni, am putea călători în spațiu fără să fim nevoiți s-o luăm pe drumul cel lung, ocolit. Cum ar zice Euclid și demodata geometrie plană, o linie dreaptă *nu* este distanța cea mai scurtă dintre două puncte.

Preț de-o clipă, pe chipul lui Meg apăru expresia concentrată, cercetătoare pe care o avea și Charles de atâtea ori:

— Am înțeles! strigă ea. Am priceput! Cel puțin așa cred acum. N-aș putea să explic, dar am înțeles!

Se întoarse entuziasmată spre Calvin:

— Tu ai înțeles?

Băiatul dădu din cap că da:

— Cât de cât. N-am priceput eu așa cum pricepe Charles Wallace, dar am înțeles destul cât să prind ideea.

— Bbinne, ssă mmerrgemm! spuse doamna Care. Nu avvemm ttott ttimmppull ddinn llumme!

— Putem să ne ținem de mână? întrebă Meg.

Calvin îi luă mâna și i-o strânse cu putere.

— Puteți încerca, zise doamna Ce, dar nu sunt sigură că se poate. Știți, deși călătorim toți deodată, călătorim, de fapt, singuri. Mai întâi pornim noi şi apoi vă tragem pe voi în curentul ce se iscă în urma noastră. O să vă fie mai ușor așa.

În timp ce vorbea, trupul ei mare și alb începu să freamăte, aripile se dizolvară în ceață. Doamna Cine păru că se evaporă și ea încet, încet, până când nu mai rămaseră decât ochelarii, apoi se topiră și aceștia. Asta îi aminti lui Meg de Pisica-Cheshire[1]. „Fețe fără ochelari am mai văzut", își zise fata, „dar ochelari fără chip?! Oare și eu tot așa o să dispar? Mai întâi eu și pe urmă ochelarii?"

Se uită apoi spre doamna Care. Doamna se făcu nevăzută cât ai clipi.

O pală de vânt, apoi o smucitură puternică, o zguduitură zdravănă ca și cum ar fi fost aruncată în... în ce? Întuneric, tăcere, neant. Meg nu-și dădea seama dacă încă îl ținea pe Calvin de mână, căci nu simțea nimic. De data asta însă, era pregătită pentru disoluția bruscă și totală a trupului ei. Când simți din nou fiori în vârful degetelor, își dădu seama

---

[1] Personaj din *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Caroll.

că se apropiau de sfârșitul călătoriei. Mâna lui Calvin prinse iarăși contur pe a ei.

Dar, pe neașteptate, Meg simți o presiune insuportabilă, ca și cum ar fi fost strivită de un tăvălug enorm. Asta era mult mai rău decât neantul de dinainte. Atâta vreme cât fusese dematerializată, cât nu avea trup, nu avusese nevoie să respire, dar acum plămânii îi erau storciți unul într-altul, nu se puteau umple de aer, de aerul de care avea nevoie ca să rămână în viață. Era o senzație cu totul diferită de cea trăită în atmosfera rarefiată de deasupra munților lui Uriel, atunci când trebuiseră să folosească florile pentru a putea respira. Încercă să tragă aer în piept, dar pieptul îi era plat ca o foaie de hârtie. I se păru că încearcă să gândească, dar mintea aplatizată era la fel de incapabilă să funcționeze ca și plămânii. Gândurile îi erau strivite laolaltă cu restul ființei ei. Inima încercă să bată, dar nu reuși. Mișcarea o străpunse pe Meg ca un cuțit.

I se păru că aude o voce sau, dacă nu o voce, cel puțin cuvinte, aplatizate și ele ca și cum ar fi fost tipărite pe hârtie:

— Ooo, nu! Nu putem să ne oprim aici! Planeta asta e bidimensională, nu rezistă copiii!

Cu un zvâcnet, Meg fu din nou azvârlită în neant, iar neantul era minunat. Nu mai conta că mâna lui Calvin nu era acolo, că nu vedea și nu simțea nimic, că nu era nimic. Ușurarea de a fi scăpat de presiunea oribilă din piept era tot ce-i trebuia în momentele acelea.

Simți din nou fiori în degetele de la mâini și de la picioare. Simți mâna lui Calvin încleștată pe a ei. Inima începu să-i bată normal, sângele începu să-i curgă prin vene. Orice s-ar fi întâmplat, oricare ar fi fost greșeala, se terminase, totul era bine acum. I se păru că îl aude pe Charles Wallace, iar cuvintele lui sunară pline și rotunde, așa cum trebuie să sune cuvintele rostite.

— Zău așa, doamnă Care, era să ne *omorâți*!

De data asta, Meg fu scoasă din înfricoșătoarea a cincea dimensiune cu o smucitură scurtă. Gata! Era din nou ea însăși, în carne și oase. Lângă ea, Calvin o ținea de mână de parcă însăși viața lui depindea de strânsoarea aceea. În fața ei - Charles Wallace, cu o mutră indignată. Doamna Ce, doamna Cine și doamna Care nu se zăreau nicăieri, dar Meg știa că erau acolo. Le simțea puternic prezența.

— Ccoppii, îmmi cerr ssccuzze! se auzi vocea doamnei Care.

— Haide, Charles, liniștește-te! zise doamna Ce, care, de data asta, nu se mai înfățișă în chip de creatură frumoasă și măreață, ci era, din nou, grămada familiară de șaluri și eșarfe, paltonul ponosit, de vagabond, și pălăria. Știi că nu-i e ușor să se materializeze. Cum ea n-are corporalitate, uneori îi e foarte greu să-și dea seama cât de restrictivă e protoplasma[1].

— Îmmi pparre rrău! se auzi din nou vocea doamnei Care, cu o ușoară umbră de amuzament.

— Nu-i deloc amuzant! strigă Charles Wallace și izbi copilărește cu piciorul în pământ.

Ochelarii doamnei Cine luciră și, încet, încet, chipul i se contură în spatele lentilelor:

— *Viața noastră e din plămada viselor făcută*[2], zise ea cu un zâmbet larg. Prospero, în *Furtuna*. Îmi place mult piesa.

— N-ați făcut-o *dinadins*? întrebă Charles.

— Of, dragul meu, sigur că nu, se grăbi doamna Ce să-l încredințeze. A fost o greșeală, e de înțeles. E foarte greu

---

[1] Substanță albuminoidă complexă având aspectul unei mase vâscoase, incolore, semifluide, care alcătuiește baza celulei vii..

[2] William Shakespeare, *Furtuna*, Actul IV, Scena 1, traducere de George Volceanov, editura Paralela 45, Pitești, 2010.

pentru doamna Care să gândească în termeni de corporalitate. Nu v-ar face rău intenționat și știi bine asta. Și, la urma urmelor, e o planetă foarte plăcută și găsesc că-i de-a dreptul amuzant să fii plat. Întotdeauna ne-am simțit bine în popasurile noastre acolo.

— Și-acum unde suntem? întrebă Charles Wallace. Și de ce?

— Pe Centura lui Orion. Avem o prietenă aici și am vrea s-aruncați o privire spre planeta voastră.

— Când mergem acasă? întrebă Meg neliniștită. Ce-o să zică mama? Și gemenii... Trebuie să fie foarte îngrijorați. N-am ajuns acasă la ora de culcare, mama cred că s-a panicat deja. Probabil că ne caută peste tot, cu Fort și cu băieții. Iar noi, bineînțeles, nu suntem de găsit!

— Ei, puiule, nu-ți face probleme, spuse doamna Ce pe un ton vesel. Am avut noi grijă de asta înainte să plecăm. Mama ta are destule pe cap cu tine, cu Charles, cu lipsa veștilor despre tatăl tău, nu era cazul să-i facem și noi probleme. Am făcut o buclă în timp și una în spațiu. E foarte ușor dacă știi cum se face.

— Ce vreți să spuneți? se tângui Meg. Vă rog, doamnă Ce, totu-i atât de amețitor!

— Liniștește-te și nu-ți mai face griji pentru lucruri cu care n-are rost să-ți bați capul, spuse doamna Ce. Am făcut o buclă în timp ca la carte, mică, drăguță și clară și, dacă totul merge strună, ar trebui să ne-ntoarcem cu cinci minute înainte ca tu să fi plecat. Așadar, nimeni n-o să afle c-ai lipsit, deși tu sigur o să-i spui maică-tii, mielușica de ea. Și dacă se-ntâmplă ceva teribil de rău, atunci n-o să mai conteze dacă ne-ntoarcem au ba.

— Nnu-i sspperria! spuse doamna Care. Țți-ai ppierrddutt ccrreddinnțța?

— Nu, nu mi-am pierdut-o, spuse doamna Ce.

Lui Meg, însă, i se păru că vocea doamnei Ce avea o umbră de îndoială.

— Sper că-i o planetă frumoasă, zise Calvin. Nu se vede mare lucru. Se-nseninează vreodată pe aici?

Meg se uită în jur, dându-și seama că, ocupată să-și tragă sufletul după călătorie și după popasul pe planeta bidimensională, nu apucase să se uite bine în jur. Dar poate că nu era atât de surprinzător că nu-i sărise nimic în ochi, căci singurul lucru remarcabil legat de împrejurimi era că... nu era nimic de văzut. Părea că aterizaseră pe o suprafață plată, greu de descris. În jurul lor, văzduhul era cenușiu. Nu era tocmai ceață, dar, în orice caz, Meg nu reușea să deslușească nimic în depărtare. Tot ce vedea erau trupurile bine conturate ale lui Charles Wallace și Calvin, trupurile incredibile ale doamnei Ce și doamnei Cine și licărirea firavă care se ivea când și când – doamna Care.

— Haideți, copii! spuse doamna Ce. Nu-i mult de mers, am putea s-o luăm pe jos. O să vă facă bine să vă dezmorțiți puțin picioarele.

Pe măsură ce se mișcau prin pâcla cenușie, Meg văzu din loc în loc roci ca de zgură[1], dar nici urmă de copaci sau tufișuri, nimic, doar teren gol și plat, nici pic de vegetație.

Într-un târziu, în zare se ivi ceva ce părea a fi un deal de piatră. Când se apropiară, Meg văzu o deschizătură ce se căsca în stâncă – intrarea într-o peșteră adâncă și întunecată.

— Intrăm acolo? întrebă ea neliniștită.

— Nu te teme, spuse doamna Ce. Mediului Fericit îi e mai ușor să lucreze înăuntru. O să vă placă de ea, copii,

---

[1] Cenușă solidificată, pietrificată.

sunt sigură! E foarte glumeață. Dac-aș vedea-o vreodată nefericită, m-aș întrista foarte tare. Atâta vreme cât râde, sunt sigură că totul se va sfârși cu bine.

— Ddoammnnă Ce! se auzi vocea severă a doamnei Care. Ffappttull ccă eșștti ffoarrtte ttânnărră nnu-i o ssccuzză ssă vvorrbbeșștti attâtt dde mmulltt!

Doamna Ce păru jignită la auzul dojenilor, dar tăcu.

— *Câți* ani aveți, de fapt? o întrebă Calvin.

— O clipă, murmură doamna Ce.

Făcu un calcul rapid pe degete, apoi dădu triumfătoare din cap:

— Exact 2 379 152 497 de ani, 8 luni și 3 zile! Asta după calendarul vostru care, cred că până și voi știți, nu-i tocmai corect.

Se aplecă ușor spre Meg și Calvin și le șopti:

— A fost o foarte mare onoare pentru mine să fiu aleasă pentru misiunea asta. Știți, m-au luat datorită abilității mele de a verbaliza și de a mă materializa atât de bine. Dar, bineînțeles, nu trebuie să ne lăudăm cu talentele noastre. Tot ce contează e cum le folosim. Iar eu, una, fac o grămadă de greșeli. De aceea eu și doamna Cine ne-am bucurat când doamna Care a făcut greșeala să ne ducă pe planeta bidimensională. De *asta* râdeam, pricepeți? Nu de voi! Și dumneaei era amuzată. E tare de treabă cu noi, astea mai tinere.

Meg asculta atât de absorbită ce îi povestea doamna Ce, încât nici nu băgă de seamă că intraseră în peșteră. Trecerea de la cenușiul de afară la cel din peșteră fusese aproape neobservabilă. Văzu o lumină pâlpâitoare undeva în față. Se îndreptară într-acolo, iar când se apropiară, Meg își dădu seama că era un foc de tabără.

— Se face foarte frig aici, spuse doamna Ce, așa că am rugat-o să vă facă un foc bun.

În lumina flăcărilor, văzură o siluetă întunecată. Ajunși lângă foc, își dădură seama că era o femeie. Purta un turban frumos de mătase mov pal și o rochie lungă, vaporoasă, din satin purpuriu. În mâini ținea un glob de cristal în care se uita absorbită. Părea să nu-i fi văzut pe copii, pe doamna Ce, pe doamna Cine sau pe doamna Care. Nu ridică nicio clipă privirea din globul de cristal. Izbucni în râs, hohoti și tot hohoti, amuzată de ceva ce vedea acolo, în globul ei.

Vocea doamnei Care răsună tare și clar, cuvintele lovindu-se cu ecou de pereții peșterii:

— SSSUNNTTEMM AAIICI!

Femeia ridică privirea din globul de cristal și, când îi văzu, se ridică repede și făcu o plecăciune adâncă. Doamna Ce și doamna Cine făcură și ele scurte reverențe, iar pâlpâirea delicată – doamna Care – păru a se înclina și ea ușor.

— Dragă Mediule, spuse doamna Ce, aceștia sunt copiii. Charles Wallace Murry!

Charles făcu o plecăciune.

— Margaret Murry! continuă doamna Ce prezentările.

Meg se gândi că, dacă doamna Ce și doamna Cine făcuseră reverențe, se cădea să facă și ea la fel, așa că se aplecă stângaci în semn de salut.

— Și Calvin O'Keefe!

Calvin salută și el scurt.

— Vrem să vedem planeta lor de baștină, zise doamna Ce.

Mediului îi pieri zâmbetul de pe buze:

— Of, de ce trebuie să mă faceți să mă uit la lucruri neplăcute când sunt atâtea minunății de văzut?

Din nou, vocea doamnei Care răsună în toată peștera:

— Nnu vvorr mmai ffi attâttea lluccrrurri pplläccutte ppe Ppămmânntt ddaccă oammennii rresspponnssabbili nnu ffacc cevva înn lleggătturră ccu celle nneppllăccutte!

Mediul suspină și ridică globul.

— Priviți, copii! le spuse doamna Ce. Priviți cu atenție!

— *Que la terre est petite à qui la voit des cieux!* Delille[1]. *Ce mic îi pare Pământul celui ce-l privește din ceruri!* recită doamna Cine.

Meg se uită în globul de cristal, mai întâi șovăitoare, apoi cu o curiozitate crescândă. Văzu spațiul cosmic, întunecat și gol, și galaxiile plutind în neant. Privirea i se opri pe una dintre ele.

— Calea Lactee, galaxia voastră! îi șopti doamna Ce.

Privirile se îndreptară apoi spre centrul galaxiei. Pe urmă se mutară într-o parte. Astrele parcă veneau în goană spre ei. Meg ridică un braț și își acoperi fața, de parcă ar fi vrut să se ferească de o lovitură.

— Uittă-tte! îi porunci doamna Care.

Meg își coborî brațul. Globul le arăta o anumită planetă. I se păru că vede calote glaciare. Totul părea limpede, cristalin.

— Nu, nu, Mediule dragă, asta-i Marte! o dojeni doamna Ce cu blândețe.

— Chiar *trebuie*? întrebă Mediul.

— ACCUMM! îi porunci doamna Care.

Planeta cea strălucitoare dispăru. Preț de-o clipă nu mai văzură decât materia întunecată, apoi o altă planetă se ivi, cu contururi neclare. Părea învăluită într-o pâclă fumurie. Dincolo de negură însă, Meg desluși formele binecunoscute ale continentelor, întocmai ca în manualul ei de geografie.

— Ce-i ceața aia, atmosfera? De asta nu se vede bine? întrebă ea neliniștită.

— Nnu, Mmegg, șșttii bbinne ccă nnu-i attmmossfferra! răspunse doamna Care. Ttrrebbuie ssă ffii ccurrajjoassă!

---

[1] Jacques Delille – poet și traducător francez (1738 – 1813).

— Umbra! țipă Charles Wallace. Chestia întunecată pe care am văzut-o de pe Uriel, din vârful munților, când am călătorit pe spinarea doamnei Ce!

— Când a apărut? întrebă Meg îndurerată, neputându-și lua ochii de la umbra bolnavă ce întuneca frumusețea Pământului. După ce-am plecat noi de-acasă?

Doamna Care părea foarte obosită:

— Ssppunne-i! îi zise ea doamnei Ce.

Doamna Ce oftă:

— Nu, Meg. N-a apărut acum. E acolo de mulți ani și e motivul pentru care planeta voastră are atâtea probleme.

— Dar de ce... începu Calvin cu o voce sugrumată, răgușită.

Doamna Ce ridică o mână, cerându-i să tacă:

— V-am arătat Umbra Neagră de pe Uriel mai întâi, din mai multe motive. În primul rând, pentru că atmosfera în vârful muntelui e atât de clară și rarefiată, încât ați putut vedea limpede ce este. Ne-am gândit că v-ar fi mai ușor să înțelegeți dac-o vedeți cu ochii voștri în... în fine, în altă parte mai întâi și nu direct pe planeta voastră.

— O urăsc! țipă Charles Wallace îndârjit. Urăsc Umbra Neagră!

Doamna Ce încuviință:

— Da, dragul meu Charles. Și noi. Acesta-i un alt motiv pentru care am vrut să vă pregătim pe Uriel. Ne-am temut c-o să fie mult mai înspăimântător dac-o vedeți pentru întâia oară împrejurul iubitei voastre lumi!

— Dar ce e? vru Calvin să știe. E ceva rău, dar ce?

— Ai ssppuss-o ssinnggurr! Rrăull! Fforrțțelle Înnttunnerriccullui!

— Și ce-o să se-ntâmple? întrebă Meg cu o voce tremurătoare. Te rog, doamnă Care, spune-ne ce-o să se-ntâmple!

— Cconnttinnuămm lluopptta!

Ceva în vocea ei îi făcu pe cei trei copii să-și îndrepte hotărâți umerii și să privească licărirea doamnei Care cu mândrie și încredere.

— Și să știți că nu suntem singuri, copii! se auzi vocea alinătoare a doamnei Ce. Tot Cosmosul se luptă, întregul Univers, iar bătălia-i măreață și aprigă! Știu că vă e greu să-nțelegeți acum proporțiile, cum între cel mai mic microb și cea mai mare galaxie diferența e foarte mică. Dacă vă gândiți la exemplul ăsta, poate că n-o să vi se pară de mirare că unii dintre cei mai buni luptători ai noștri au fost de pe planeta voastră, o minusculă planetă, aflată la capătul unei mici galaxii. Puteți fi mândri că s-a descurcat atât de bine!

— Cine au fost luptătorii noștri? întrebă Calvin.

— Ooo, sigur îi știi, dragule, zise doamna Ce.

Ochelarii doamnei Cine sclipiră triumfător:

— *Lumina luminează-n întuneric și întunericul n-a biruit-o.*[1]

— Isus! spuse Charles Wallace. Bineînțeles, Isus!

— De bună seamă, încuviință doamna Ce. Spune mai departe, Charles, dragul meu. Au mai fost și alții. Toți marii voștri artiști. Ne-au luminat calea!

— Leonardo da Vinci? sugeră Calvin nesigur. Și Michelangelo?

— Și Shakespeare! strigă Charles Wallace. Bach! Pasteur, și Marie Curie, și Einstein!

Calvin vorbi acum fără ezitare:

— Schweitzer[2], Gandhi și Buddha, Beethoven, Rembrandt și Sfântul Francisc!

---

[1] Biblia, Noul Testament, *Evanghelia după Ioan*, 1:5.

[2] Albert Schweitzer (1875 – 1965) – medic, teolog, muzician și filozof german, laureat al Premiului Nobel pentru Pace în 1952.

— E rândul tău, Meg, o îndemnă doamna Ce.

— Euclid, răspunse Meg, apoi adăugă repede, cu o voce nerăbdătoare și ușor iritată: și Copernic[1]. Ce-i cu tata? Spuneți-mi, vă rog, ce-i cu tata?

— Mmerrggemm dduppă ell, răspunse doamna Care.

— Dar unde e? insistă Meg și apropiindu-se de doamna Care, bătu din picior de parcă era de-o vârstă cu Charles Wallace.

Doamna Ce îi răspunse șoptit, dar ferm:

— Pe o planetă care... s-a dat bătută. Așa că pregătește-te! Trebuie să fii tare!

Orice urmă de veselie dispăru de pe chipul Mediului Fericit. Rămase cu privirea ațintită în globul de cristal pe care îl ținea în palme și o lacrimă i se prelinse încetișor pe obraz:

— Nu mai îndur să mă uit, suspină ea. Priviți, copii, priviți!

---

[1] Nicolaus Copernic (1453 – 1543) a fost un astronom și matematician polonez, cel care a inițiat și dezvoltat heliocentrismul, teoria că Soarele este centrul Sistemului Solar.

ȘASE

Mediul Fericit

Copiii își ațintiră din nou privirea pe globul de cristal. Pământul, învăluit în înfricoșătoarea Umbră Neagră, se pierduse în depărtare și se mișcau acum rapid prin Calea Lactee. Apoi tenebrele apărură din nou.

— Priviți! le spuse din nou Mediul.

Întunericul părea că fierbe și se zvârcolește. Asta se presupunea a fi o priveliște care să-i *liniștească*?

Deodată, o explozie de lumină străpunse Întunericul. Lumina se împrăștie și, acolo unde atingea Întunericul, parcă îl topea. Până când nu mai rămase nici urmă din Umbra Neagră, ci doar o strălucire blândă prin care se puteau zări stelele, clare și pure. Apoi strălucirea păli și rămase doar licărirea stelelor. Fără tenebre. Fără temeri. Doar stelele și întunericul limpede al spațiului, cu totul diferit de întunericul înfiorător al Umbrei.

— Ați văzut? strigă Mediul, zâmbind fericită. Poate fi înfrântă! Este înfrântă tot timpul!

Doamna Ce oftă, un oftat atât de plin de tristețe, încât Meg ar fi vrut să o îmbrățișeze și să o aline.

— Spuneți-ne ce s-a întâmplat, vă rog! spuse Charles Wallace cu glas șoptit.

— Explozia... Era o stea, spuse doamna Ce cu durere în glas. O stea care și-a dat viața în lupta cu Umbra. Ooo,

da, a câştigat lupta, dragii mei, dar, biruind, şi-a pierdut viaţa!

Doamna Care vorbi din nou. Vocea îi sună obosită şi îşi dădură cu toţii seama că a vorbi însemna o mare trudă pentru ea:

— Nnu-i mmulltt dde-attunnci, nnu? o întrebă ea cu blândeţe pe doamna Ce.

Doamna Ce dădu din cap că nu.

Charles Wallace se apropie de doamna Ce:

— Am înţeles. Abia acum am înţeles. Aţi fost stea cândva, nu?

Doamna Ce îşi acoperi faţa cu mâinile, de parcă s-ar fi ruşinat, şi încuviinţă.

— Şi... aţi făcut ce a făcut steaua aceea acum?

Cu faţa încă ascunsă în palme, doamna Ce încuviinţă din nou.

Charles Wallace o privi foarte serios şi îi spuse solemn:

— Aş vrea să vă sărut.

Doamna Ce îşi descoperi chipul şi îl luă în braţe pe Charles Wallace. Băieţelul o cuprinse şi el cu braţele şi o sărută pe obraz.

Meg şi-ar fi dorit să o sărute şi ea pe doamna Ce, dar nu i se păru potrivit să mai spună sau să mai facă vreun gest după cel al lui Charles Wallace. Se mulţumi să o privească îndelung pe doamna Ce. Deşi se obişnuise cu costumaţia ei ciudată (şi tocmai bizareria hainelor băbuţei o făceau o prezenţă atât de liniştitoare pentru Meg), fata îşi dădu brusc seama, din nou, că nu acolo în faţa ei, era adevărata doamnă Ce. Adevărata şi desăvârşita doamnă Ce era o făptură a cărei complexitate era dincolo de puterea de înţelegere a oamenilor. Ceea ce vedea Meg era doar un joc pe care aceasta îl juca. Un joc amuzant şi fermecător, un

joc vesel și reconfortant, însă înțelese pe dată că doamna Ce putea fi multe alte lucruri.

— N-aș fi vrut să vă spun, zise doamna Ce cu o voce șovăitoare. N-am vrut să aflați... Dar atât de mult mi-a plăcut să fiu stea, dragii mei!

— Eșștti înnccă ffoarrtte ttânnărră, spuse doamna Care, pe un ton ușor dojenitor.

Mediul se uita fericită la cerul plin de stele din globul ei de cristal, zâmbind, dând din cap bucuroasă și chicotind ușor. Însă Meg băgă de seamă că pleoapele făpturii erau tot mai grele și, deodată, bărbia îi căzu în piept și se auzi un sforăit ușurel.

— Biata de ea, zise doamna Ce. Am stors-o de puteri. E o muncă foarte istovitoare ce i-am cerut.

— Doamnă Ce, vă rog, spuneți-ne ce se-ntâmplă! De ce suntem aici? Și acum ce facem? Unde-i tata? Când mergem la el? o imploră Meg cu mâinile împreunate.

— Toate la timpul lor, drăguță, spuse doamna Ce.

Doamna Cine zise și ea:

— *As paredes têm ouvidos*. Portugheză. *Pereții au urechi.*

— Da, să mergem afară, spuse doamna Ce. Haideți, s-o lăsăm să se odihnească!

Dar când să iasă, Mediul tresări, ridică privirea și le zâmbi radios:

— Doar nu plecați fără să vă luați rămas-bun! îi mustră ea.

— Ne gândeam să te lăsăm să te odihnești, draga mea, zise doamna Ce și o bătu blând pe umăr. Te-am sleit de vlagă și știm că ești foarte obosită.

— Bine, dar voiam să vă ofer ambrozie sau puțin nectar. Sau măcar un ceai...

Auzind acestea, Meg își dădu seama că îi era foame. Oare cât timp trecuse de când mâncaseră tocana mamei?

Însă doamna Ce spuse:

— Mulțumim, drăguță, dar cred c-ar fi mai bine să pornim la drum.

— Știi, *ele* n-au nevoie să mănânce, îi șopti Charles Wallace lui Meg. Cel puțin nu mâncare, ca noi. Pentru ele, a mânca e doar un joc. După ce ne organizăm un pic, trebuie să le reamintesc că, mai devreme sau mai târziu, trebuie să ne hrănească.

Mediul zâmbi și dădu din cap:

— Aş vrea, totuşi, să fac ceva drăguţ pentru bieții copii, după ce a trebuit să le arăt lucrurile acelea oribile... Poate că le-ar face plăcere să-și vadă mama înainte să plece?

— Am putea să-l vedem pe tata? întrebă Meg cu însuflețire.

— Nnu! spuse doamna Care. Mmerrgemm lla ttattăll ttău, Mmegg. Rrăbbddarre!

— Dar ar *putea* s-o vadă pe mama ei, nu? spuse Mediul cu o voce mieroasă.

— Da, de ce nu... zise doamna Ce. N-o să dureze mult și nu cred că le-ar face rău.

— Și Calvin? întrebă Meg. Poate s-o vadă și el pe maică-sa?

Calvin o atinse repede pe Meg cu mâna, dar fata nu reuși să-și dea seama dacă voia să-i mulțumească sau s-o oprească.

— Ccredd ccă-i o ggrreșșeallă, spuse doamna Care dezaprobator. Ddarr ddaccă lle-ai sspuss, mmai bbinne ssă lle șși arrățți.

— Nu-mi place deloc când se supără, spuse doamna Ce uitându-se peste umăr spre doamna Care. Adevărul e că are întotdeauna dreptate. Totuși, nu văd ce rău v-ar putea face treaba asta, dimpotrivă, poate că v-ați simți mai bine. Dă-i drumul, dragă Mediule!

Mediul, zâmbind și îngânând un cântecel, roti un pic globul de cristal în palme. Stele, comete, planete luciră

pe cer, apoi Pământul apăru din nou, învăluit în Umbra Neagră, mare, tot mai mare, până când imaginea planetei iubite umplu tot globul și, cumva, privirile trecură de negură până când se zări limpede albul pufos al norilor și contururile vagi ale continentelor.

— Mai întâi mama lui Calvin, îi șopti Meg Mediului.

Globul de cristal se învolbură, se încețoșă, apoi umbrele începură să prindă formă, să se solidifice, să se limpezească și văzură dintr-odată o bucătărie murdară, cu o chiuvetă plină de vase nespălate. În fața chiuvetei stătea o femeie neîngrijită, cu șuvițe de păr cărunt atârnând în neorânduială pe chip. Avea gura deschisă și Meg îi văzu gingiile fără dinți și aproape că o putu auzi țipând la doi copii mici care erau lângă ea. Apoi apucă o lingură din lemn, cu coadă lungă, și începu să-l lovească pe unul dintre copii.

— Vai de mine... murmură Mediul și imaginea începu să pălească. N-am vrut să...

— Nu-i nimic, spuse Calvin șoptit. Cred că-i mai bine să știți.

Pentru întâia oară, în loc să caute mâna lui Calvin ca să se simtă în siguranță, Meg i-o apucă strâns, fără să-i spună o vorbă, încercând să-i arate ce simțea. N-ar fi putut crede, de i-ar fi spus cineva cu o zi înainte, că ea, Meg cea cu dinții strâmbi, mioapă și stângace, avea să ia de mână un băiat ca să-i ofere sprijin și alinare. Și cu atât mai puțin n-ar fi crezut că acel băiat putea fi Calvin cel atât de popular la școală. Acum însă, i se părea normal să-l ajute și să-l protejeze, întocmai cum făcea cu Charles Wallace.

Umbrele se învălmășiră din nou în globul de cristal și, când se limpeziră, Meg recunoscu laboratorul de acasă al mamei. Așezată pe taburetul ei înalt, doamna Murry scria de zor pe o foaie de hârtie prinsă pe un clipboard. „Îi scrie lui tata“, se gândi Meg. „Ca-n fiecare seară...“

Ochii lui Meg se umplură de lacrimi – nu reușea să învețe odată să se stăpânească... Doamna Murry ridică privirea, de parcă s-ar fi uitat spre copii, apoi capul îi căzu pe foaia de hârtie și rămase așa, ghemuită, lăsându-se pradă tristeții. Pe copii nu-i lăsa niciodată să o vadă așa.

Lacrimile se opriră, nu-i mai venea să plângă. Indignarea și nevoia de a proteja, pe care Meg le trăise atunci când Calvin se uitase în globul de cristal, le simțea acum pentru mama ei.

— Să mergem! strigă ea furioasă. Trebuie să *facem ceva*!

— Întotdeauna are dreptate, murmură doamna Ce, uitându-se spre doamna Care. Uneori mai că mi-aș dori să zică „V-am spus eu!" și să terminăm treaba.

— N-am vrut decât s-ajut, se tângui Mediul.

— Of, dragă Mediule, *nu* te întrista, spuse doamna Ce repede. Uită-te la ceva vesel! Nu suport să te văd supărată!

— Nu face nimic, o asigură Meg pe Mediu cu toată sinceritatea. Chiar nu-i nimic, doamnă Mediu, și vă mulțumim mult!

— Sigur? întrebă Mediul, luminându-se la față.

— Bineînțeles! M-a ajutat foarte mult pentru că m-am înfuriat și, când sunt furioasă, nu mai pot să fiu și speriată.

— Bine, sărută-mă de rămas-bun, să-ți poarte noroc! spuse Mediul.

Meg se apropie de ea și o pupă grăbit pe obraz. Charles Wallace făcu la fel. Mediul se uită zâmbind la Calvin și îi făcu apoi cu ochiul:

— Vreau să mă sărute și tânărul domn. Întotdeauna mi-au plăcut roșcații. O să-ți poarte noroc, chipeșule, să vezi numai!

Calvin se aplecă și, roșind, o sărută pe obraz. Mediul îl ciupi în glumă de nas:

— Mai ai multe de învățat, băiete! îi spuse ea.

— Rămas-bun, dragă Mediu Fericit și mii de mulțumiri, spuse doamna Ce. Aș zice că ne vedem peste vreun eon[1] sau doi.

— Unde vă duceți, în caz că vreau să comunic cu voi?

— Camazotz, răspunse doamna Ce.

Unde era și ce era Camazotz ăsta? Lui Meg nu-i plăcu defel cuvântul și nici modul în care doamna Ce îl rostise.

— Dar nu-ți face griji pentru noi. Știi că nu-ți place să te uiți la planete căzute pradă Umbrei, iar noi ne-ntristăm când ești supărată, continuă doamna Ce.

— Dar trebuie să știu ce se-ntâmplă cu copiii, spuse Mediul. Ăsta-i necazul cu mine, mă atașez. Dacă nu m-aș atașa, aș fi fericită tot timpul. Ei, ce să-i faci, mmmm, la, la, la, începu ea să fredoneze, la urma urmelor reușesc să fiu destul de voioasă aproape tot timpul! Iar acum, un pui de somn ar fi minunat. Rămas-bun tutur... zzz, zzz, mai zise făptura, ultimul cuvânt pierzându-se într-un sforăit strașnic.

— Hhaiddeţţi! le porunci doamna Care.

O urmară cu toții afară din peștera întunecoasă, în cenușiul mohorât al planetei Mediului.

— Ccoppii, ssă nnu vvă sspperrie ce vva urrmma! le spuse doamna Care.

— Să fii furioasă, micuță Meg! îi șopti doamna Ce. O să ai nevoie de toată furia din lume!

Fără vreun alt avertisment, Meg fu înghițită din nou de neant. De data aceasta, însă, vidul fu întrerupt de o senzație de răceală umedă și lipicioasă, pe care nu o mai simțise niciodată. Frigul se înteți și o învălui, o pătrunse până la oase, un frig parcă plin de un întuneric nou și ciudat, un

[1] Diviziune a timpului geologic de cel mai înalt grad, cuprinzând două sau mai multe ere.

întuneric complet tangibil, ceva care voia să o înghită de vie și să o digere, ceva ca un enorm și malefic animal de pradă.

Apoi întunericul se risipi. Oare fusese Umbra Neagră? Trebuiau să călătorească prin ea ca s-ajungă la tata?

Simți în mâini și picioare furnicăturile, de acum familiare, apoi se simți împinsă ca prin ceva solid și ateriză în picioare, cu răsuflarea întretăiată, dar teafără. Calvin și Charles Wallace erau lângă ea.

— Aici e Camazotz? întrebă Charles Wallace atunci când doamna Ce se materializă.

— Da, răspunse ea. Să ne tragem sufletul și s-aruncăm o privire în jur.

Erau sus pe un deal și, uitându-se în jur, lui Meg i se păru că arăta ca orice deal de pe Pământ. Erau copaci pe care îi cunoștea atât de bine: mesteceni, pini, arțari. Și, cu toate că era mai cald decât atunci când plecaseră atât de pe nepusă-n masă din livada cu meri de acasă, în văzduh plutea un vag iz de toamnă. În apropiere se zăreau câțiva arbuști, cu frunze arămii, asemănători oțetarilor[1], și niște flori ce semănau cu sânzienele. În josul dealului, Meg văzu coșuri de fum și case, un orășel ce arăta ca orice alt târg de acasă. Priveliștea nu era prin nimic ciudată, diferită sau înfricoșătoare.

Doamna Ce se apropie de Meg și îi cuprinse ocrotitor umerii cu brațul:

— Nu pot rămâne cu voi, scumpa mea, îi spuse fetei. Trebuie să vă descurcați singuri. Dar vom fi pe-aproape. Vă vom veghea, însă nu ne veți vedea, nu ne veți putea cere ajutorul și nu vom putea să venim la voi.

---

[1] Arbore cu flori galbene-verzui și cu fructe roșii-purpurii, ale cărui frunze și scoarță, bogate în tanin, se folosesc în tăbăcărie, iar fructele pot fi folosite la fabricarea oțetului.

— Dar tata? E aici? întrebă Meg tremurând.

— Da.

— Unde? Când îl vedem? insistă Meg, pregătită să o ia la fugă oriîncotro i-ar fi spus că se află tata.

— Asta nu pot să-ți spun. Trebuie s-aștepți momentul potrivit.

Charles Wallace o privi foarte atent pe doamna Ce:

— Vă e teamă pentru noi?

— Puțin...

— Bine, dar dacă nu ți-a fost frică să faci ce-ai făcut când erai stea, de ce ți-e teamă acum pentru noi?

— Ba mi-a fost frică și atunci, spuse doamna Ce cu blândețe, privindu-i lung pe cei trei copii, pe fiecare în parte. O s-aveți nevoie de ajutor, le mai zise ea, dar tot ce am voie să vă dau e câte un mic talisman. Calvin, cel mai mare dar al tău e abilitatea ta de a comunica, cu orice fel de oameni. Așa că ție îți înzecesc darul. Ție, Meg, defectele ți le întăresc!

— Defectele?! țipă Meg.

— Defectele, da.

— Bine, dar eu încerc să scap de ele!

— Da, știu, spuse doamna Ce, dar cred că-ți vor fi de folos pe Camazotz. Iar ție, Charles Wallace, nu-ți pot da decât curajul copilăriei tale.

Undeva licăriră ochelarii doamnei Cine și îi auziră vocea:

— Calvin, spuse ea. Un indiciu. Un indiciu pentru tine. Ascultă cu atenție:

... Și, pentru că erai un duh prea gingaș
Spre-a-i împlini poruncile lumești,
S-a mâniat pe tine și te-a-nchis
Cu ajutorul crunților ei demoni
În trunchiul despicat al unui pin.[1]

---

[1] William Shakespeare, *Furtuna*, Actul I, Scena 2, traducere de George Volceanov, editura Paralela 45, Pitești, 2010.

Shakespeare. *Furtuna.*

— Unde sunteți, doamnă Cine? întrebă Charles Wallace. Și unde-i doamna Care?

— Nu putem să venim la voi acum, susură ca o adiere vocea doamnei Cine. *Allwissend bin ich nicht; doch viel ist mir bewußt.* Goethe. *Atoateştiutor nu sunt, dar multe ştiu*[1]. Asta-i pentru tine, Charles. Să nu uiți că nu ești atotștiutor!

Vocea i se adresă apoi lui Meg:

— Ție îți las ochelarii mei, micuță cârtiță. Dar nu-i folosi decât ca ultimă soluție. Păstrează până când vă-ncearcă primejdia cea mai mare!

Ochelarii mai luciră o dată, apoi sclipirea se stinse și vocea doamnei Cine odată cu ea. Ochelarii rămăseseră în mâna lui Meg. Fata îi puse cu grijă în buzunarul blazerului și gândul că îi avea acolo îi mai risipi un pic teama.

— Iarr eu vvă pporrunncesscc, spuse doamna Care, ssă mmerrgețți înn orrașș. Mmerrggețți îmmpprreunnă. Nnu-i llăssațți ssă vvă ddesspparrttă! Ffițți ttarri!

O pâlpâire și apoi doamna Care dispăru. Pe Meg o apucă tremuratul.

Doamna Ce îi văzuse pesemne tremurul, căci o bătu blând pe umăr. Apoi se întoarse spre Calvin:

— Ai grijă de Meg!

— Am eu grijă de Meg, spuse Charles Wallace ușor înțepat. Mereu am!

Doamna Ce se uită la Charles Wallace și vocea ei scârțâitoare păru să se îndulcească și să se adâncească în același timp:

— Charles Wallace, primejdia-i mai mare pentru tine!

— De ce?

---

[1] J.W. von Goethe, *Faust*, traducere de Lucian Blaga, editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1955.

— Pentru că ești ceea ce ești. Vei fi, de departe, cel mai vulnerabil, doar din cauza a ceea ce ești. Trebuie să stai cu Meg și Calvin. Să nu pleci de unul singur! Ferește-te de mândrie și aroganță, Charles Wallace, căci te pot trăda!

La auzul vocii doamnei Ce, sfătoasă și înfricoșătoare în același timp, pe Meg o trecură din nou fiorii. Charles Wallace însă făcu acea mutră îndărătnică pe care o făcea uneori în discuțiile cu mama lor și șopti:

— Acum înțeleg ce-ai vrut să zici despre frică.

— Numai proștilor nu le e frică, îi spuse doamna Ce. Mergeți acum!

În locul unde până atunci fusese doamna Ce rămaseră doar cerul, iarba și o mică piatră.

— *Haide*! strigă Meg nerăbdătoare. Să *mergem*!

Nu-și dădu seama că vocea îi tremura ca o frunză de plop. Îi luă de mână pe Charles Wallace și pe Calvin și începură să coboare dealul.

Înaintea lor se întindea orașul, ce părea tăiat în forme geometrice cu unghiuri ascuțite, grosolane. Casele de la periferie erau identice, mici cutii pătrate, vopsite în gri. Fiecare avea în față un petic pătrat de peluză, de unde pornea o potecuță ce ducea până la intrare, mărginită cu un șir ordonat de flori anoste. Meg se gândi că, dacă s-ar apuca să numere florile, ar descoperi, probabil, că era exact același număr la fiecare casă. În fața caselor se jucau copii. Unii săreau coarda, alții băteau mingea. Meg avu senzația că jocul lor era cumva nefiresc. Arătau ca orice copii de acasă, ieșiți la joacă, dar, totuși, ceva era diferit. Se uită la Calvin și văzu că și el era nedumerit.

— Uite! strigă Charles Wallace deodată. Sar coarda și bat mingea în același timp. Toți în exact același ritm!

Asta era! În clipa în care coarda atingea pavajul, îl atingea și mingea. În secunda în care coarda se arcuia deasupra capului copiilor care săreau, cei care băteau mingea prindeau mingea în aer. Jos coardele, jos și mingile. Sus, jos. Sus, jos, fără încetare. Toți în același timp. Mișcări identice. Case identice. La fel și potecile. Și florile.

Apoi toate ușile caselor se deschiseră simultan și, în prag, se iviră deodată mamele, ca un șir de păpuși decupate din hârtie. Imprimeul de pe rochii era diferit, dar în rest, parcă erau una și aceeași femeie. Rămaseră în prag. Bătură din palme toate deodată. Fiecare dintre copiii care se jucau cu mingea se opri. În aceeași clipă, fiecare copil cu coarda se opri și o îndoi frumos. Copiii intrară în casă, toți în același timp. Ușile se închiseră în urma lor, toate deodată.

— Cum reușesc? întrebă Meg uimită. N-am putea face asta nici dac-am vrea. Ce-nseamnă toate astea?

— Hai să ne-ntoarcem! spuse Calvin alarmat.

— Unde să ne-ntoarcem? întrebă Charles Wallace.

— Nu știu. Oriunde! Înapoi pe deal. Înapoi la doamna Ce, doamna Cine și doamna Care. Nu-mi place treaba asta!

— Bine, dar nu mai sunt acolo. Crezi că se-ntorc la noi dacă ne ducem înapoi pe deal?

— Nu știu, nu-mi place deloc! repetă Calvin.

— Termină! țipă Meg ascuțit, pierzându-și răbdarea. Știi că nu ne putem întoarce. Doamna Care a zis să mergem în oraș.

Meg porni în josul străzii, iar cei doi băieți porniră după ea. Casele identice se întindeau cât vedeai cu ochii.

Și, deodată, văzură ceva ce îi făcu să se oprească. În fața unei case, un băiețel bătea mingea. Doar că o bătea neregulat, fără un ritm anume, uneori o scăpa și alerga

după ea cu pași stângaci, alteori o arunca în aer și încerca să o prindă. Ușa casei se deschise și o mamă ieși în fugă. Se uită înfricoșată în susul și-n josul străzii și, văzându-i pe copii, își duse mâna la gură de parcă ar fi încercat să-și înăbușe un țipăt, apoi îl înșfăcă pe băiețel și se grăbi să intre în casă. Copilul scăpă mingea, care se rostogoli pe stradă.

Charles Wallace alergă după ea și o ridică, arătându-le-o lui Meg și Calvin. Părea a fi o minge maro, din cauciuc, cu nimic specială.

— Hai să i-o ducem, să vedem ce se-ntâmplă, sugeră Charles Wallace.

Meg îl trase spre ea:

— Doamna Ce a zis să mergem în oraș!

— Păi, *suntem* în oraș, nu? Mă rog, la marginea lui. Aș vrea să aflu mai multe despre chestia asta. Am o presimțire că ne va fi de ajutor mai târziu. Mergeți voi înainte dacă nu vreți să m-așteptați.

— Nu! spuse Calvin ferm. Rămânem împreună. Doamna Ce a zis să nu-i lăsăm să ne despartă. Și, de fapt, sunt de acord cu tine. Hai să batem la ușă, să vedem ce se-ntâmplă!

O luară pe poteca ce ducea spre intrare. Meg n-avea nicio tragere de inimă, căci era nerăbdătoare să ajungă în oraș:

— Să ne grăbim, te *rog*! Nu vrei să-l găsim pe tata?

— Ba da, răspunse Charles Wallace, dar nu vreau să caut orbește. Cum să-l ajutăm dacă nu știm cu ce avem de-a face? E clar c-am fost aduși aici ca să-l ajutăm, nu doar să-l găsim!

Zicând acestea, Charles urcă sprinten treptele și bătu la ușă. Așteptară. Nu se auzi nimic. Apoi Charles Wallace văzu o sonerie și apăsă butonul. țârâitul se auzi în casă, iar ecoul soneriei răsună pe toată strada. Ușile tuturor

caselor se întredeschiseră și ochi curioși îi cercetară pe cei trei copii. Femeia se uită la ei înfricoșată:

— Ce vreți? îi întrebă ea. Încă nu-i ora pentru ziar, ora pentru lapte a trecut deja, Controlorul de Contratimp ne-a verificat pe luna asta, am dat Donațiile Cuvenite în mod regulat și toate actele noastre sunt în ordine.

— Cred că băiețelul dumneavoastră a scăpat asta, spuse Charles Wallace și îi întinse mingea.

Femeia însă o împinse cât acolo:

— O, nu! Copiii din sectorul nostru nu scapă mingea *niciodată*! Sunt perfect antrenați. N-am avut nici măcar o singură Aberație de trei ani încoace!

În susul și-n josul străzii, toate capetele încuviințară cu convingere.

Charles Wallace se apropie de femeie și se uită în casă. În spatele ei, undeva în umbră, îl zări pe băiețel, care era cam de-o vârstă cu el.

— Nu poți să intri, îi spuse femeia. Nu mi-ai arătat niciun document. Nu sunt obligată să te las să intri dacă nu-mi arăți niciun act.

Charles Wallace ridică mingea, suficient cât să o vadă copilul. Iute ca fulgerul, băiatul se repezi și i-o luă din mâini, apoi fugi înapoi în casă, în întuneric. Femeia se albi la față, deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar le trânti ușa în nas fără să scoată o vorbă. Toate ușile caselor de pe stradă se trântiră în același timp.

— De ce le e frică? întrebă Charles Wallace.

— Nu știi? sări Meg. Chiar nu pricepi despre ce-i vorba, Charles? Tocmai tu?

— Încă nu, răspunse Charles Wallace. N-am nici cea mai vagă idee. Hai să mergem! adăugă el și coborî scările cu pași apăsați.

Mai merseră o bucată de vreme, până când se terminară străzile cu case și începură șiruri de blocuri de apartamente. Cel puțin asta credea Meg că sunt. Clădiri destul de înalte, dreptunghiulare, monotone. Ferestrele și intrările erau identice. Văzură deodată venind spre ei un băiat cam de vârsta lui Calvin, călare pe o mașinărie ce părea o combinație între bicicletă și motocicletă. Era zveltă și ușoară ca o bicicletă, dar, cu toate că băiatul pedala foarte încet, o sursă nevăzută de energie făcea mașinăria să se deplaseze cu viteză. Se oprea în fața fiecărei intrări, scotea un sul de ziare și le arunca pe prag. Putea fi un Dennys sau Sandy sau oricare dintre sutele de adolescenți care livrau dimineața ziarul acasă, pe Pământ. Cu toate acestea, era ceva în neregulă cu el, întocmai precum cu copiii întâlniți mai înainte, care săreau coarda sau se jucau cu mingea în fața caselor. Gesturile îi erau mecanice. Toate ziarele descriau același arc când le arunca în aer și toate aterizau în exact același loc, pe fiecare prag. Nicio ființă umană nu ar fi putut arunca atât de precis.

Calvin fluieră admirativ:

— Oare se joacă baseball pe-aici?

Băiatul îi văzu și el, încetini și opri, iar mâna cu care se pregătea să scoată un ziar din geantă rămase în aer:

— Ce căutați aici? îi întrebă el. Doar curierii au voie afară la ora asta, știți bine!

— Ba nu, nu știm, spuse Charles Wallace. Suntem străini, nu suntem de pe aici. Ce-ar fi să ne spui câte ceva despre locul ăsta?

— Vrei să zici că vi s-au dat permisul de intrare și toate celelalte documente? Probabil că da, altfel n-ați fi aici, își dădu singur răspunsul. Și ce faceți aici, dacă nu știți nimic despre noi?

— Păi, spune-ne tu! zise Charles Wallace.

— Sunteți examinatori? întrebă băiatul ușor neliniștit. Oricine știe că orașul nostru are cel mai bun Centru al Inteligenței Centrale de pe planetă. Nivelul producției noastre este cel mai ridicat. Fabricile noastre lucrează la foc continuu. Utilajele noastre nu se opresc niciodată. În plus, avem cinci poeți, un muzician, trei artiști și șase sculptori, cu toții perfect funcționali.

— De unde citezi? întrebă Charles Wallace.

— Din Manual, bineînțeles, răspunse băiatul. Suntem cel mai bine informat oraș de pe planetă. Nu au fost incidente de secole întregi. Toți camazotzii știu realizările noastre. De aceea suntem capitala Camazotzului. De aceea Sediul CENTRAL al Inteligenței Centrale este aici. De aceea IC și-a stabilit reședința aici.

Ceva în modul în care băiatul spusese IC îi dădu fiori lui Meg. Charles Wallace îl întrebă repede:

— Și unde-i sediul ăsta?

— Sediul CENTRAL, îl corectă băiatul. Mergeți tot înainte și o să-l găsiți negreșit. Chiar sunteți străini, n-ați glumit! Ce căutați aici?

— Ai voie să pui întrebări? i-o reteză Charles sever.

Băiatul se albi la față, întocmai ca femeia de mai înainte:

— Să-mi fie cu iertare! Trebuie să-mi continuu traseul, altfel va trebui să dau socoteală pentru durata sarcinii în Explicator.

Și, zicând acestea, băiatul pedală grăbit mai departe pe mașinăria lui.

Charles Wallace se uită lung după el:

— Ce-o fi cu el, oare? Vorbea curios. Ca și cum... da, ca și cum nu el vorbea, de fapt. Înțelegeți ce vreau să spun?

Calvin dădu din cap că da, gânditor:

— Da... curios e cuvântul. Curios la modul bizar. Nu doar modul în care vorbea. Toată treaba asta cam pute.

— Haideți odată! zise Meg, trăgând de ei. Hai să-l găsim pe tata, ne explică el tot, cu siguranță.

Meg era nervoasă – de câte ori să-i mai roage să meargă mai repede? Porniră mai departe. După încă o bucată de drum, începură să vadă iar oameni, adulți, mergând în susul și-n josul străzilor sau traversând. Aceștia nu le dădură atenție copiilor, păreau complet absorbiți de treburile lor. Unii intrară în blocurile de locuințe, dar cei mai mulți se îndreptau în aceeași direcție ca și copiii. Cei care ieșeau în strada principală, de pe cele lăturalnice, dădeau colțul automat, cu o precizie ciudată, ca și cum erau adânciți în problemele lor iar ruta le era atât de familiară, încât nu era nevoie să fie atenți pe unde merg.

După o vreme, se terminară blocurile și începură clădirile de birouri, uriașe și sumbre, cu intrări enorme. O mulțime de bărbați și femei cu serviete în mâini intrau și ieșeau.

Charles Wallace se apropie de o femeie și încercă politicos să o întrebe:

— Scuzați-mă, îmi puteți spune, vă rog, unde...

Dar femeia abia dacă îi aruncă o privire și își văzu de drum.

— Uite! le arătă Meg.

În fața lor, dincolo de piață, se ridica o clădire, cea mai înaltă pe care o văzuseră vreodată. Era mai mare chiar și decât Empire State Building[1] și aproape la fel lată pe cât era de înaltă.

— Aici trebuie să fie, spuse Charles Wallace. Sediul CENTRAL al Inteligenței Centrale sau cum i-a zis. Hai să mergem!

---

[1] Zgârie-nori din New York, construit în 1931, cea mai înaltă clădire din S.U.A. și pe locul 15 în lume.

— Dar dacă tata a pățit ceva pe planeta asta, se împotrivi Meg, oare nu cumva tocmai acolo *n-ar* trebui să ne ducem?

— Bine și cum vrei să-l găsim? întrebă Charles Wallace.

— Nu știu, dar ăla e ultimul loc unde m-aș duce să-ntreb!

— Cine a zis să-ntrebăm?! Dacă nu reușim s-aflăm mai multe despre locul ăsta, n-o s-avem nici cea mai vagă idee unde și cum să-l căutăm. Eu unul simt că acolo-i locul potrivit să-ncepem. Dacă ai o idee mai bună, Meg, spune-ne!

— Ia nu mai face pe deșteptul! spuse Meg îmbufnată. Bine, hai la Sediul CENTRAL al Inteligenței Centrale sau cum naiba îi zice și să terminăm odată bâlciul!

— Cred că ne trebuie pașapoarte sau documente, ceva, spuse Calvin. Nu e ca și cum ai călători din America în Europa. Băiatul cu ziarele și femeia aceea păreau foarte preocupați ca actele să fie în ordine. Noi cu siguranță avem orice, numai acte în regulă nu!

— Dac-am fi avut nevoie de pașapoarte sau alte documente, ne-ar fi spus doamna Ce.

Calvin își puse mâinile în șolduri și se uită la Charles Wallace:

— Știi ceva, amice? Și mie-mi sunt dragi bătrânelele, dar nu prea cred că ele chiar știu tot!

— Știu mult mai multe decât noi!

— Așa o fi. Doamna Ce ne-a zis c-a fost cândva stea și nu prea cred că a fi stea te face priceput la oameni. Și, când a încercat să fie ființă umană, mai c-a dat-o în bară. Nu-i om pe lume, cât e Pământul de lung și de lat, s-arate ca paiața aia pe care a născocit-o doamna Ce.

— Se distra și ea, spuse Charles. Sunt sigur că, dac-ar fi vrut s-arate ca tine sau ca Meg, ar fi putut.

Calvin dădu din cap neîncrezător:

— N-aș fi așa de sigur. Iar oamenii ăștia de-aici chiar par să fie... oameni, înțelegi? Nu sunt ca mine și ca tine, asta-i clar,

au ceva foarte straniu. Cu toate astea, seamănă mult mai mult cu oamenii obişnuiţi decât fiinţele acelea de pe Uriel.

— Crezi că sunt roboţi? sugeră Meg.

Charles Wallace dădu din cap:

— Nu. Băieţelul care scăpa mingea nu era robot. Şi nici restul nu cred că sunt. Lăsaţi-mă s-ascult o clipă.

Rămaseră nemişcaţi, unul lângă celălalt, în umbra uneia dintre uriaşele clădiri de birouri. Şase uşi mari se deschideau şi se închideau neîncetat – deschis, închis, deschis, închis. Oameni intrau şi ieşeau şuvoi – înăuntru, afară, înăuntru, afară, privirea aţintită înainte, drept înainte, ignorându-i complet pe copii. Charles avea acea privire iscoditoare, cercetătoare:

— Nu sunt roboţi, spuse el deodată, pe un ton categoric. Nu-mi dau seama ce sunt, dar nu sunt roboţi. Am simţit minţi vii, gânduri. Nu pot s-ajung la fiecare, dar le simt pulsând cumva. Lăsaţi-mă să mai încerc un pic.

Din nou rămaseră toţi trei tăcuţi şi nemişcaţi. Uşile continuau să se deschidă şi să se închidă, iar oamenii intrau şi ieşeau grăbiţi, cu mişcări smucite, automate, ca într-un vechi film mut. Apoi, dintr-odată, şuvoiul de oameni se subţie. Rămăseseră doar câteva persoane, care mergeau din ce în ce mai grăbit, ca şi cum cineva ar fi pus filmul pe derulare rapidă. Un bărbat cu chipul palid, îmbrăcat în costum, se uită ţintă la copii şi spuse:

— Vai de mine, o să-ntârzii!

Apoi dispăru grăbit în clădire.

— Zici că-i Iepuraşul-Alb[1], zise Meg, cu un chicotit uşor forţat.

— Mi-e frică! zise Charles. Nu pot să mă conectez la toţi. Mă resping complet.

---

[1] Personaj din *Alice în Ţara Minunilor* de Lewis Carroll.

— Trebuie să-l găsim pe tata... începu Meg din nou.

— Meg! o întrerupse Charles, cu ochii măriți de spaimă. Nici măcar nu ştiu dacă l-aş recunoaşte pe tata. A trecut atâta vreme, eram doar un bebeluș.

Meg îl liniști numaidecât:

— Ba ai să-l recunoști! Ai să simți că el e, cu siguranță! Așa cum m-ai recunoaște pe mine, fără să fie nevoie să mă vezi. Pentru că oriunde aş fi, sunt cu tine mereu, poți oricând să-mi pătrunzi mintea.

— Da! exclamă Charles și, cu un gest foarte hotărât, își lovi palma cu pumnul lui micuț. Să mergem la Sediul CENTRAL!

Calvin întinse brațele și îi apucă pe Charles și Meg de câte-o mână:

— Când ne-am întâlnit, m-ați întrebat ce caut acolo, mai țineți minte? Și v-am spus c-am venit doar pentru că am avut o presimțire, un impuls să mă duc într-un anume loc, la un anumit moment dat?

— Da, sigur.

— Ei bine, acum am o altă presimțire. Nu e la fel ca atunci, e ceva diferit, dar am sentimentul că, dacă intrăm în clădirea asta, ne paște o mare primejdie.

ȘAPTE

Bărbatul cu ochi roșii

— Știam de la bun început că ne-așteaptă primejdii mari, spuse Charles Wallace. Așa ne-a zis doamna Ce.

— Da, și ne-a mai spus că va fi mai rău pentru tine decât pentru mine și Meg și că trebuie să ai grijă. Stai aici cu Meg, bătrâne, lasă-mă pe mine să mă duc în recunoaștere și vin să-ți dau raportul.

— Nu! spuse Charles ferm. Ne-a zis să stăm împreună. Să nu plecăm de unii singuri.

— Ți-a spus ție să nu pleci de unul singur. Sunt cel mai mare și ar trebui să intru primul.

— Nu, zise Meg pe un ton calm. Charles are dreptate, Cal. Nu trebuie să ne despărțim. Dacă nu te-ntorci și trebuie să venim după tine, ce se-ntâmplă atunci? Exact! Haide! De mână, dacă nu te deranjează.

Ținându-se de mână, cei trei copii traversară piața. Uriașul Sediu CENTRAL al Inteligenței Centrale avea o singură intrare enormă, înaltă cât două etaje, mai lată decât o încăpere și făcută dintr-un material lipsit de strălucire, asemănător bronzului.

— Batem la ușă sau cum facem? chicoti Meg.

Calvin studie ușa:

— Nu văd niciun mâner, ivăr sau clanță. Poate că se intră altfel.

— Hai, totuși, să ciocănim, spuse Charles.

Ridică mâna și se pregăti să bată, dar, înainte măcar să apuce să o atingă, ușa se deschise, o parte glisând în sus și două în laterale, trei secțiuni ce fuseseră complet invizibile până atunci. Uluiți, copiii văzură înaintea lor un hol imens, pardosit cu marmură verzuie, mată. Bănci de marmură erau aliniate de-a lungul a trei dintre pereți. Pe ele, nemișcați ca niște statui, stăteau așezați oameni. Verdele marmurei se reflecta pe chipurile lor, dându-le un aer bolnăvicios. Se uitară cu toții spre ușă, îi văzură pe copii, apoi întoarseră impasibili privirea.

— Haideți! spuse Charles.

Intrară toți trei deodată, încă ținându-se de mână. De îndată ce trecură pragul, ușa se închise fără zgomot în urma lor. Meg se uită la Calvin și la Charles – chipurile lor, precum ale oamenilor care așteptau pe bănci, căpătaseră o culoare verzuie, bolnăvicioasă.

Copiii se duseră spre al patrulea perete, cel fără bănci. Părea imaterial, ai fi zis că se poate trece prin el. Charles întinse mâna și îl atinse:

— E solid și rece ca gheața.

Calvin îl atinse și el:

— Îhh!

Meg îl ținea de mână pe Charles cu stânga, pe Calvin cu dreapta și nu voia să-i dea drumul niciunuia doar ca să atingă peretele.

— Hai să-ntrebăm pe cineva, zise Charles și îi trase după el spre una dintre bănci. Ăăă, mă scuzați, ne puteți spune care-i procedura pe-aici? întrebă el un bărbat.

Erau cu toții îmbrăcați în costume anoste, de funcționari, și, cu toate că aveau trăsături diferite, ca și oamenii de pe Pământ, chipurile lor aveau ceva foarte asemănător. „Așa cum seamănă oamenii într-un vagon de metrou“,

își zise Meg. „Atâta că, în metrou, se mai nimerește vreo persoană diferită prin ceva, aici nu."

Omul se uită bănuitor la copii:

— Procedura pentru ce?

— Cine-i responsabilul pe aici? Cum putem ajunge la persoana asta? întrebă Charles.

— Prezentați actele la mașina A. Ar trebui să știți asta! zise bărbatul cu severitate.

— Unde e mașina A? întrebă Calvin.

Omul le arătă peretele gol.

— Dar nu e nicio ușă, nimic, spuse Calvin. Cum intrăm?

— Puneți actele de tip S în fanta B, răspunse omul. De ce-mi pui întrebările astea stupide? Ce, crezi că nu știu răspunsurile? Ia termină cu joaca, să n-ajungi din nou în Procesor, că nu cred că *vrei* așa ceva!

— Suntem străini de locurile astea, spuse Calvin. Nu știm mersul lucrurilor pe aici. Vă rog, spuneți-ne cine sunteți și cu ce vă ocupați?

— Operez o mașină de ortografiat de tip unu la nivelul clasa a doua.

— Dar ce căutați aici? întrebă Charles Wallace.

— Am venit să raportez că una dintre litere se tot înțepenește și trebuie unsă de un ungător de clasă F, altfel există riscul să ne trezim cu cazuri de minți în blocaj.

— Blocaj ca în trafic sau ca la baschet? mormăi Charles Wallace.

Calvin se uită la Charles și dădu dezaprobator din cap. Meg îl strânse ușurel de mână pe băiețel, atenționându-l și ea. Era sigură că Charles nu voia să fie obraznic sau să facă pe deșteptul în momentele acelea. Era doar modul lui de a brava.

Bărbatul se uită sever la Charles și spuse cu asprime:

— Cred că va trebui să vă raportez. Îmi sunt dragi copiii, dată fiind natura slujbei mele, și nu-mi place când văd că se bagă în bucluc, dar decât să risc s-ajung eu la reprocesare, mai bine vă raportez.

— Poate că nu-i o idee rea, spuse Charles. Și la cine ne raportați?

— Vrei să spui *cui* vă raportez.

— Da, bine, cui ne spuneți? Eu nu sunt în clasa a doua încă.

„Of, ar trebui să-nceteze cu aerele astea de superioritate", își zise Meg privindu-l neliniștită pe Charles și strângându-l tot mai tare de mână, până când băiatul se smulse din strânsoare, în semn de protest. Asta îi spusese doamna Ce, să se ferească de mândrie. „Nu, Charles, te rog!" spuse ea, trimițându-și toate gândurile spre Charles Wallace. Fata se întrebă îngrijorată dacă și Calvin realiza că mult din aroganța băiețelului era doar bravadă.

Omul se ridică, pășind cu mișcări smucite, ca și cum ar fi stat prea mult așezat:

— Sper să nu fie prea aspru cu voi, murmură el, conducându-i pe copii spre peretele gol. Am fost reprocesat o dată și mi-a ajuns, cu vârf și îndesat. Și nu vreau să fiu trimis la IC. N-am fost trimis niciodată până acum și nu vreau să risc s-ajung în situația aia.

Iar venise vorba despre IC. Ce era IC?

Bărbatul scoase din buzunar o mică mapă, plină cu hârtii de toate culorile. Le răsfoi cu atenție, luând, în cele din urmă, una dintre ele:

— Am avut ceva rapoarte de făcut în ultimul timp. Trebuie să fac o cerere de aprovizionare cu fișe A-21.

Lipi foaia de hârtie de perete și aceasta dispăru prin marmura zidului ca înghițită.

— E posibil să vă rețină pentru câteva zile, dar sunt sigur că nu vor fi prea aspri cu voi, dat fiind că sunteți

atât de mici. Relaxați-vă, nu vă opuneți și o să vă fie mult mai ușor.

Zicând acestea, omul se întoarse la locul lui, lăsându-i pe copii să se holbeze la peretele gol.

Și, deodată, peretele dispăru și văzură o hală imensă, plină de mașinării. Semănau cu uriașele mașini de calcul pe care Meg le văzuse în manualele ei de informatică și pe care tatăl ei lucra uneori la serviciu. Nu păreau a fi toate în funcțiune, dar pe unele se aprindeau și se stingeau leduri. O mașină înghițea o bandă lungă de hârtie, o alta perfora o serie de puncte și virgule pe o altă bandă. Operatori îmbrăcați în halate albe forfoteau de colo, colo. Nu păreau a-i fi văzut pe copii.

Calvin murmură ceva.

— Poftim? întrebă Meg.

— *Nu avem de ce să ne temem decât de însăși teama*[1], spuse Calvin. Am început să vorbesc în citate, ca doamna Cine. Am înghețat de frică, Meg!

— Și eu, zise fata, strângându-i mâna și mai tare. Haide!

Pășiră în sala cu mașini. Pe lângă faptul că era foarte largă, încăperea era și enorm de lungă. Atât de lungă, încât șirurile de mașinării păreau că se unesc în capătul opus al sălii. Copiii se îndreptară spre centrul halei, încercând să stea cât mai departe de mașini.

— Nu cred că sunt radioactive sau ceva de genul ăsta, spuse Charles Wallace. Și nu cred nici că s-ar putea repezi la noi să ne înșface și să ne înfulece.

După ce merseră o bună bucată de timp, văzură că imensa încăpere nu era, totuși, nesfârșită și că, la capătul celălalt, se zărea ceva.

---

[1] Citat din discursul lui F.D. Roosevelt, ținut cu ocazia ceremoniei de numire în funcția de președinte al S.U.A., în 1933.

Charles Wallace izbucni dintr-odată, cu panică în glas:

— Ține-mă bine! Nu-mi da drumul! Încearcă să mă prindă!

— Cine? țipă Meg.

— Nu știu! Dar încearcă să-mi pătrundă mintea. Îl simt!

— Hai să ne-ntoarcem! strigă Calvin și începu să-i tragă înapoi spre intrare.

— Nu! spuse Charles Wallace. Trebuie să mergem înainte. Trebuie să luăm decizii și nu putem hotărî nimic bazat pe frică.

Vocea băiețelului era rece și ciudată și suna ca a unui om bătrân. Meg își încleștă degetele pe mânuța lui asudată. Se apropiară de capătul sălii cu pași rari, tot mai rari. În fața lor apăru o platformă. Pe ea se afla un singur scaun, iar pe scaun era așezat un bărbat.

Oare ce anume din înfățișarea lui îi făcea să simtă deopotrivă tot frigul și întunericul pe care le induraseră când străbătuseră Umbra Neagră, în drum spre planeta aceasta?

— Vă așteptam, dragii mei, grăi bărbatul.

Glasul îi era cald și blând, nicidecum rece și înfricoșător cum se așteptase Meg. După câteva clipe însă, își dădu seama că, deși auziseră vocea bărbatului, acesta nu deschisese gura și nu își mișcase buzele deloc. Nu rostise niciun cuvânt, ci comunicase direct cu mințile lor.

— Dar cum se face că sunteți trei? întrebă bărbatul.

Charles Wallace îi răspunse pe un ton îndrăzneț, aproape obraznic, dar Meg simți că băiatul tremura:

— A, Calvin a venit doar așa, de dragul călătoriei.

— Nu zău...

Preț de o clipă, vocea din mințile lor se înăspri, apoi se îndulci din nou:

— Sper că a fost o călătorie plăcută, cel puțin până acum.

— Foarte... educativă, spuse Charles Wallace.

— Lasă-l pe Calvin să spună singur ce gândește, îi ordonă bărbatul.

Calvin mormăi, cu buzele strânse și trupul încordat:

— N-am nimic de spus.

Meg se holba la bărbat, fascinată și îngrozită deopotrivă. Omul avea ochi strălucitori, cu licăriri roșiatice. Deasupra capului său lucea o lumină, roșiatică precum sclipirea din ochi, o lumină ce pulsa, palpita într-un ritm constant.

Charles Wallace închise ochii:

— Închideți ochii! le spuse el lui Meg și lui Calvin. Nu vă uitați la lumină și nici în ochii lui, vrea să vă hipnotizeze.

— Te crezi isteț? Asta cu închisul ochilor ar ajuta, desigur, dar există și alte modalități, micuțule. Ooo, da, multe alte căi, continuă în creierele lor vocea alinătoare a bărbatului cu ochi roșii.

— Dacă-ncerci pe mine, te pocnesc! strigă Charles Wallace.

Meg îl auzea pentru întâia oară amenințând pe cineva cu bătaia.

— Ei, nu mai spune, micuțule!

Vocea avea un ton îngăduitor, amuzat. În aceeași clipă însă, patru bărbați îmbrăcați în halate închise la culoare îi înconjurară pe copii.

— Așadar, dragii mei, se auzi din vocea în capetele lor, eu n-o să am, desigur, nevoie să recurg la violență, m-am gândit doar să v-arăt că n-are niciun rost să vă opuneți. De fapt, vă veți da seama în curând că nici nu-i nevoie să vă-mpotriviți. Veți înțelege nu doar că nu-i nevoie, ci și că n-aveți nici cea mai mică dorință să vă împotriviți. De ce ați vrea să vă luptați cu cineva care-i aici doar ca să vă scutească de supărare și probleme? Pentru voi, ca și pentru toți ceilalți oameni fericiți și folositori de pe această planetă, sunt gata să iau asupra mea orice suferință, responsabilitate, toată povara de a gândi și a lua decizii.

— Ba o să ne luăm singuri deciziile, mulțumim! spuse Charles Wallace.

— Vai, dar bineînțeles... Și deciziile vor fi comune, ale noastre, ale voastre și ale mele. Nu vedeți cât de mult mai ușor va fi pentru voi? Hai să vă arăt. Haideți să spunem împreună tabla înmulțirii.

— Nu! zise Charles.

— Unu ori unu – egal cu unu. Unu ori doi – egal cu doi. Unu ori trei – egal cu trei.

— *Mary avea o mielușea*! începu Charles Wallace să strige. Cu blănița ca de nea!

— Unu ori patru – egal cu patru. Unu ori cinci – egal cu cinci. Unu ori șase – egal cu șase.

— *Și-oriunde Mary mergea, mielușeaua venea cu ea*!

— Unu ori șapte – egal cu șapte. Unu ori opt – egal cu opt. Unu ori nouă – egal cu nouă.

— *Peter, Peter, dovlecar, avea nevastă, da' n-avea habar*...

— Unu ori zece – egal cu zece. Unu ori unsprezece – egal cu unsprezece. Unu ori doisprezece – egal cu doisprezece.

Numerele loveau grele ca niște ciocane în creierul lui Meg, parcă încercând să-i sfredelească țeasta.

— Doi ori unu – egal cu doi. Doi ori doi – egal cu patru. Doi ori – trei egal cu șase.

Vocea lui Calvin izbucni furioasă:

— *Cu optzeci și șapte de ani în urmă, înaintașii noștri au clădit pe acest continent o națiune nouă, concepută în libertate și dedicată ideii că toți oamenii se nasc egali.*[1]

— Doi ori patru – egal cu opt. Doi ori cinci – egal cu zece. Doi ori șase – egal cu doisprezece.

---

[1] Citat din discursul de la Gettysburg, ținut de președintele S.U.A., Abraham Lincoln, la data de 19 noiembrie 1863. Cuvântarea a rămas celebră în istorie prin omagiul adus principiilor democrației și egalității între oameni.

— Tatăăă! țipă Meg. Tatăăă!

Strigătul, pe jumătate involuntar, îi smulse mintea din mrejele întunericului.

Cuvintele din tabla înmulțirii parcă izbucniră în râs:

— Splendid! Splendid! Ați trecut cu brio testul preliminar.

— Ce, credeai că suntem așa de tăntălăi, să ne lăsăm păcăliți cu trucuri din astea vechi de când lumea? întrebă Charles Wallace.

— A, nu, chiar speram să nu fiți. Dar, la urma urmelor, nu puteam ști, sunteți foarte tineri și ușor de impresionat. Cu cât mai tineri, cu atât mai bine, micuțul meu. Cu cât mai tineri, cu atât mai bine!

Meg se uită spre ochii de foc, spre lumina ce pulsa deasupra lor, apoi își feri privirea. Încercă să se uite la gura bărbatului, la buzele lui subțiri, aproape lipsite de culoare. Era ceva mai suportabil, dar trebui să se uite pieziș, așa că nu era prea sigură cum arăta de fapt chipul lui. Nu își putea da seama dacă era tânăr sau bătrân, blând sau nemilos, uman sau extraterestru.

— Te rog, spuse ea, încercând să pară calmă și curajoasă, am venit aici pentru că avem motive să credem că tatăl nostru e aici. Ne poți spune unde-l găsim?

— A, tatăl vostru, desigur! păru să chicotească vocea. Daaa, tatăl vostru! Nu-i vorba dacă *pot*, domnișoară, e vorba dacă *vreau* să vă spun!

— Și? Vrei?

— Hm, asta depinde de câteva lucruri. De ce vreți să-l găsiți pe tatăl vostru?

— N-ai tată? întrebă Meg. Nu-i nevoie de un *motiv* ca să vrei ca tata să fie cu tine. Vrei să fii cu el pentru că e tatăl *tău*.

— Eeei, dar nu prea s-a purtat ca un tată în ultimul timp sau mă înșel? Și-a abandonat nevasta și cei patru copii mici și a plecat creanga de unul singur după aventuri nebunești.

— Lucra pentru guvern. Tata nu ne-ar părăsi niciodată! Vrem să-l vedem, te rog! Acum!

— Măi, măi, domnișorica-i tare nerăbdătoare! Răbdare, domnișoară, răbdare!

Meg nu-i spuse bărbatului de pe scaun că răbdarea nu era una dintre virtuțile ei.

— Și, apropo, copii, continuă vocea pe un ton sec, nu-i nevoie să rostiți cu voce tare ce vreți să spuneți. Vă înțeleg și fără să verbalizați, așa cum și voi mă înțelegeți pe mine.

Charles își puse sfidător mâinile în șolduri:

— Cuvântul e una dintre realizările omului modern, spuse el răspicat și am de gând să continui să-l folosesc, mai ales în fața oamenilor în care n-am încredere!

Dar vocea băiețelului tremura. Charles Wallace, care chiar și când era bebeluș, rareori plânsese, era gata să izbucnească în plâns.

— N-ai încredere în mine?

— Nu ne-ai dat niciun motiv s-avem încredere în tine!

— Dar ce motiv v-am dat să *nu* aveți încredere? vru să știe bărbatul, iar buzele lui subțiri se strâmbară ușor.

Deodată, Charles Wallace se repezi la el și îl lovi cât de tare putu, destul de zdravăn, căci băiețelul se tot antrenase cu frații lui gemeni.

— Charles! țipă Meg.

Oamenii în halate negre se îndreptară neauziți, dar rapid, spre Charles. Bărbatul de pe scaun ridică nepăsător un deget și atunci bărbații se retraseră.

— Oprește-te! șopti Calvin și, împreună cu Meg, se repeziră la Charles Wallace și îl traseră de pe podium.

Bărbatul clipi, iar vocea îi răsună ușor tremurat în mințile lor, ca și cum lovitura lui Charles Wallace i-ar fi tăiat răsuflarea o clipă:

— Poți să-mi spui de ce ai făcut asta?

— Pentru că tu nu ești... tu! răspunse Charles Wallace. Nu știu ce ești exact, continuă Charles arătând cu degetul spre bărbatul de pe scaun, dar nu ești cel care ne vorbește. Îmi pare rău dacă te-am lovit, dar nu credeam că ești real. M-am gândit că ești un robot, pentru că nu simt nimic venind direct de la tine. Nu știu de unde vine ce simt, dar nu vine de la tine, ci prin tine.

— Te crezi isteț, nu? îl întrebă gândul pe Charles.

Meg avu senzația înfricoșătoare că omul vorbea printre dinți, cu o furie cu greu reținută.

— Nu-i vorba că mă dau deștept, spuse Charles Wallace, iar Meg simți cum palma băiatului asudă în mâna ei.

— Atunci încearcă să afli cine sunt, îl provocă vocea din gând.

— Am încercat, spuse Charles Wallace, ridicând glasul.

— Uită-te în ochii mei. Uită-te adânc în ochii mei și o să-ți spun eu cine sunt.

Charles Wallace le aruncă o privire lui Meg și lui Calvin, apoi spuse, ca pentru sine:

— Trebuie...

Pe urmă își concentră privirea azurie pe ochii roșii ai omului de pe scaun. Meg se uită și ea, dar nu la bărbat, ci la fratele ei. După o clipă, Charles păru a nu-și mai putea concentra privirea. Pupilele începură să i se micșoreze, din ce în ce mai mult, ca și cum s-ar fi uitat la o lumină strălucitoare, intensă, până când ochii i se făcură de un albastru opac. Se desprinse din strânsoarea mâinilor lui Meg și Calvin și se îndreptă încet spre bărbatul de pe scaun.

— Nu! țipă Meg. Nuuu!

Însă Charles Wallace nu se opri și Meg își dădu seama că nu o auzea.

— Nuuu! strigă ea din nou și fugi după băiat.

În încercarea ei stângace de a-l opri, ateriză pe el. Și, întrucât fata era mult mai mare decât el, Charles căzu lat și se lovi cu capul de podeaua pardosită cu marmură. Fata îngenunche lângă el, plângând cu suspine. După ce zăcu așa o vreme, părând că-și pierduse cunoștința din cauza loviturii, Charles deschise ochii, își scutură capul și se ridică. Încet, încet, pupilele i se dilatară până reveniră la mărimea normală și culoarea îi reveni în obrajii albi ca hârtia.

Bărbatul de pe scaun i se adresă direct lui Meg în gând și, de data aceasta, vocea lui avea în mod cert un ton amenințător:

— Asta îmi displace profund! îi spuse el. Mi-aș putea pierde răbdarea cu tine, tânără domnișoară, ceea ce n-ar fi bine deloc pentru tatăl tău. Dacă vrei să-l mai vezi vreodată, ai face bine să fii cooperantă!

Meg avu aceeași reacție pe care o avea uneori la școală în fața domnului Jenkins. Își aținti încruntată privirea în podea:

— N-ar strica să ne dai ceva de mâncare, mormăi fata. Suntem morți de foame. Dacă tot ai de gând să ne faci viața un iad, măcar lasă-ne să ne umplem burțile mai întâi.

Din nou, vocea ce îi umplu mintea avu un ton foarte amuzat:

— Ziceți voi că nu-i distractivă! Norocul tău că reușești să mă binedispui, drăguță, altfel n-aș fi atât de îngăduitor cu tine. Băieții nu mi se par deloc la fel de amuzanți. Eh, în fine… Ia spune-mi, domnișoară, dacă te hrănesc, o să-ncetezi să mă mai sâcâi?

— Nu! răspunse Meg.

— Foamea face minuni, bineînțeles, spuse bărbatul. Urăsc să folosesc asemenea metode primitive cu tine, dar mă constrângi să recurg la ele, după cum vezi!

— Nici n-aş pune gura pe mâncarea ta împuţită! i-o reteză Meg, încă agitată şi furioasă, de parcă ar fi fost în biroul domnului Jenkins. O înghiţitură n-aş avea încredere să iau!

— Bine, mâncarea noastră, fiind artificială, nu e superioară mâncărurilor voastre cu fasole și slănină și așa mai departe, dar te asigur că este mult mai hrănitoare și, cu toate că n-are un gust anume, o ușoară iluzionare e tot ce ne trebuie pentru a vă da impresia că mâncați o friptură de curcan la cină, de pildă.

— Oricum, dac-aş mânca acum, aş vomita! spuse Meg.

Cu Meg și Calvin de mână, Charles făcu un pas înainte:

— OK. Și acum? îl întrebă el pe bărbatul de pe scaun. Destul cu preliminariile. Să trecem la treabă!

— Bine, dar asta și făceam până când soră-ta și-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala, iar tu te-ai ales cu o contuzie cerebrală. Să mai încercăm o dată?

— Nuuu! ţipă Meg. Nu, Charles, te rog! Lasă-l să încerce cu mine. Sau cu Calvin.

— Doar sistemul neurologic al băieţelului e suficient de complex pentru treaba asta. Dacă tu ai încerca să canalizezi fluxul energetic prin neuronii necesari, ţi-ar exploda creierul.

— Și lui Charles nu?

— Nu cred.

— Dar există riscul?

— Întotdeauna există un risc.

— Atunci n-are voie să facă asta!

— Ba cred că va trebui să-i dai voie să ia singur decizii.

Însă Meg continuă, cu acea încăpățânare care o băgase de atâtea ori în bucluc:

— Vrei să spui că eu și Calvin n-o să putem afla cine ești cu adevărat?

— Nu, n-am spus asta. N-o să mă puteți cunoaște în același mod în care mă va cunoaște Charles, dar pentru mine voi nu sunteți oricum importanți. Ah, iată-i!

De undeva, din umbră, ieșiră alți patru bărbați îmbrăcați în halate negre. Cei patru cărau o masă acoperită cu o pânză albă. Semăna cu cele folosite la hoteluri pentru servitul mesei în cameră. Pe masă era așezată o tavă caldă, plină cu ceva care mirosea delicios a mâncare cu carne de curcan.

„E ceva care nu se pupă în tot aranjamentul ăsta", își zise Meg. „E ceva putred în Camazotz, asta-i clar!"

Din nou, vocea din gând sună foarte amuzată:

— Bineînțeles că nu miroase cu adevărat, dar zi că nu-i o aromă la fel de plăcută ca și cea reală?

— Eu nu simt niciun miros, zise Charles Wallace.

— Știu, tinere domn, și trebuie să-ți spun că nu știi ce pierzi. O să ți se pară că mănânci nisip. Dar te sfătuiesc să te silești să mănânci. N-aș vrea să iei hotărâri pripite, pe stomacul gol.

Masa fu așezată în fața copiilor și oamenii în halate negre le umplură farfuriile cu bucăți de carne, sos, piure de cartofi, boabe mici de mazăre plutind în unt auriu și boabe de merișor, cartofi dulci plini de grăsime delicioasă, măsline, țelină, ridichi tăiate frumos în formă de boboci de trandafir, bezele crocante și...

Meg își simți stomacul chiorăind zgomotos. Îi lăsa gura apă de poftă.

— Măi să fie... murmură Calvin.

Trei scaune apărură de niciunde, apoi cei patru care pregătiseră festinul dispărură din nou în umbră.

Charles Wallace se desprinse din strânsoarea mâinilor lui Meg și Calvin și se trânti pe un scaun:

— Haideți! Dacă-i otrăvită, asta e, dar nu cred!

Calvin se așeză. Neputându-se hotărî, Meg rămase în picioare. Calvin luă o îmbucătură. Mestecă. Înghiți, apoi se uită la Meg:

— N-o fi mâncare adevărată, da-i cea mai bună imitație pe care-ai s-o guști vreodată!

Charles Wallace luă și el o bucățică, se strâmbă și scuipă tot:

— Nu-i drept! îi strigă el bărbatului.

Bărbatul izbucni din nou în râs:

— Haide, micuțule, mănâncă!

Meg oftă și se așeză:

— Nu cred c-ar trebui să ne-atingem de chestia asta, dar dacă voi mâncați, aș face bine să mănânc și eu, zise ea și își umplu gura. E bună. Gust-o pe a mea, Charles! îl îndemnă pe băiețel, întinzându-i furculița plină.

Charles Wallace gustă, se strâmbă din nou, dar reuși să înghită:

— Tot gust de nisip are, spuse el, uitându-se spre bărbat. De ce?

— Știi prea bine de ce. Tu ți-ai blocat complet mintea, nu pot ajunge la tine. Ei doi n-au putut, reușesc să pătrund printre... crăpături. N-am acces deplin, bineînțeles, dar suficient cât să le ofer o friptură de curcan. Vezi, nu sunt decât un bătrânel jovial și cumsecade.

— Ha! zise Charles Wallace.

Buzele bărbatului se lățiră într-un zâmbet larg, cel mai oribil lucru pe care Meg îl văzuse vreodată.

— De ce n-ai încredere în mine, Charles? De ce n-ai suficientă încredere să-mi pătrunzi mintea și să vezi ce sunt? Eu sunt pacea, odihna supremă. Sunt libertatea, lipsa oricăror responsabilități. Ultima decizie dificilă pe care ar trebui s-o iei ar fi să-ți deschizi mintea către mine.

— Și, dacă o deschid, o să pot s-o închid iar? întrebă Charles Wallace.

— Desigur, dacă asta vrei. Dar nu cred c-ai să mai vrei.

— Dacă pătrund în mintea ta – nu ca să rămân, sper c-ai priceput, ci doar ca să aflu ce ești – ne spui unde-i tata?

— Da. Îți promit. Și nu obișnuiesc să fac promisiuni, să știi!

— Pot să vorbesc cu Meg și Calvin fără să ne asculți?

— Nu.

Charles dădu din umeri nepăsător, apoi se întoarse spre Meg și Calvin:

— Ascultați-mă! Trebuie să aflu ce e cu adevărat, vă dați seama. O să-ncerc să-l opresc. O să-ncerc să păstrez o parte din mine închisă, sub control. Meg, de data asta trebuie să mă lași, nu mă opri!

— Dar n-o să reușești, Charles! E mult mai puternic decât tine, știi bine!

— Trebuie să-ncerc!

— Doamna Ce te-a prevenit, nu uita!

— Trebuie să-ncerc. De dragul lui tata, Meg. Te rog! Vreau... vreau să-l cunosc pe tata...

Buzele îi tremurară o clipă, apoi băiatul se stăpâni:

— Și nu-i vorba doar de tata, Meg, știi și tu asta! E vorba și de Umbra Neagră. Trebuie să facem ce ne-a cerut doamna Care.

— Calvin... îl imploră Meg.

Însă Calvin dădu din cap:

— Are dreptate, Meg! Și vom fi alături de el, indiferent ce se-ntâmplă.

— Dar ce-o să se-ntâmple? strigă Meg.

Charles Wallace se uită spre bărbat:

— OK, să-i dăm drumul!

Ochii roșii ai bărbatului și lumina de deasupra lor parcă începură să-l sfredelească pe Charles și, din nou, pupilele băiatului se micșorară. Când ultimul punct negru se pierdu în albastrul irisului, Charles întoarse privirea spre Meg și îi zâmbi cu drăgălășenie, dar zâmbetul nu era al lui Charles Wallace:

— Haide, Meg, mănâncă! E delicioasă și a fost pregătită special pentru noi, spuse el.

Meg apucă farfuria lui Charles Wallace și o aruncă pe podea. Mâncarea se împrăștie în toate părțile, iar farfuria se făcu bucăți:

— Nu! strigă ea, cu o voce sfâșietoare. Nu! Nu! Nu!

Din umbră apăru unul dintre bărbații în halate și așeză o altă farfurie în dreptul lui Charles Wallace. Băiețelul începu să mănânce cu poftă:

— Ce-i, Meg? întrebă el. De ce te-mpotrivești atâta? întrebă el.

Era vocea lui Charles Wallace, dar cu totul schimbată, cumva... aplatizată, ca o voce venind de pe o planetă bidimensională.

Meg îl apucă strâns pe Calvin și începu să țipe:

— Ăsta nu-i Charles! Charles nu mai e!

OPT

Coloana transparentă

Charles Wallace înfulecă mai departe curcan și sos, de parcă era cea mai delicioasă cină pe care o mâncase vreodată. Era îmbrăcat în hainele lui Charles Wallace, arăta ca Charles Wallace – același păr castaniu deschis, aceeași față dulce, încă de copil. Doar ochii erau diferiți, căci negrul pupilei era încă pierdut în albastrul irisului. Dar era mai mult de atât... Ceva îi dădea lui Meg senzația că Charles Wallace dispăruse și că băiețelul din fața ei era doar o copie a lui Charles Wallace, o marionetă.

Fata își înăbuși un suspin:

— Unde e? îl întrebă ea pe omul cu ochi roșii. Ce i-ai făcut? Unde-i Charles Wallace?

— Copilă dragă, ești complet isterică, auzi Meg gândul bărbatului. E chiar aici, în fața ta, viu și nevătămat. Și mai fericit de atât nici c-a fost vreodată. Iar acum tocmai își termină cina, ceea ce ar fi înțelept să faci și tu.

— Știi bine că nu-i Charles! strigă Meg. L-ai prins în mrejele tale cumva!

— Șșș, Meg! N-are niciun rost să-ncerci să vorbești cu el, îi șopti Calvin la ureche. Trebuie să-l ținem strâns pe Charles, să nu-i dăm drumul. E acolo undeva, ascuns și trebuie și nu trebuie să-l lăsăm cu niciun chip să-l ia de

lângă noi. Ajută-mă să-l țin, Meg! Nu-ți pierde firea! Nu acum! Trebuie să m-ajuți să-l țin pe Charles!

Calvin îl apucă ferm pe băiețel de un braț. Luptându-se cu panica, Meg îl apucă strâns pe Charles de celălalt braț.

— Mă doare, Meg! spuse Charles printre dinți. Dă-mi drumul!

— Nu! se opuse Meg cu îndârjire.

— Ne-am înșelat! spuse Charles Wallace, iar Meg se gândi că vocea putea fi o înregistrare, căci avea un ton ciudat, metalic. Nu-i deloc dușmanul, ci prietenul nostru!

— Ești dus! spuse Calvin fără prea multe menajamente.

— Nu-nțelegi, Calvin! zise Charles Wallace. Doamna Ce, doamna Cine și doamna Care ne-au derutat. Ele sunt adevărații noștri dușmani. N-ar fi trebuit s-avem încredere în ele!

Charles avea acel ton calm și matur care îi înfuria atât de mult pe frații lor gemeni. Părea că se uită la Calvin, însă Meg era sigură că ochii lui albaștri și goi nu vedeau nimic și că, în spatele lor, cineva sau ceva se uita la Calvin prin Charles.

Ochii cei reci și ciudați se întoarseră apoi spre Meg:

— Meg, dă-mi drumul! O să-ți explic tot, dar trebuie să-mi dai drumul!

— Nu! zise Meg scrâșnind din dinți, fără să-l slăbească din strânsoare.

Charles Wallace se smulse atunci cu o forță ce nu putea fi a lui, iar brațele ei subțirele nu-i mai făcură față.

— Calvin! icni fata, dar Charles Wallace reuși să se desprindă și se ridică.

Calvin, atletul, băiatul cu mușchi puternici, bine antrenați, care tăia lemne pentru mama lui și le căra în casă, dădu drumul încheieturii lui Charles Wallace și îl placă pe

băiețel, de parcă ar fi fost pe terenul de fotbal. Meg, în furia și panica ei, se repezi la bărbatul de pe scaun, gata să-l lovească, așa cum îl pocnise Charles Wallace, dar oamenii în halate negre fură mai rapizi și unul dintre ei o prinse și îi răsuci brațele la spate, imobilizând-o.

— Calvin, ai face bine să-mi dai drumul! se auzi vocea lui Charles Wallace.

Calvin, cu fața schimonosită de efort, nu se clinti. Omul cu ochi roșii le făcu semn celorlalți trei bărbați în halate și aceștia se apropiară de Calvin, îl înșfăcară (trei la unu!) și îl imobilizară întocmai ca pe Meg.

— Doamnă Ce! strigă Meg disperată. Doamnă Ce!

Însă doamna Ce nu apăru.

— Meg, spuse Charles Wallace. Meg, ascultă-mă!

— Te-ascult!

— Ne-am înșelat cu toții, ți-am spus. N-am înțeles cum stau lucrurile. Ne-am împotrivit prietenului nostru, prietenului tatălui nostru.

— Când ne-o spune tata că-i prietenul nostru, poate o să cred. Poate. Dacă nu cumva l-a... vrăjit și pe tata, sau cum s-o chema ce ți-a făcut ție.

— Asta nu-i o poveste de adormit copii, Meg. Vrăji, auzi... zise Charles Wallace. Încetează să te mai împotrivești. Relaxează-te. Liniștește-te și fii fericită. Of, Meg, dacă te-ai calma odată, ai vedea că toate problemele noastre s-au rezolvat. N-ai cum să pricepi în ce loc minunat am ajuns. Vezi tu, pe planeta asta totul e în perfectă ordine pentru că toată lumea a înțeles că trebuie să se relaxeze, să cedeze, să se supună. Tot ce trebuie să faci e să te uiți fix în ochii prietenului nostru, dragă surioară, iar el te va duce unde m-a dus și pe mine!

— Te-a dus, da, de nas te-a dus! zise Meg. Știi bine că nu ești tu însuți. În viața ta nu mi-ai zis *dragă* surioară!

— Meg, taci un pic! îi șopti Calvin.

Băiatul se uită fix la bărbatul cu ochi roșii:

— Spune-le slugilor tale să ne dea drumul și încetează să ne mai vorbești prin Charles. Știm că tu ești, tu sau cum s-o chema ce vorbește prin tine. Știm că l-ai hipnotizat.

— Un mod foarte primitiv de a spune lucrurilor pe nume, murmură bărbatul cu ochi roșii.

Făcu un gest scurt cu un deget și bărbații în halate îi eliberară pe Meg și Calvin.

— Mulțumesc, spuse Calvin sec. Bun, dacă zici că ne ești prieten, spune-ne cine sau ce ești!

— N-aveți nevoie să aflați cine sunt. Sunt Coordonatorul Principal, asta-i tot ce trebuie să știți.

— Vorbește cineva prin tine, nu-i așa? Ca și prin Charles Wallace? Ești și tu hipnotizat?

— V-am spus că-i un mod primitiv de a explica situația, în condițiile în care nu înțelegeți conotațiile[1] corecte.

— Tu o să ne duci la domnul Murry? întrebă Calvin.

— Nu. Nu este necesar și nici posibil ca eu să părăsesc acest loc. Vă va conduce Charles Wallace.

— Charles Wallace?

— Da.

— Când?

— Acum.

Bărbatul cu ochi roșii făcu din nou acea grimasă înspăimântătoare care se voia a fi un zâmbet:

— Daaa, cred că acum e momentul potrivit.

Capul lui Charles Wallace zvâcni și băiețelul le făcu semn să-l urmeze:

— Haideți!

---

[1] Sens, semnificație.

O luă înaintea lor, pășind ciudat, mecanic, de parcă aluneca și nu mergea. Calvin îl urmă. Meg șovăi, se uită la bărbatul cu ochi roșii, apoi la Charles și pe urmă la Calvin. Ar fi vrut să-l ia pe Calvin de mână, dar își dădu dintr-odată seama că, de când începuseră călătoria asta, tot căuta o mână de care să se țină, așa că își îndesă adânc mâinile în buzunare și porni după cei doi băieți. „Trebuie să fiu curajoasă", își zise ea. „Sunt curajoasă!"

Merseră de-a lungul unui coridor alb și lung, ce părea nesfârșit. Charles Wallace pășea înainte, în același ritm robotic, și nu se uită în urmă nici măcar o dată în urmă să vadă dacă Meg și Calvin se țineau după el.

Deodată, Meg o luă la fugă și îl ajunse din urmă pe Calvin:

— Cal, spuse ea, ascultă-mă! Repede! Îți amintești că doamna Ce a zis că darul tău e comunicarea, că asta primești de la ea? Am încercat să ne luptăm cu Charles și asta n-a dus la nimic. Poți să-ncerci să comunici cu el? Poți să-ncerci să pătrunzi în mintea lui?

— Măi să fie, ai dreptate!

Fața lui Calvin se lumină, iar ochii lui, sumbri până atunci, își recăpătară strălucirea obișnuită:

— Am fost atât de aiurit, că nici nu mi-a trecut prin cap! S-ar putea să n-ajute nici asta, dar măcar pot să-ncerc.

Iuțiră pasul până ajunseră lângă Charles Wallace. Calvin încercă să-l ia de braț, dar Charles se feri:

— Lasă-mă în pace! se răsti el.

— Amice, n-am de gând să-ți fac niciun rău! Nu vreau decât să-ți fiu prieten. Hai să ne-mpăcăm, vrei?

— Vrei să zici că te dai bătut? întrebă Charles Wallace.

— Sigur! îi răspunse Calvin, pe un ton mieros. Doar suntem oameni rezonabili, la urma urmelor. Ia uită-te puțin la mine, Charlibus!

Charles se opri, se întoarse încet spre Calvin și îl țintui cu ochii lui reci și goi. Calvin îl fixă la rândul său și Meg simți intensitatea privirii lui. Pe Charles Wallace îl cuprinse un tremurat de nestăpânit. Ai fi zis că, pentru o clipă, reuși să vadă din nou. Apoi întregul trup i se contorsionă înfiorător, apoi parcă înțepeni și Charles își reluă mersul de marionetă:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise el. Dacă vrei să-l vezi pe Murry, ai face bine să vii cu mine și să termini cu scamatoriile astea.

— Așa îi zici tatălui tău? Murry? întrebă Calvin.

Meg își dădu seama că băiatul era supărat și furios – fusese atât de aproape să pătrundă în mintea lui Charles...

— Tată? Ce este un tată? intonă Charles Wallace, de parcă recita o poezie. Un concept greșit, ca multe altele. Dacă simți nevoia să ai un tată, îți sugerez să apelezi la IC.

Din nou acel IC...

— Cine-i IC ăsta? întrebă Meg.

— Toate la timpul lor, răspunse Charles Wallace. Încă nu sunteți pregătiți să înțelegeți. Mai întâi să vă spun câte ceva despre această frumoasă și iluminată planetă numită Camazotz, continuă el pe un ton sec și pedant ce semăna cu al domnului Jenkins. Poate că încă nu ați aflat, dar aici, pe Camazotz, noi am învins orice boală, orice diformitate.

— *Noi*? îl întrerupse Calvin.

Charles continuă, ca și cum nu l-ar fi auzit. „Normal că n-a auzit!“, își zise Meg.

— Noi nu lăsăm pe nimeni pradă suferinței. E mult mai bine să anihilezi orice ființă bolnavă. Nimeni nu trebuie să îndure săptămâni în șir de muci și dureri în gât. Îi adormim și astfel nu sunt nevoiți să se chinuie cu astfel de disconfort.

— Vrei să spui că-i adormiți pe perioada bolii sau îi omorâți? întrebă Calvin.

— *Omorâți* e un cuvânt primitiv, spuse Charles Wallace. Nu există crimă pe Camazotz. IC se ocupă de aceste chestiuni.

Cu mersul lui mecanic, Charles se apropie de un perete al coridorului, rămase nemișcat o clipă, apoi ridică o mână. Zidul palpită, tremură și deveni transparent. Charles trecu prin el și le făcu semn lui Meg și lui Calvin să-l urmeze. Intrară într-o încăpere mică și pătrată în care radia o lumină difuză, lăptoasă. Meg simți de îndată ceva apăsător în camera strâmtă, compactă, ca și cum pereții, tavanul și podeaua s-ar fi putut pune în mișcare în orice clipă, strivind pe oricine ar fi făcut imprudența de a călca pragul camerei.

— Cum ai făcut? îl întrebă Calvin pe Charles.

— Ce să fac?

— Să faci peretele... să se deschidă... așa.

— N-am făcut altceva decât să rearanjez atomii, răspunse Charles Wallace, cu un aer atotștiutor. Ai învățat despre atomi la școală, nu?

— Da, normal, dar...

— Atunci știi că materia nu este solidă, nu? Că tu, Calvin, de pildă, ești, în cea mai mare parte, spațiu gol? Și că, dacă toată materia trupului tău s-ar aduna într-un singur loc, ai fi de mărimea gămăliei unui ac? Un adevăr științific, nu-i așa?

— Da, dar...

— Pur și simplu am dat la o parte atomii și am pășit în spațiul dintre ei.

Lui Meg i se strânse stomacul și își dădu dintr-odată seama că încăperea strâmtă și pătrată în care se aflau era un soi de lift și că începuseră să urce cu viteză din ce în ce mai mare. Lumina gălbuie se reflectă pe chipurile lor. Albastrul pal al ochilor lui Charles absorbi galbenul luminii și se preschimbă în verde.

— Unde mergem? întrebă Calvin, umezindu-și buzele.

— Sus, răspunse scurt Charles Wallace.

Continuă apoi pe tonul pedant de mai devreme:

— Pe Camazotz toată lumea e fericită pentru că suntem toți la fel. Diferențele creează probleme. Asta o știi prea bine, dragă surioară, nu-i așa?

— Nu, răspunse Meg.

— Ooo, ba da! Ai văzut, chiar la noi acasă, cât de adevărat este. Știi foarte bine că ăsta-i și motivul pentru care nu ești fericită la școală – pentru că ești diferită!

— Și *eu* sunt diferit de ceilalți și fericit că sunt așa! spuse Calvin.

— Însă pretinzi că *nu* ești diferit.

— Sunt diferit și-mi place că sunt așa! întări Calvin, dar vocea îi sună nefiresc de tare.

— Poate că nu-mi place că sunt altfel, spuse Meg, dar n-aș vrea nici să fiu ca toți ceilalți.

Charles Wallace ridică mâna și cutia pătrată în care se aflau se opri în loc și unul dintre pereți dispăru. Charles Wallace ieși, iar Meg și Calvin îl urmară. Calvin n-apucă bine să iasă, că peretele apăru din nou în spatele lui și intrarea în lift se făcu nevăzută.

— Voiai să scapi de Calvin? întrebă Meg.

— Nu voiam decât să v-arăt cine hotărăște aici. Vă mai avertizez o dată: dacă-mi mai faceți probleme, vă duc la IC.

La auzul cuvântului IC, Meg se simți din nou de parcă o atinsese ceva oribil și cleios:

— Și ce-i IC ăsta? întrebă ea.

— Poți să-i zici șeful, zise Charles chicotind, un chicotit mai sinistru decât orice sunet pe care-l auzise Meg vreodată. IC își spune uneori Cel mai Fericit Sadic.

— Nu știu despre ce vorbești, zise Meg cu răceală, încercând să-și ascundă teama.

— S-a-d-i-c, nu s-a-d-i-s-t, daaa? zise Charles Wallace și chicoti din nou. Multă lume pronunță greșit cuvântul.

— Mă rog, și ce-mi pasă mie? spuse Meg pe un ton sfidător. N-am niciun chef să-l văd pe IC și cu asta, basta!

Vocea ciudată și monotonă a lui Charles îi zgârie timpanele:

— Meg, parcă aveai mai multă minte. De ce crezi că sunt războaie pe Pământ? De ce crezi că oamenii sunt confuzi și nefericiți? Ei bine, pentru că fiecare își trăiește propria existență, separată de a celorlalți indivizi. Am încercat să-ţi explic în cel mai simplu mod că pe Camazotz nu mai există individualitate. Camazotzul are o singură minte, o singură inteligență, UNA singură! Asta este IC! Și de asta toată lumea e atât de fericită și eficientă. Iar vrăjitoare bătrâne, precum doamna Care, nu vor să permită să se întâmple asta și acasă.

— Nu-s vrăjitoare! îl întrerupse Meg.

— Zău?

— Nu, nu sunt! întări Calvin. Știi bine că e doar deghizarea lor. Modul lor de a face haz de necaz.

— Necaz, exact, continuă Charles. Nu vor decât să ne facă probleme, să ne debusoleze, să împiedice să ne organizăm așa cum trebuie.

Meg dădu din cap cu putere:

— Nuuu! strigă ea. Charles, știu că lumea noastră nu e perfectă, dar e mai bună decât cea de aici. Asta nu-i singura posibilitate, nu se poate! Nu poate fi!

— Nimeni nu suferă aici, continuă Charles. Nimeni nu e niciodată nefericit.

— Dar nici fericit vreodată, spuse Meg. Dacă nu ești niciodată nefericit, n-ai cum să știi cum e să fii fericit. Calvin, vreau acasă!

— Nu-l putem lăsa pe Charles aici, spuse Calvin și nu putem nici să plecăm fără să-l găsim pe tatăl vostru, știi și tu asta. Dar ați avut dreptate, Meg, și tu, și doamna Care. Ăsta e Răul pur!

Charles Wallace dădu din cap dezaprobator și disprețuitor:

— Să mergem! N-avem vreme de pierdut!

Porni din nou de-a lungul coridorului, continuând să vorbească:

— Revoltător! Organisme neevoluate, indivizi! Țțț!

Charles grăbi pasul, piciorușele lui scurte erau tot mai iuți, iar Meg și Calvin aproape că fură nevoiți s-o ia la fugă ca să țină pasul cu el.

— Ia uitați-vă! le zise el.

Charles ridică mâna și peretele din fața lor deveni transparent. Meg și Calvin văzură o altă încăpere mică, în care un băiețel bătea mingea ritmic, iar pereții camerei păreau să pulseze în ritmul mingii. De fiecare dată când mingea lovea podeaua, copilul țipa ca și cum l-ar fi durut.

— E băiețelul pe care l-am văzut azi după-amiază, spuse Calvin pe un ton apăsat, băiețelul care nu bătea mingea la fel ca toți ceilalți.

Charles Wallace chicoti iarăși:

— Da. Din când în când avem mici probleme de cooperare, dar nimic serios. După lecția de azi, n-o să mai vrea niciodată să devieze. A, uite, am ajuns.

Charles își continuă mersul grăbit de-a lungul coridorului, apoi ridică din nou mâna și un alt zid deveni transparent – o altă cameră mică sau, mai degrabă, o celulă. În centrul încăperii se afla o coloană înaltă, rotundă și transparentă, iar în ea era închis un bărbat.

— TATĂ! țipă Meg.

NOUĂ

IC

Meg se repezi la prizonierul din coloană, dar, când atinse ceea ce părea a fi o ușă deschisă, fu aruncată cu putere înapoi, de parcă se izbise de un zid de cărămidă.

Calvin o prinse.

— De data asta e doar un perete transparent, Meg, zise el. Nu putem trece prin el.

Meg era atât de năucită de lovitură, încât nu reuși să scoată o vorbă. Preț de-o clipă, se temu că avea să vomite sau să leșine. Charles Wallace izbucni în râs – acel râs nefiresc –, și asta fu salvarea lui Meg. Furia era mai puternică decât durerea sau frica. Charles Wallace cel adevărat și atât de drag ei nu ar fi râs niciodată de ea când se lovea, ci ar fi cuprins-o cu brațele și și-ar fi lipit drăgăstos obrazul de al ei să-i aline durerea. Însă Charles Wallace, demonul, se distra pe seama ei. Meg se întoarse cu spatele la el, și se uită din nou spre bărbatul închis în coloană.

— Tată... repetă ea în șoaptă, cu durere în glas, însă prizonierul nu se mișcă și nu ridică ochii spre ea.

Nelipsiții lui ochelari cu rame de baga dispăruseră și privirea îi era golită de orice expresie, ca și cum ar fi fost adâncit în gânduri. Barba castanie, mătăsoasă, îi crescuse și era înspicată cu fire albe. Îi crescuse mult și părul. Nu mai

semăna cu al bărbatului din poza de la Capul Canaveral. Acum era dat pe spate și îi ajungea aproape până la umeri, de ai fi zis că era din alt secol sau vreun marinar scăpat dintr-un naufragiu. Dar nu era nici urmă de îndoială că era tatăl ei, iubitul ei tată.

— He, he, arată cam șifonat, nu? rânji Charles Wallace.

Meg se întoarse furioasă spre el:

— Charles, e tata! TATA!

— Și ce?

Meg întinse brațele spre prizonierul din coloană.

— Meg, nu ne vede, îi spuse Calvin cu blândețe.

— De ce? De ce?

— Cred că noi ne uităm printr-un soi de vizor, știi, cum au multe apartamente pe ușa de la intrare, îi explică Calvin. Dinăuntru te poți uita și vezi tot afară, dar de afară nu poți vedea nimic înăuntru. Noi îl vedem, dar el nu ne poate vedea.

— Charles, lasă-mă să intru la tata! îl imploră Meg.

— De ce? întrebă Charles netulburat.

Meg își aminti că, atunci când erau în camera bărbatului cu ochi roșii, reușise să-l facă pe Charles să-și vină în fire atunci când îl doborâse la pământ și se lovise cu capul de podea. Se năpusti din nou asupra lui, însă, până să apuce să-l atingă, pumnul lui Charles țâșni și o lovi cu putere în stomac. Lui Meg i se tăie răsuflarea. Cu fața schimonosită de durere, fata își întoarse privirea spre peretele transparent. Celula. Coloana. Iar înăuntru – tatăl ei. Cu toate că îl vedea, cu toate că era atât de aproape, încât mai că îl putea atinge, părea mai departe acum decât atunci când i-l arătase lui Calvin în fotografia de pe pian. Stătea acolo nemișcat, ca încremenit într-o coloană de gheață, iar durerea, suferința îndelungată întipărită pe chipul lui, îi străpunse lui Meg inima ca o săgeată.

— Și zici că vrei să-l ajuți pe tata? se auzi de undeva din spatele ei vocea lui Charles, seacă, lipsită de orice sentiment.

— Da, tu nu? întrebă Meg, întorcându-se spre el și privindu-l cu dispreț.

— Ba cum să nu! Doar de asta am venit.

— Și atunci? *Ce* facem? întrebă fata, încercând zadarnic să-și ascundă panica, să sune la fel de stăpână pe ea precum Charles.

— Trebuie să faci ce-am făcut eu, să te lași în voia lui IC.

— Nu!

— Să-nțeleg că, de fapt, nu vrei să-l salvezi pe tata?

— Cum? Transformându-mă într-un zombi?

— Trebuie să mă crezi pe cuvânt, Margaret, se auzi din nou vocea rece și seacă a lui Charles. IC te vrea și o să te ia în stăpânire. Și nu uita că acum sunt și eu parte din IC. știi bine că n-aș fi făcut-o dacă n-ar fi fost alegerea corectă.

— Calvin, întrebă Meg cu durere în glas, crezi că l-ar salva pe tata?

Însă Calvin nu o asculta. Părea că își concentrează toată forța minții asupra lui Charles Wallace. Se uita fix în albastrul pal care era tot ce mai rămăsese din ochii băiatului.

— *Și, pentru că erai un duh prea gingaș / Spre-a-i împlini poruncile lumești, / S-a mâniat pe tine și te-a-nchis / Cu ajutorul crunților ei demoni / În trunchiul despicat al unui pin*, șopti el, iar Meg își aminti că erau cuvintele pe care doamna Cine i le spusese băiatului.

Pentru o clipă, Charles Wallace păru că ascultă. Apoi dădu nepăsător din umeri și se întoarse cu spatele. Calvin se duse după el, uitându-se în continuare drept în ochii băiețelului:

— Dacă vrei musai o vrăjitoare, Charles, IC e vrăjitoarea. Nu doamnele noastre. Ce noroc c-am făcut *Furtuna* la școală anul ăsta, Charles! Vrăjitoarea l-a închis pe Ariel în trunchiul de pin, nu?

Vocea lui Charles Wallace veni ca de undeva, de departe:

— Nu te mai holba la mine!

Cu răsuflarea întretăiată de emoție, Calvin continuă să-l țintuiască pe Charles Wallace cu privirea.

— Ești ca Ariel, prizonier în trunchiul de pin, Charles. Dar eu te pot elibera. Uită-te la mine, Charles! Întoarce-te la noi!

Trupul lui Charles Wallace se cutremură.

Vocea pătrunzătoare a lui Calvin îl asaltă iar:

— Întoarce-te, Charles! Întoarce-te la noi!

Charles se cutremură din nou. Apoi, dintr-odată, se prăbuși, ca și cum un pumn invizibil l-ar fi izbit în piept și l-ar fi doborât. Privirea lui Calvin nu mai avu nicio putere asupra lui. Chircit pe podeaua coridorului, Charles scâncea, un scâncet înfiorător, ca de animal, și nu de copil.

— Calvin, spuse Meg, încleștându-și mâinile, încearcă s-ajungi la tata!

Calvin dădu din cap descurajat:

— Aproape că reușisem... Mai avea puțin și scăpa ...

— Încearcă să vorbești cu tata! îl rugă Meg din nou.

— Cum?

— Chestia cu trunchiul de pin. Tata e la fel de prizonier ca și Charles, dacă nu mai rău... Uită-te la el, închis în coloana aia. Scoate-l, Calvin!

Calvin spuse cu o voce obosită:

— Nu știu ce să fac. Nu știu cum să-i pătrund mintea. Meg, ni se cere prea mult, e peste puterile noastre!

— Ochelarii doamnei Cine! izbucni Meg deodată.

Doamna Cine le spusese să-i folosească doar ca ultimă soluție, dar acum venise cu siguranță vremea. Meg căută în buzunar. Ochelarii erau acolo, reci și ușori. Fata răsuflă ușurată și îi scoase cu mâna tremurându-i.

— Dă-i încoace! îi porunci Charles Wallace și, ridicându-se de îndată, se repezi la sora lui.

Meg abia apucă să-și scoată ochelarii ei și să și-i pună pe ai doamnei Cine. Ca un făcut, o toartă îi alunecă pe obraz și cu greu reuși să-i țină pe nas. Chiar în clipa în care Charles Wallace făcu un salt spre ea, fata se aruncă spre ușa transparentă și... trecu! Se trezi deodată în celula cu coloana în care era închis tatăl ei. Cu degete tremurânde, își îndreptă pe nas ochelarii doamnei Cine și îi puse pe ai ei în buzunar.

— Dă-mi-i! se auzi vocea amenințătoare a lui Charles, care dintr-odată apăru și el în celulă.

Dincolo de zidul transparent, Calvin bătea cu putere în ușa celulei, încercând zadarnic să intre.

Meg îl împinse pe Charles Wallace, fugi spre coloană și... intră. Era ca și cum ar fi trecut prin ceva întunecat și rece. Reușise!

— Tată! strigă Meg și se aruncă în brațele lui.

Clipa pe care o aștepta de atâta vreme... Nu doar de când doamna Care îi luase în călătoria asta nebunească, ci încă din lungii ani care urmară după ce scrisorile de la el încetaseră să mai vină, când oamenii începuseră să spună lucruri despre Charles Wallace, iar doamna Murry lăsa din când în când să se vadă câtă tristețe și singurătate ascundea. Era clipa în care totul avea să fie bine, o dată pentru totdeauna!

În brațele tatălui ei, Meg uită de toate. În cercul protector al brațelor lui, problemele dispărură ca prin minune, rămaseră doar bucuria, pacea, alinarea, senzația minunată de siguranță și încrederea pe care prezența lui i le dădea întotdeauna.

Meg izbucni în plâns, de data asta de fericire:

— Tată! Tată!

— Meg, strigă bărbatul surprins și bucuros. Meg, ce faci aici? Unde-i mama? Și băieții?

Meg se uită spre Charles Wallace, aflat încă în celulă, dincolo de coloană, cu chipul schimonosit de o expresie nepământeană. Fata se întoarse apoi spre tatăl ei. Nu mai aveau vreme să se bucure sau să-i explice pe îndelete ce se întâmpla.

— Trebuie să mergem la Charles Wallace! spuse ea cu glasul sugrumat. Repede!

Mâinile tatălui îi mângâiau fața și, simțind atingerea tandră, dar puternică a degetelor lui, Meg își dădu seama cu groază că ea îl vedea, îi vedea și pe Charles, și pe Calvin, însă tatăl ei nu vedea... nimic. Se uită panicată în ochii lui, dar nimic nu părea schimbat, erau de același albastru intens ca întotdeauna. Își petrecu brusc mâna prin fața ochilor lui, dar bărbatul nici măcar nu clipi.

— Tată! țipă ea. Tată! Nu mă vezi?

Bărbatul o cuprinse din nou drăgăstos cu brațele:

— Nu, Meg...

— Dar eu te văd, cum se... zise Meg și se opri brusc.

Își împinse ochelarii de pe nas și se uită pe deasupra lor – era beznă completă în jur. Își smulse ochelarii și îi dădu tatălui ei:

— Ia-i!

Bărbatul luă ochelarii, dar spuse cu tristețe:

— Draga mea, mă tem că n-ajută la nimic ochelarii tăi!

— Nu sunt ai mei, sunt ai doamnei Cine, îi spuse fata, fără să-și dea seama că spusele ei n-aveau niciun sens pentru domnul Murry. Te rog, tată, încearcă-i! Te rog!

Meg așteptă, în timp ce domnul Murry bâjbâia în întuneric.

— Acum vezi? Vezi, tată?

— Da, răspunse el. Da. Peretele e transparent... Extraordinar! Aproape c-am reușit să văd atomii rearanjându-se.

Vocea tatălui avea din nou acel ton familiar, entuziast, pe care îl avea când descoperea ceva. Așa vorbea uneori când se întorcea de la laborator, după o zi plină, și îi povestea doamnei Murry despre munca lui. Deodată, domnul Murry strigă:

— Charles! Charles Wallace! Meg, ce s-a întâmplat cu el? E Charles, nu?

— L-a prins IC, tată, îi explică fata încordată. S-a lăsat în voia lui. Trebuie să-l ajutăm!

Domnul Murry rămase tăcut o vreme, o tăcere plină de cuvinte nerostite, pe care nu i le putea spune fiicei lui. Într-un târziu zise:

— Meg, sunt prizonier aici. Am fost...

— Tată, se poate trece prin ziduri. Eu am trecut prin coloană ca s-ajung la tine, cu ajutorul ochelarilor de la doamna Cine.

Domnul Murry nu întrebă cine era doamna Cine. Bătu ușor cu mâna în coloana transparentă.

— Pare foarte solidă.

— Dar eu am trecut prin ea, repetă Meg. Sunt aici. Poate că ochelarii fac atomii să se rearanjeze. Încearcă, tată!

Meg așteptă, cu răsuflarea la gură, și, deodată, își dădu seama că era singură în coloană. Întinse mâinile și atinse zidul neted, de jur împrejur. Era singură în tăcerea și bezna de nepătruns. Încercă să-și înfrângă teama și, în cele din urmă, auzi slab vocea tatălui, ca de undeva de departe:

— Mă-ntorc să te iau, Meg.

Aproape că puteai simți cum atomii materialului ciudat se dau la o parte, lăsându-l pe domnul Murry să intre. În căsuța lor de pe plajă, de la Capul Canaveral, sufrageria era

despărțită de bucătărie printr-un soi de draperie făcută din fâșii lungi de hârtie din orez. Părea o draperie solidă, dar puteai trece ușor prin ea. La început, Meg se oprea de câte ori ajungea în fața draperiei, dar, cu timpul, se obișnuise să treacă în fugă prin ea, făcând fâșiile de hârtie să fluture în urma ei. Poate că atomii zidurilor ciudatei celule se rearanjau în mod asemănător, precum fâșiile de hârtie.

— Pune-ți brațele în jurul gâtului meu, Meg, și ține-te bine! spuse domnul Murry. Închide ochii! Nu te teme!

Domnul Murry o luă în brațe, iar fata își încolăci picioarele în jurul trunchiului tatălui său și se agăță de gâtul lui. Când intrase în coloană cu ochelarii doamnei Cine la ochi, Meg simțise doar vag întunericul și răceala. Acum însă, fără ochelari, simți acea îngrozitoare materie sufocantă și cleioasă pe care o simțise când străbătuseră înfiorătoarele tenebre ce învăluiau planeta Camazotz. Umbra Neagră, căreia Camazotz îi era subjugată, era pretutindeni, și înăuntrul, și de jur împrejurul planetei. Preț de-o clipă se temu că întunericul înghețat avea să o smulgă din brațele tatălui ei. Încercă să țipe, dar sunetele nu răzbăteau prin oribila beznă de gheață. Brațele tatălui se strânseră și mai tare pe trupul ei, iar Meg se ținea de gâtul lui mai-mai să-l sugrume, dar nu-i mai era frică. Știa că, dacă tatăl ei nu reușea să treacă prin coloană, avea să rămână cu ea, nu o părăsea. Știa că era în siguranță atâta vreme cât era în brațele lui.

Și, deodată, ieșiră. În fața lor, coloana se înălța în mijlocul camerei, transparentă precum cristalul și goală.

Meg se uită la siluetele încețoșate din fața ei – Charles și tata –, clipi și se întrebă de ce erau neclare. Își scoase apoi ochelarii din buzunar, îi puse pe nas și abia atunci ochii ei miopi reușiră să vadă.

Charles Wallace bătu nerăbdător cu piciorul în podea:

— Lui IC nu-i place asta, spuse el. Nu-i place deloc!

Domnul Murry o puse pe Meg jos și îngenunche în fața băiețelului:

— Charles, zise el blând. Charles Wallace.

— Ce vrei?

— Sunt tatăl tău, Charles. Uită-te la mine!

Ochii albastru-pal ai băiatului zăboviră o clipă pe chipul bărbatului.

— Salut, tati! zise el cu obrăznicie.

— Ăsta nu-i Charles! strigă Meg. Tata, Charles nu-i deloc așa. IC l-a prins în mreje!

— Da, zise domnul Murry și vocea îi sună obosită. Văd...

Își deschise larg brațele și continuă:

— Charles, vino aici!

„Tata o să-l facă bine“, se gândi Meg. „O să fie bine!“

Charles nu făcu nicio mișcare spre brațele deschise ale tatălui său și nu se uită spre el. Rămase unde se afla, la câțiva pași de domnul Murry.

— Uită-te la mine! îi porunci domnul Murry.

— Nu!

Vocea tatălui se înăspri:

— Când vorbești cu mine, să-mi răspunzi cu „Nu, tată“ sau „Nu, domnule“!

— Las-o baltă, tati! Aici nu ești tu șeful! i-o reteză tăios vocea rece care venea dinspre Charles Wallace.

Charles Wallace era ciudat, era diferit, dar nu fusese niciodată nepoliticos, așa cum era acum, pe Camazotz.

Meg îl văzu pe Calvin bătând din nou cu pumnii în peretele de sticlă.

— Calvin! îl strigă ea.

— Nu te-auzim! zise Charles și punându-și degetul mare pe nas, se strâmbă batjocoritor la Calvin.

— Cine-i Calvin? întrebă domnul Murry.

— E... începu Meg.

Charles Wallace o întrerupse:

— N-avem timp de explicații acum. Să mergem!

— Unde să mergem?

— La IC.

— Nu! zise domnul Murry. Nu poți s-o duci pe Meg acolo.

— Zău?!

— Nu, nu poți! Ești fiul meu, Charles și mă tem că va trebui să faci ce spun eu.

— Dar ăsta nu-i Charles! strigă Meg deznădăjduită, căci tatăl lor nu părea să înțeleagă. Charles nu-i deloc așa, tată! Știi bine că nu-i așa!

— Era doar un bebeluș când am plecat... zise domnul Murry cu durere în glas.

— Tată, nu-i Charles! IC vorbește prin el. IC l-a... l-a vrăjit pe Charles.

— Iar începi cu poveștile nemuritoare? întrebă Charles sarcastic.

— Tu știi ce-i IC, tată? întrebă Meg.

— Da.

— Știi?!

— Da, Meg. L-am văzut.

Din nou, vocea domnului Murry părea foarte obosită. Se întoarse spre Charles:

— Știi bine că Meg nu i-ar putea face față.

— Exact! zise Charles.

— Tată, nu-i vorbi ca și cum ar fi Charles! Întreabă-l pe Calvin, îți spune el!

— Haide! spuse Charles Wallace. Trebuie să mergem!

Charles ridică nepăsător o mână și ieși din celulă, iar Meg și domnul Murry fură nevoiți să-l urmeze.

Pe coridor, Meg îl trase pe domnul Murry de mânecă:

— Tată, el e Calvin!

Calvin se întoarse tulburat către ei. Pistruii și părul roșu contrastau frumos cu chipul lui alb.

— Lasă că faceți cunoștință mai târziu, spuse Charles Wallace. Lui IC nu-i place s-aștepte!

Băiețelul porni de-a lungul coridorului cu mersul lui ca de robot, ce părea tot mai smucit, mai mecanic, cu fiecare mișcare. Ceilalți îl urmară, încercând să țină pasul cu el.

— Tatăl tău știe de doamnele C? o întrebă Calvin pe Meg.

— N-am avut timp să-i explic nimic. E groaznic...

Pe Meg o cuprinse disperarea. Fusese atât de sigură că totul avea să fie bine odată ce îl găsea pe tata. Că totul avea să se rezolve. Că nu avea să mai fie responsabilă pentru nimic. Însă nu era deloc așa. În loc să fie liniștită și fericită, alte și alte probleme păreau să apară la tot pasul.

— Tata nu-nțelege ce se-ntâmplă cu Charles, îi șopti ea lui Calvin, uitându-se mâhnită spre domnul Murry, care mergea în spatele băiețelului.

— Unde mergem? vru Calvin să știe.

— La IC. Calvin, nu vreau să merg! Nu pot!

Meg se opri, dar Charles merse înainte, cu pasul lui mecanic.

— Nu putem să-l lăsăm singur pe Charles, zise Calvin. Nu le-ar plăcea deloc.

— Cui nu i-ar plăcea?

— Doamnei Ce și celorlalte.

— Bine, dar ne-au trădat! Ne-au adus aici, în locul ăsta îngrozitor, și ne-au lăsat în voia sorții!

Calvin o privi surprins:

— N-ai decât să te pui jos și să te dai bătută! Eu rămân cu Charles, zise el și grăbi pasul să-i ajungă din urmă pe Charles și pe domnul Murry.

— Stai, n-am vrut să... începu Meg și fugi după ei.

Când fata îi prinse din urmă, Charles Wallace se opri, ridică mâna, și liftul cu lumina cea galbenă și sinistră apăru din nou. Începură să coboare cu repeziciune, iar Meg simți cum i se strânge brusc stomacul. Nimeni nu scoase un cuvânt. Îl urmară tăcuți pe Charles pe lungile coridoare, până ieșiră în stradă. Mătăhălosul și urâtul Sediu CENTRAL al Inteligenței Centrale se profila în spatele lor.

„Fă ceva, te rog!“ îl imploră Meg în gând pe tatăl ei. Fă ceva! Ajută-ne! Salvează-ne!“

Dădură colțul străzii și, la capătul acesteia, văzură o altă clădire ciudată, ca un dom. Zidurile aveau o strălucire violetă, iar din acoperișul argintiu pulsa o lumină sinistră, nici caldă, nici rece, dar care parcă venea spre ei, gata să-i atingă. Meg era sigură că aici îi aștepta IC.

Încetiniră pasul și, pe măsură ce se apropiau de dom, strălucirea violetă a zidurilor se întinse spre ei, îi învălui, îi înghiți – erau înăuntru!

Meg simți o pulsație ritmică, nu doar în jurul ei, ci și înlăuntrul ei, ca și cum inima și plămânii nu mai erau ale ei, ci erau acționate de o forță din afară. Senzația semăna oarecum cu cea trăită când făcuseră exerciții de respirație artificială la clubul de cercetași. Conducătoarea grupului, un zdrahon de femeie, le făcuse o demonstrație chiar pe Meg, intonând „AFARĂ aerul rău, ÎNĂUNTRU aerul bun!“, în timp ce mâinile ei grele îi apăsau cu putere pieptul, apoi se ridicau, apăsau, se ridicau.

Se uită la Charles Wallace care stătea nemișcat, cu fața spre IC, cu gura ușor întredeschisă și strâmbă. Ochii lui albaștri și goi se roteau încet în orbite.

Ooo, da, se putea și mai rău... Ochii aceia care se roteau dement pe chipul rotunjor al lui Charles Wallace o făcură pe Meg să înghețe.

Se uită la tatăl ei. Cu ochelarii doamnei Cine pe nas – oare uitase că și-i pusese? – domnul Murry striga către Calvin:

— Nu te lăsa!

— Nu, nu mă las! Ajutați-o pe Meg! strigă Calvin la rândul lui.

În dom era tăcere deplină. Cu toate astea, Meg își dădu seama că singurul mod de a comunica era să urle din răsputeri. Oriunde se uita, oriîncotro se întorcea, ritmul acela era peste tot, pulsul care îi controla diastola și sistola, inspirația și respirația, miasma roșie care începu încet să-i încețoșeze din nou vederea. Meg se temu că-și pierde cunoștința și că IC o va lua complet în stăpânire.

Doamna Ce îi spusese: „Iar ție, Meg, defectele ți le întăresc."

Care-i erau defectele? Furia, nerăbdarea, încăpățânarea... Da, trebuia să se folosească de defectele ei pentru a se salva.

Încercă din nou, din răsputeri, să respire normal, în contratimp cu ritmul impus de IC. Dar IC era mult prea puternic. De fiecare dată când reușea să tragă singură aer în piept, o mână de fier parcă îi strivea inima și plămânii.

Își aminti deodată că, atunci când se aflau în fața bărbatului cu ochi roșii, iar acesta intona tabla înmulțirii, Charles Wallace i se împotrivise strigând poezioare de grădiniță, iar Calvin, recitând discursul de la Gettysburg.

— *Georgică, băiețică fără frică, pupă fetele, plâng răchitele*, strigă Meg.

Nu era bine... Poezioarele cădeau ușor în ritmul lui IC.

Nu știa pe de rost discursul de la Gettysburg. Dar *Declarația de Independență*[1] oare cum începea? O învățase atunci,

---

[1] *Declarația de Independență*, semnată la 4 iulie 1776, este documentul prin care S.U.A. se declară națiune suverană, independentă de monarhia britanică.

în iarna aceea, nu pentru că le ceruse la școală, ci pur și simplu pentru că îi plăcuse:

— *Considerăm aceste adevăruri ca fiind de la sine înțelese, că toți oamenii sunt egali prin naștere, că sunt înzestrați de Creator cu drepturi inalienabile, că printre acestea se numără dreptul la Viață, la Libertate și la căutarea Fericirii. Că, în vederea protejării acestor drepturi, Guvernele se constituie din rândul oamenilor, dobândindu-și puterile din consimțământul celor guvernați*, urlă Meg din rărunchi.

În timp ce striga, fata simți cum o minte pătrunde într-a ei, simți forța lui IC acaparându-i și zdrobindu-i creierul. Apoi își dădu seama că Charles Wallace vorbea sau că IC vorbea prin Charles Wallace:

— Dar exact asta avem pe Camazotz. Egalitate deplină. Toți suntem exact la fel.

Pe moment, Meg simți că-i vâjâie capul, era complet amețită. Apoi adevărul o izbi:

— Nuuu! strigă ea. *Egal* și *la fel* nu-nseamnă deloc același lucru!

— Bravo, Meg! strigă și domnul Murry.

Charles Wallace repetă netulburat, ca și cum n-ar fi auzit, fără s-o contrazică, fără să încerce să îi explice:

— Pe Camazotz toți sunt egali. Pe Camazotz toată lumea e la fel.

Meg se ținu strâns de revelația ei: „*La fel* și *egal* sunt două lucruri complet diferite."

Momentan scăpase din mrejele lui IC.

Dar cum reușise?

Fata știa că micuțul și fragilul ei creier nu se putea pune cu masa pulsândă, fără trup, de pe podiumul rotund. Se cutremură când se uită la IC. La școală, în laborator, aveau

un creier uman în formol și elevii din clasa a douăsprezecea, care se pregăteau pentru facultate, aveau voie să-l scoată din recipient și să-l studieze. Meg simți că nu va putea niciodată să se uite de aproape la creierul din borcanul de la școală. Acum, însă, ar fi dat orice să aibă un bisturiu cu care să disece arătarea din fața ei, să-i spintece fără milă creierul mare și creierul mic.

IC vorbi din nou, de data asta direct în mintea ei și nu prin Charles:

— Nu-ți dai seama că, distrugându-mă pe mine, îl distrugi și pe fratele tău?

Oare dacă distrugea creierul murea și orice altă minte de pe Camazotz aflată în puterea lui? Charles Wallace, bărbatul cu ochi roșii, omul care opera mașina de ortografiat numărul unu la nivelul clasa a doua, toți copiii care se jucau cu mingea și săreau coarda, mamele lor, toți bărbații și femeile care intrau și ieșeau din clădiri? Oare viața lor chiar depindea de IC? Nu putea fi nimeni salvat?

Și, din nou, Meg simți cum creierul încearcă s-o subjuge, de îndată ce lăsă garda jos. Ceața roșie îi acoperi iar privirea. Auzi vag vocea tatălui, cu toate că știa că striga cât de tare putea:

— Tabelul periodic al elementelor, Meg! Spune-l!

O imagine îi trecu fulgerător prin fața ochilor, ca o frântură de vis – așezată în fața șemineului în serile de iarnă, studia împreună cu tatăl ei.

— Hidrogen. Heliu, începu ea ascultătoare.

„Zi-le după numărul atomic... Ce urmează? A, da!"

— Litiu, beriliu, bor, carbon, nitrogen, oxigen, fluor, strigă Meg către tatăl ei, cu spatele la IC. Neon. Sodiu. Magneziu. Aluminiu. Siliciu. Fosfor.

— Prea ritmat! strigă domnul Murry. Care-i rădăcina pătrată a lui cinci?

Pe moment Meg reuși să se concentreze. „Haide, Meg, scormonește-ți mintea! Nu-l lăsa pe IC să te strivească!“, se încurajă singură.

— Radical din cinci egal cu 2,236! țipă ea triumfătoare. Pentru că 2,236 ori 2,236 egal cu cinci!

— Care-i rădăcina pătrată a lui șapte?

— Radical din șapte egal cu... începu Meg, dar glasul îi pieri.

Nu mai rezista. IC pătrunsese în gândurile ei și fata nu se mai putu concentra, nici măcar pe întrebările din matematică. În curând avea să fie și ea înghițită de IC, avea să devină parte din IC.

— Teserați, domnule! se auzi vocea lui Calvin prin întunericul roșu. Teserați!

Când tatăl ei o apucă de încheietură, Meg simți o smucitură ce parcă îi frânse toate oasele, apoi nimic, doar întunericul în care teserau.

Călătoria cu doamna Ce, doamna Cine și doamna Care fusese o experiență ciudată și înspăimântătoare, însă nici nu se putea compara cu ce se simțea acum. La urma urmelor, doamna Care avea experiență, pe când tatăl ei... De fapt de unde știa tatăl ei cum se face asta? Meg se simți ca sfâșiată de un uragan. Agonizând de durere, își pierdu în cele din urmă cunoștința și întunericul o înghiți.

ZECE

Zero absolut

Primul semn că-și recăpătase cunoștința fu senzația de frig. Apoi sunetul. Auzi voci care parcă pluteau peste o pustietate arctică. Încet, încet, sunetele înghețate deveniră inteligibile și Meg își dădu seama că erau tatăl ei și Calvin. Nu îl auzi pe Charles Wallace. Încercă să deschidă ochii, dar pleoapele nu se clintiră. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu reuși să se miște. Se chinui să se întoarcă pe o parte, să-și miște mâinile, picioarele, dar în zadar. Simțea că încă are trup, însă un trup lipsit de viață, ca de marmură.

Auzi mai întâi vocea de gheață a lui Calvin:

— Inima-i bate foarte încet...

Apoi vocea tatălui ei:

— Dar bate! E vie!

— De-abia...

— La început n-am simțit bătaia inimii. Părea moartă!

— Da.

— Pe urmă i-am găsit bătăile inimii și erau foarte rare. Apoi tot mai repezi. Nu trebuie decât s-așteptăm.

Cuvintele tatălui parcă se sfărâmau, ca și cum s-ar fi desprins dintr-un bloc de gheață.

— Da. Aveți dreptate... zise Calvin.

Meg ar fi vrut atât de mult să le poată spune: „Sunt vie! Cât se poate de vie! Doar c-am fost preschimbată în stană de

piatră!". Dar nici gura nu o asculta mai mult decât trupul încremenit. Auzi din nou vocea lui Calvin:

— În orice caz, ați salvat-o! Ne-ați salvat pe amândoi. N-am mai fi rezistat prea mult. IC e mult mai puternic decât... De fapt, cum am reușit? Cum de-am rezistat atât de mult?

Domnul Murry:

— IC nu-i obișnuit să i se împotrivească nimeni. Doar așa am reușit să nu mă las absorbit. De mii de secole nicio minte n-a încercat, vreodată, să i se opună și-atunci anumiți centri nervoși s-au slăbit și s-au atrofiat, nefiind folosiți. Dacă nu veneați voi, nu știu cât mai rezistam. Mai aveam puțin și cedam.

Calvin:

— O, nu se poate, domnule!

Domnul Murry:

— Ba da. Nimic nu mi se părea mai important decât să mă odihnesc și asta îmi și promitea IC, bineînțeles. Aproape că ajunsesem la concluzia că greșesc împotrivindu-mă, că IC are, de fapt, dreptate și că toate valorile în care credeam cu ardoare nu erau decât visul unui nebun. Din fericire, atunci ați sosit voi, tu și Meg, ați pătruns în închisoarea mea și mi-am recăpătat credința și speranța.

— Domnule, dar de ce erați pe Camazotz? Ce motiv ați avut să vă duceți acolo? întrebă Calvin.

Domnul Murry răspunse cu un râs forțat:

— Pe Camazotz am ajuns din greșeală. N-am avut nicio intenție să ies din sistemul nostru solar. Mă-ndreptam spre Marte. Teseratul e mult mai complicat decât am crezut.

— Domnule, cum de-a reușit IC să-l prindă pe Charles Wallace atât de ușor și pe noi nu?

— Din câte mi-ai povestit, zise domnul Murry, probabil e din cauză că Charles Wallace a crezut că poate intra și

ieși din IC când vrea. S-a încrezut prea mult în propriile puteri. Ascultă! Cred că-i bate mai tare inima!

Cuvintele tatălui nu-i mai sunară lui Meg atât de înghețate. Dar oare cuvintele erau de gheață sau urechile ei? Și de ce îi auzea doar pe Calvin și pe tata? De ce Charles Wallace nu zicea nimic?

Tăcere. O lungă tăcere. Apoi, din nou, vocea lui Calvin:

— Nu putem face nimic? Ar trebui să căutăm ajutor. Stăm așa, pur și simplu, și așteptăm?

Domnul Murry:

— N-o putem lăsa singură. și trebuie să stăm împreună. Să nu ne fie teamă să facem lucrurile pe îndelete, fără grabă.

Calvin:

— Vreți să spuneți că ne-am grăbit? Că am făcut lucrurile la repezeală pe Camazotz? Că Charles Wallace s-a grăbit să intre în IC și de asta a fost prins?

— Poate... Nu sunt sigur. Încă n-am suficiente informații. În orice caz, timpul e diferit pe Camazotz. Timpul nostru, deși neevoluat, măcar e simplu. Cred că nici complet unidimensional nu-i, căci nu ne putem mișca înainte și înapoi pe axa lui, ci doar înainte. Dar măcar direcția asta e consecventă. Pe Camazotz, timpul pare a fi inversat, întors spre... sine însuși. Așa că nu știu dacă am stat închis în coloana aceea preț de secole sau doar câteva minute.

Se lăsă iar tăcerea. Apoi Meg auzi din nou vocea tatălui:

— Cred că-i simt pulsul.

Meg nu simți atingerea degetelor lui pe încheietură. De fapt, nu-și simțea nici încheietura. Trupul îi era încă de piatră, dar mintea începuse să i se pună în mișcare. Încercă din răsputeri să scoată un sunet, să le atragă cumva atenția, dar nu reuși.

Vocile începură din nou. Calvin:

— Și proiectul dumneavoastră? Lucrați singur la el?

Domnul Murry:

— A, nu. Eram șase, din câte știu eu, dar aș îndrăzni să zic că erau și alții despre care nu ni s-a spus. Cu siguranță nu suntem singura națiune care face cercetări în direcția asta. Doar nu-i o idee nouă. Am încercat însă să nu se afle în afara granițelor faptul că vrem să-i dăm o funcționalitate, s-o punem în practică.

— Ați venit singur pe Camazotz? Sau mai erau și alții?

— Am venit singur. Știi, Calvin, nu puteam face experimente pe cobai, maimuțe sau câini. Și n-aveam nici cea mai vagă idee dacă o să meargă chestia asta sau dacă o să fie doar pură dezintegrare fizică. Jocul ăsta cu timpul și spațiul e periculos.

— Dar de ce tocmai dumneavoastră?

— N-am fost primul. Am tras la sorți, eu am ieșit al doilea.

— Ce s-a întâmplat cu primul?

— Nu șt... Uite! I s-au mișcat pleoapele, ai văzut?

Din nou tăcere. Apoi:

— Nu, a fost doar o umbră...

„Ba am clipit! Sunt sigură c-am clipit! Și v-aud! Faceți ceva!" încercă Meg să le spună.

Aceeași tăcere lungă, timp în care probabil că îi cercetau chipul, încercând să vadă o altă umbră, un tremurat ceva, o clipire. Apoi Meg auzi din nou vocea tatălui, calmă și mai caldă. Semăna acum mult mai mult cu vocea pe care o știa atât de bine.

— Am tras la sorți, da, și am ieșit al doilea. Știm doar că Hank a plecat. L-am văzut plecând. A dispărut chiar din fața noastră, a tuturor. Era acolo, apoi a dispărut. Înțelegerea a fost s-așteptăm un an întoarcerea lui sau vreun mesaj de la el. Am așteptat. Nimic...

— Aoleu! Cred că stăteați ca pe ace! exclamă Calvin.

— Da. E captivant și înspăimântător să descoperi că materia și energia sunt unul și același lucru, că mărimea e o iluzie și că timpul are materialitate. Am descoperit, da, dar e mult peste puterea de înțelegere a bietelor noastre creierașe. Cred, însă, că tu vei putea înțelege mult mai mult. Iar Charles Wallace încă și mai mult.

— Da... Și ce s-a întâmplat după ce a dispărut colegul dumneavoastră, domnule? Spuneți-mi, vă rog!

Meg auzi oftatul tatălui:

— A fost rândul meu. Am plecat. Și iată-mă. Mai înțelept și mai umil. Sunt sigur că n-am fost plecat mai mult de doi ani. Acum c-am ajuns aici, sper să mă pot întoarce la timp. Trebuie să le spun celorlalți un singur lucru - că nu știm nimic.

— Ce vreți să spuneți, domnule? întrebă Calvin.

— Exact ce-ai auzit, îi răspunse domnul Murry. Suntem ca niște copii care au primit dinamită pe post de jucării. În graba noastră nebunească, ne-am mai aruncat și altă dată cu capul înainte, am mai sfârșit în situația asta...

Cu un efort disperat, Meg reuși să scoată un sunet, nu foarte puternic, dar totuși un sunet. Domnul Murry se opri:

— Șșș, ascultă!

Meg scoase un alt sunet ciudat, ca un croncănit. Își dădu seama că poate deschide ochii. Pleoapele îi erau mai grele decât marmura, dar reuși să le ridice. Calvin și domnul Murry erau aplecați asupra ei. Nu-l văzu pe Charles Wallace. Unde era?

Zăcea întinsă pe un câmp deschis, acoperit de un soi de iarbă aspră, ruginie. Clipi încet, cu mare greutate.

— Meg, ești bine? o întrebă tatăl ei.

Limba parcă îi era și ea de piatră, dar reuși totuși să îngaime:

— Nu pot să mă mișc.

— Încearcă, o îndemnă Calvin, pe un ton deloc prietenos. Mișcă-ți degetele! Și de la mâini, și de la picioare!

— Nu pot... Unde-i Charles Wallace?

Cuvintele sunau ca retezate de limba de piatră. Poate că nu înțelegeau ce spunea, din moment ce nu-i răspundeau.

— Ne-am pierdut și noi cunoștința pentru o clipă. O să-ți revii, Meg, nu te speria! spuse Calvin.

Stătea chircit, aplecat peste trupul lui Meg și, deși vocea lui încă avea acel ton dur, poruncitor, ochii lui o cercetau neliniștiți. Fata se gândi că sigur are încă ochelarii la ochi, căci îl vedea pe Calvin foarte clar – pistruii, genele stufoase și negre, albastrul intens al ochilor lui.

Domnul Murry îngenunchease de cealaltă parte a fetei. Ochelarii rotunzi ai doamnei Cine încă îi acopereau ochii. Luă mâna fetei într-a lui și îi frecă ușurel încheietura:

— Îmi simți degetele? o întrebă el calm, ca și când nu era nimic special în faptul că Meg zăcea acolo, complet paralizată.

Vocea lui calmă o mai liniști. Dar pe urmă văzu că fruntea tatălui era acoperită de broboane mari de sudoare. Simți vag o adiere răcoroasă mângâindu-i obrajii. La început cuvintele tatălui fuseseră ca de gheață, acum vântul era blând. Meg nu-și putea da seama dacă era cald sau frig.

— Îmi simți degetele? o întrebă din nou domnul Murry.

Da, acum simțea o apăsare pe încheietură, dar nu putu încuviința.

— Unde-i Charles Wallace?

Cuvintele sunară mai clare de data aceasta. Limba și buzele îi erau reci și amorțite, ca după o doză uriașă de anestezic la dentist. Cu un tresărit, își dădu seama că întreg trupul îi era rece. Nu rece, ci înghețat din cap până-n picioare. Din cauza asta se simțea paralizată, iar cuvintele tatălui îi păruseră ca de gheață.

— Am înghețat... spuse ea încet.

Pe Camazotz nu fusese atât de frig. Aici, însă, era un ger care mușca mai adânc decât vântul în cea mai aprigă zi de iarnă de acasă. Era departe de IC, dar înghețul ăsta inexplicabil era aproape la fel de rău. Tata nu reușise s-o salveze...

Se chinui să se uite în jur. Cât vedea cu ochii, totul era cenușiu sau ruginiu. Marginea câmpului era străjuită de copaci, dar frunzele lor erau la fel de maronii ca și iarba. Zări și ceva plante, flori probabil, dar și ele erau cenușii, lipsite de culoare. În contrast cu peisajul mohorât și frigul care o paralizase, adierea delicată care îi mângâia obrajii avea o mireasmă delicată, ca de primăvară, aproape imperceptibilă. Se uită la Calvin și la tatăl ei. Erau îmbrăcați doar în cămăși, dar nu păreau deloc înfrigurați. Înfofolită în hainele lor, Meg era atât de înghețată, încât nici să tremure nu mai putea.

— De ce mi-e atât de frig? întrebă ea. Unde-i Charles Wallace?

Din nou, niciun răspuns.

— Tată, unde suntem?

Domnul Murry se uită grav la ea:

— Nu știu, Meg. Eu... eu nu teserez prea bine. Probabil că am deviat de la rută cumva. Nu suntem pe Camazotz. Nu știu unde suntem. Cred că ți-e atât de frig pentru că am trecut prin Umbra Neagră și, la un moment dat, am crezut c-o să mi te smulgă din brațe.

— E... o planetă întunecată?

Încet, încet, limba începuse să i se dezghețe, iar cuvintele erau tot mai clare.

— Nu cred, spuse domnul Murry, dar cum nu știu aproape nimic despre ea, nu pot să zic că sunt sigur.

— Atunci poate n-ar fi trebuit să teserezi.

Nu-i mai vorbise niciodată așa tatălui ei. Parcă nu erau cuvintele ei... Calvin o privi și dădu din cap:

— N-aveam altă soluţie. Cel puţin am scăpat de pe Camazotz.

— De ce am plecat fără Charles Wallace? L-am lăsat acolo, pur şi simplu?

Cuvinte reci și acuzatoare, care parcă nu erau ale ei.

— Nu, nu l-am părăsit pur şi simplu, spuse domnul Murry. Nu uita, creierul uman este un organ foarte delicat, uşor de rănit.

— Meg, începu Calvin aplecându-se din nou asupra ei, încordat și neliniștit, dacă tatăl tău încerca să-l ia pe Charles cu forța atunci când a teserat cu noi și IC se opunea, ar fi putut fi prea mult pentru el, l-am fi pierdut pentru totdeauna. Iar noi eram nevoiți să facem ceva atunci, imediat.

— De ce?

— IC ne lua în stăpânire. Și eu, și tu pierdusem controlul, iar dacă tatăl tău ar fi încercat să ne-ajute, n-ar mai fi rezistat nici el prea mult.

— *Tu* i-ai spus să tesereze! zise Meg acuzator.

— Nu-i nevoie să dai vina pe nimeni, interveni domnul Murry tăios. Poți să te miști?

Defectele lui Meg parcă puseseră stăpânire pe mintea ei și nu o mai ajutau cu nimic:

— Nu, nu pot! Și ai face bine să mă duci înapoi pe Camazotz, la Charles Wallace, cât mai repede! Ar trebui să fii în stare să ne-ajuți!

Dezamăgirea pe care o simțea era întunecată și mușcătoare, ca Umbra Neagră. Cuvintele urâte i se rostogoleau de pe buzele reci și nu îi veni nici ei să creadă că îi putea vorbi așa tatălui ei, iubitului și mult-așteptatului ei tată. De n-ar fi fost încă înghețate, lacrimile i-ar fi șiroit pe obraji.

Își găsise tatăl, dar el nu îndreptase cu nimic lucrurile. Totul mergea din rău în mai rău. Dacă toată căutarea ei luase sfârșit, iar el nu părea în stare să facă față greutăților

de care se loveau, atunci nu exista nicio speranță că lucrurile ar putea lua o întorsătură bună până la urmă. Nu mai avea în ce să creadă. Ea zăcea înghețată acolo, Charles Wallace era devorat de IC, iar atotputernicul ei tată nu făcea nimic. Meg se zbătea periculos între dragoste și ură, iar Umbra Neagră o împinse spre ură:

— Nici măcar nu știi unde suntem! ţipă ea la tatăl ei. N-o să-i mai vedem niciodată pe mama și pe gemeni! Nu știm unde-i Pământul! Sau măcar unde-i Camazotz! Suntem pierduţi aiurea în spațiu! Ce-ai de gând să *faci*?

Fata nu-și mai dădea seama că era prinsă în mrejele Umbrei Negre, precum Charles Wallace.

Domnul Murry se aplecă peste trupul fetei și începu să-i maseze degetele înghețate. Meg nu-i vedea chipul.

— Draga mea, eu nu sunt doamna Ce, doamna Cine sau doamna Care. Da, Calvin mi-a spus despre ele și despre tot ce s-a întâmplat. Sunt o ființă umană, supusă greșelii. Dar sunt de acord cu Calvin. *Și știm că Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după voia Lui*[1].

— Umbra Neagră! țipă Meg din nou. Aproape că m-a omorât! De ce m-ai lăsat?

— Tu n-ai teserat niciodată la fel de bine ca noi, ceilalți, îi aminti Calvin. Pe mine și pe Charles nu ne afectează la fel de mult ca pe tine.

— Atunci n-ar fi trebuit să mă ia! spuse Meg. Trebuia s-aștepte până învăța bine cum se face.

Nici domnul Murry, nici Calvin nu scoaseră un cuvânt. Tatăl continuă să-i maseze ușurel mâinile. Meg simți fiori de durere, semn că degetele i se treziră la viață:

---

[1] Biblia, Noul Testament, *Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel*, 8:28.

— Hei, mă doare!

— Înseamnă că ți s-au dezmorțit, spuse tatăl ei încet. Mă tem că te va durea, Meg.

Durerea pătrunzătoare urcă în brațe, apoi începu și în degetele de la picioare. Începu să urle, dar chiar atunci Calvin exclamă:

— Uite!

În depărtare se zăreau trei siluete care veneau spre ei, traversând tăcute întinderea de iarbă brună.

Ce erau?

Pe Uriel, întâlniseră acele magnifice făpturi cu aripi. Pe Camazotz, locuitorii măcar semănau cu oamenii. Dar aici, ce erau creaturile astea bizare care se apropiau?

Aveau aceeași culoare ca și florile, un gri șters, lipsit de orice strălucire. Dacă n-ar fi mers pe două picioare, ai fi putut zice că sunt animale. Veneau drept spre ei. Aveau patru brațe și mai mult de cinci degete la fiecare mână. Degetele nu erau, de fapt, degete, ci tentacule lungi, unduitoare. Aveau capete și aveau chip, dar, spre deosebire de făpturile de pe Uriel, al căror chip era foarte apropiat de cel uman, creaturile astea nu aduceau, nici pe departe, cu oamenii la înfățișare. Acolo unde, în mod normal, sunt trăsăturile feței, aveau niște adâncituri, iar în loc de urechi și păr aveau tot tentacule. Erau înalte, „mult mai înalte decât oamenii“, își zise Meg când creaturile se apropiară. În loc de ochi, aveau tot un soi de adâncituri moi.

Meg simți că o apucă tremuratul de groază. Trupul rigid și înghețat nu se clinti, în schimb durerea ascuțită o făcu să geamă.

Creaturile erau acum lângă ei. Ai fi zis că se uită în jos, spre ei, doar că nu aveau ochi cu care să vadă. Domnul Murry continuă să maseze trupul înghețat al lui Meg.

„Ne-a adus la moarte sigură!" își zise Meg. „N-o să-i mai văd niciodată pe Charles Wallace, pe mama sau pe gemeni..."

Calvin se ridică. Făcu o plecăciune în fața bestiilor, de parcă acestea ar fi putut să-l vadă, apoi le vorbi:

— Bună ziua, domnule... ăăă... doamnă?

— Cine sunteți? întrebă cea mai înaltă dintre ele.

Avea o voce nici ostilă, nici primitoare și care nu venea din adâncitura pe care creatura o avea pe post de gură, ci din tentaculele unduitoare.

„O să ne mănânce!" își zise Meg disperată. „Mă doare! Degetele, au... mă doare..."

Calvin îi răspunse creaturii:

— Sunt... Suntem de pe Pământ! Nu știu cum am ajuns aici. Am avut un accident. Fata asta... Meg... e paralizată. Nu se poate mișca. Îi e foarte frig. Credem că din cauza asta nu se poate mișca.

Una dintre bestii se apropie de Meg și se lăsă pe vine lângă ea, sprijinindu-se de uriașele-i coapse. Fata fu cuprinsă de-o scârbă și de-o ură de nedescris când creatura întinse un tentacul și îi atinse fața.

Dar, odată cu atingerea tentaculului, Meg simți aceeași mireasmă delicată pe care adierea o adusese mai devreme și o căldură binefăcătoare îi gâdilă întreg trupul, alinându-i durerea. I se făcu brusc somn.

„Probabil că și ei i se pare că-s la fel de ciudată cum mi se pare ea mie", își zise Meg, dar apoi își dădu seama că enorma creatură nu o vedea. Cu toate acestea, un sentiment de siguranță parcă începuse să-i curgă prin vene, deodată cu căldura ce îi cuprinsese trupul la atingerea creaturii. Apoi bestia o ridică și o luă cu două dintre cele patru brațe ale sale.

Domnul Murry se ridică de îndată:
— Ce faci?
— Iau copilul.

UNSPREZECE

Mătușa Bestia

— Nu! se împotrivi domnul Murry tăios. Pune-o jos, te rog!

Creaturile păreau că se amuză. Cea mai înaltă dintre ele, care părea a fi și purtătoarea de cuvânt a grupului, spuse:

— Vă speriem?

— Ce vreți să ne faceți? întrebă domnul Murry.

— Îmi pare rău, dar comunicăm mult mai bine cu celălalt, răspunse bestia și se întoarse spre Calvin. Cine ești?

— Mă cheamă Calvin O'Keefe.

— Ce înseamnă asta?

— E un nume de băiat. Sunt un băiat... ăăă... un tânăr.

— Și ție ți-e frică de noi?

— Nu știu...

— Spune-mi, zise creatura, tu ce-ai face dacă noi trei am apărea brusc pe planeta ta?

— Cred că v-aș împușca, răspunse Calvin cu sinceritate.

— Și-atunci? Nu asta ar trebui să facem și noi?

Calvin păli, dar răspunse calm:

— Vă rog mult să nu faceți asta! Adică... Pământul e casa mea și nu-i alt loc pe lume, ăăă, adică în Univers, unde aș vrea să fiu. Abia aștept să mă-ntorc, deși, recunosc, facem greșeli mari acolo...

Cea mai mică dintre bestii, cea care o ținea pe Meg în brațe, spuse:

— Poate că nu sunt obișnuiți cu vizitatori de pe alte planete.

— Obișnuiți?! exclamă Calvin. N-am avut niciunul până acum, din câte știu eu.

— De ce?

— Nu știu.

Bestia mijlocie întrebă cu glas tremurat:

— Dar... nu sunteți de pe o planetă întunecată, nu?

— Nu! zise Calvin, dând din cap cu hotărâre, deși creaturile nu-l vedeau. Suntem... învăluiți de Umbră. Dar ne luptăm cu ea!

Bestia care o ținea pe Meg întrebă:

— Voi trei? Voi luptați?

— Da, răspunse Calvin. Acum că știm ce este, ne luptăm cu ea.

Creatura înaltă se întoarse spre domnul Murry și îi spuse cu severitate:

— Tu, cel mai bătrân. Bărbatul. De unde vii? Spune!

Domnul Murry răspunse fără să șovăie:

— De pe o planetă numită Camazotz.

Cele trei creaturi murmurară ceva nedeslușit.

— N-aveam ce căuta acolo, spuse domnul Murry liniștit, dar răspicat. Eram străini acolo, așa cum suntem și aici. Mă țineau prizonier și acești copii m-au salvat. Fiul meu mic, copilul meu, e încă acolo, prins în mintea întunecată a lui IC.

Meg încercă să se răsucească în brațele bestiei, ca să-i atenționeze cumva pe Calvin și pe tatăl ei. De ce erau atât de sinceri? Chiar nu vedeau niciun pericol? Însă, din nou, mânia i se risipi ca prin farmec și căldura blândă a tentaculelor creaturii o cuprinse din nou. Își dădu seama că-și putea mișca degetele, și de la mâini și de la picioare, cu destulă ușurință și că durerea o mai lăsase.

— Trebuie să luăm copilul cu noi, spuse creatura care o ținea în brațe.

Meg țipă:

— Tată, nu mă lăsa! Nu mă lăsa și pe mine cum l-ai lăsat pe Charles!

Odată cu spaima, durerea îi fulgeră nemiloasă trupul și Meg gemu.

— Nu te mai împotrivi, îi spuse bestia. Nu-ți faci decât rău. Relaxează-te!

— Asta a zis și IC! țipă Meg. Tată! Calvin! Ajutor!

Creatura se întoarse spre Calvin și spre domnul Murry:

— Copilul e în pericol. Trebuie s-aveți încredere în noi.

— N-avem de ales, spuse domnul Murry. O puteți salva?

— Cred că da.

— Pot să stau cu ea?

— Nu, dar vei fi pe-aproape. Simțim că sunteți înfometați, obosiți și că ați vrea să faceți baie și să vă odihniți. Iar această... cum se numește? îl întrebă creatura pe Calvin întorcându-și tentaculele spre el.

— Fată, răspunse Calvin.

— Această micuță fată are nevoie de îngrijire specială imediat. E din cauza... cum îi ziceți voi?

— Umbra Neagră.

— Din cauza Umbrei Negre, da. Umbra Neagră arde dacă nu e contracarată așa cum trebuie.

Cele trei bestii o înconjurară pe Meg, iar tentaculele lor moi și unduitoare păreau a fi pătruns în trupul fetei. Mișcarea lor era ritmică și unduioasă, ca dansul unei plante acvatice și, cuibărită în cele patru brațe ciudate, Meg simți, fără voia ei, un sentiment de siguranță mai adânc decât orice simțise vreodată, ceva ce nu mai trăise de când mama o legăna în brațe și îi cânta în balansoarul cel vechi până

adormea. Cu ajutorul tatălui ei reușise să i se împotrivească lui IC. Dar acum nu mai putea rezista. Își sprijini capul pe pieptul creaturii și își dădu seama că trupul ei cenușiu era acoperit cu cea mai fină și moale blană imaginabilă, care avea același miros plăcut ca și al adierii de mai devreme.

„Sper că nu miros urât..." își zise Meg. Se împăcă însă pe dată cu gândul că bestiile aveau să o ierte și dacă mirosea urât. Cuibărită în brațele creaturii înalte, fata simți cum trupul înțepenit și rece i se relaxează. O asemenea stare de fericire pură nu ar fi putut veni de la IC. IC provoca durere, nu o alina. Bestiile astea erau ființe bune. „Trebuie să fie bune!" își spuse fata și, oftând adânc, ca un copil mic, adormi pe dată.

Când se trezi, undeva, în adâncul memoriei ei, încă sălășluia amintirea durerii, a unei dureri agonizante. Dar trupul îi era acum învăluit într-o stare de bine. Era întinsă pe ceva moale, minunat la atingere, într-o încăpere închisă. Era întuneric. Din când în când zărea siluete înalte ce se mișcau. Erau bestiile. Îi scoseseră hainele și îi ungeau ușor trupul cu ceva cald care mirosea înțepător. Oftă și se întinse, descoperind uluită că... se putea întinde. Se putea mișca din nou, nu mai era paralizată, iar trupul îi era scăldat de valuri de căldură. Așadar, nu tata o salvase, ci creaturile.

— Te-ai trezit, micuțo? îi răsunară în urechi cuvintele blânde. Ce mormoloc caraghios ești! Te mai doare?

— Nu, deloc.

— Ți-e cald și bine?

— Da, mi-e bine.

Meg se chinui să se ridice.

— Nu, micuțo, rămâi întinsă. N-ai voie să te obosești. O să-ți aducem imediat un veșmânt de blană, apoi o să te

hrănim. N-ai voie nici măcar să mănânci singură. Trebuie să fii din nou ca un bebeluș. Umbra Neagră nu renunță de bunăvoie la victimele sale.

— Unde sunt tata și Calvin? S-au dus după Charles Wallace?

— Mănâncă și se odihnesc, îi răspunse creatura, și, între timp, încercăm să învățăm cât mai multe unii despre ceilalți, ca să vedem cum e mai bine să vă ajutăm. Simțim că nu sunteți periculoși și că avem voie să vă ajutăm.

— De ce e atât de întuneric aici? întrebă Meg.

Încercă să arunce o privire în jur, dar nu văzu nimic altceva decât umbre. Cu toate acestea, avu senzația de spațiu deschis, căci o adiere ușoară se mișca prin încăpere și astfel întunericul nu era apăsător.

Creatura întrebă cu uimire în glas:

— Ce este întunericul? Ce înseamnă lumină? Nu înțelegem. Tatăl tău și băiatul, Calvin, au întrebat același lucru. Au zis că acum e noapte pe planeta noastră și că nu pot vedea nimic. Ne-au mai spus că atmosfera noastră e ceea ce ei numesc *opacă*, adică stelele nu sunt vizibile și au fost surprinși că știm ce sunt stelele, că știm muzica și mișcările dansului lor mult mai bine decât ființe ca voi, care petrec ore întregi studiindu-le prin ceea ce voi numiți *telescop*. Noi nu înțelegem ce înseamnă asta, a *vedea*.

— Păi, cum arată lucrurile adică... încercă Meg stângace.

— Noi nu știm cum *arată* lucrurile, cum zici tu, noi știm ce *sunt* lucrurile, zise creatura. Cred că e ceva care vă limitează foarte mult, văzul acesta.

— Ba nu! sări Meg. E cel mai minunat lucru din lume!

— Ce ciudată trebuie să fie lumea voastră! se miră bestia. Un lucru ce pare atât de bizar să aibă atât de multă importanță... Spune-mi, ce este lumina, lucrul acesta fără de care nu puteți face prea multe?

— Păi, fără ea nu putem vedea, spuse Meg, dându-și în același timp seama că era complet incapabilă să explice ce era văzul, ce erau lumina și întunericul.

Cum să le explici ce este văzul unor făpturi dintr-o lume unde nimeni nu a văzut vreodată și nimeni nu are nevoie de ochi?

— Aici, ăăă... planeta voastră, se bâlbâi ea, are un soare, nu-i așa?

— Da, un soare minunat, de la care vine căldura, iar razele lui ne dau florile, mâncarea, muzica și toate lucrurile care sunt vii și cresc.

— Ei bine, atunci când suntem cu fața spre Soare, ăăă, vreau să zic când Pământul, planeta noastră, e întors spre Soare, primește lumină. Când suntem cu spatele la el, e noapte. Și atunci, dacă vrem să vedem, folosim lumină artificială.

— Lumină artificială... oftă bestia. Ce complicată trebuie să fie viața pe planeta voastră. Să-mi mai explici mai târziu.

— Bine, promise Meg.

Fata știa, însă, că îi va fi imposibil să-i descrie ce și cum vedeau oamenii, întrucât creaturile vedeau, știau, înțelegeau într-un mod complex, mult diferit de felul în care ea, părinții ei, Calvin sau chiar Charles Wallace percepeau lucrurile.

— Charles Wallace! strigă ea. Ce se-ntâmplă cu Charles Wallace? Cine știe ce-i face IC sau ce-l obligă să facă! Te rog, te rog, ajută-ne!

— Sigur, sigur, micuțo, o să vă ajutăm. Chiar acum se ține o întrunire în care se decide care e cea mai bună cale. Până acum n-am vorbit niciodată cu nimeni care să fi scăpat de pe o planetă aflată sub puterea Umbrei, cum ziceți voi. Chiar dacă tatăl tău se învinuiește pentru tot ce s-a întâmplat, noi simțim că e o ființă cu adevărat extraordinară pentru că a

reușit să fugă de pe Camazotz, cu voi doi cu tot. Dar înțeleg că băiețelul e special, un băiețel foarte important. Of, copila mea, trebuie să accepți că nu va fi ușor. *Înapoi* prin Umbra Neagră, *înapoi* pe Camazotz... Nu știu, nu știu...

— Tata l-a lăsat acolo! spuse Meg. Trebuie să-l aducă înapoi! Cum să-l abandoneze pe Charles Wallace?!

Vocea făpturii se înăspri brusc:

— Nimeni n-a spus că l-a abandonat. Noi nu gândim așa. Noi știm că, atunci când vrem ceva, nu înseamnă că vom și primi acel ceva doar pentru că vrem. Încă nu știm *ce* să facem. Și nu te putem lăsa pe tine, în starea în care ești, să faci ceva care ne-ar pune pe toți în pericol! Înțeleg că ai vrea ca tatăl tău să plece degrabă înapoi pe Camazotz și cred că l-ai putea convinge să o și facă. Și atunci? Ce s-ar întâmpla? Nu, nu, nu! Trebuie să te liniștești mai întâi. Așa, draga mea, ți-am adus un veșmânt confortabil, să-ți țină de cald.

Meg simți cum e din nou ridicată și îmbrăcată cu haina moale și ușoară.

— Nu-ți face griji pentru frățiorul tău.

Cuvintele melodioase ale tentaculelor erau blânde.

— Nu l-am putea lăsa pradă Umbrei. Acum, însă, trebuie să te relaxezi, să fii fericită, să te faci bine!

Cuvintele mângâietoare, sentimentul că acea creatură ar iubi-o necondiționat, indiferent ce ar zice sau face, o învăluiră pe Meg în pace și căldură. Simți pe obraz atingerea delicată a unui tentacul, la fel de tandră ca și sărutările mamei.

— A trecut ceva vreme de când micuții mei au crescut și au plecat, spuse creatura. Ești atât de mică și vulnerabilă. E vremea să te hrănesc acum. Trebuie să mănânci încet, cu grijă. Știu că ești foarte înfometată, căci n-ai mâncat de mult, dar nu te grăbi, altfel nu te vei face bine.

Meg simți cum creatura îi duce la gură ceva indescriptibil și incredibil de delicios. Înghiți recunoscătoare. Cu fiecare înghițitură, simțea cum își recapătă puterile și își dădu seama că nu mâncase nimic de la oribila friptură de curcan falsă servită la cină pe Camazotz, de care abia dacă se atinsese. Oare cât trecuse de când mâncaseră tocana mamei? Timpul nu mai avea nicio noimă.

— Cât durează noaptea aici? murmură ea somnoroasă. Se face și zi, nu?

— Șșș, spuse creatura. Mănâncă, micuțo! Când e răcoare, adică acum, dormim. Pe urmă, când te vei trezi, va fi din nou cald și avem multe de făcut. Acum trebuie să mănânci și să dormi. O să stau aici, cu tine.

— Spune-mi cum să-ți zic, te rog! spuse Meg.

— Păi, să vedem. Mai întâi încearcă să nu mai rostești niciun cuvânt. Gândește-te doar! Gândește-te la toate denumirile pe care le dai oamenilor, diferitelor tipuri de oameni.

În timp ce Meg se gândea, creatura îi șoptea blând:

— Nu, *mamă* e special, e un nume pentru o singură ființă. Și tată ai deja. Nu doar prietenă, nu, nici profesoară, nu frate și nici soră. Ce înseamnă *cunoștință*? Ce cuvânt curios, greu. Mătușă. Poate... Da, poate că ar merge. Ce cuvinte ciudate poți gândi despre mine! *Chestie... monstru... Monstru*, oribil cuvânt! Nu cred că sunt un monstru. *Bestie...* Da, asta se potrivește! *Mătușa Bestia.*

— Mătușa Bestia... murmură Meg somnoroasă și râse ușurel.

— Am spus ceva amuzant? întrebă mătușa Bestia surprinsă. Nu sună bine mătușa Bestia?

— Mătușa Bestia sună minunat! spuse Meg. Îmi cânți puțin, te rog, mătușă Bestia?

Și, dacă îi fusese imposibil să-i descrie mătușii Bestia ce era văzul, i-ar fi fost încă și mai greu să îi descrie unei

ființe umane cum cânta mătușa Bestia. O muzică mai minunată chiar și decât cântul făpturilor de pe Uriel. O muzică aproape materială, mai grăitoare decât o imagine sau o formă. O melodie ce avea esență și structură. Meg se simți ca purtată pe brațe, mai puternice decât ale mătușii Bestia. Muzica părea că se mișcă odată cu ea, o ridică în văzduh și o plimbă printre stele și, preț de-o clipă, Meg simți și ea că mătușa Bestia avea dreptate – cuvinte precum *lumină* și *întuneric* nu aveau niciun sens. Muzica aceea era singurul lucru real.

Meg nu-și aducea aminte când adormise, purtată de aripile muzicii. Când se trezi, mătușa Bestia dormea, iar capul ei pufos și fără chip îi căzuse în piept. Noaptea se risipise și o lumină cenușie, ștearsă, umplea încăperea. Își dădu seama că pe planeta mătușii Bestia nu era nevoie de culori, căci griurile și maroniul ce se îmbinau pretutindeni nu erau ceea ce *vedeau* creaturile. Înțelese și că tot ce vedea ea în jur era doar o frântură din ceea ce această planetă era cu adevărat. *Ea* era cea limitată de propriile-i simțuri și nu creaturile oarbe, căci ele aveau, cu siguranță, simțuri la care ea nu putea nici să viseze.

Se foi ușor, iar mătușa Bestia se aplecă de îndată asupra ei:

— Ce somn minunat, draga mea! Te simți bine?

— Mă simt foarte bine, spuse Meg. Mătușă Bestia, cum se numește planeta asta?

— Of, draga mea, suspină mătușa Bestia. Nu-mi e deloc ușor să exprim lucrurile așa cum le modelează mintea voastră. Spuneai că planeta de pe care veniți se cheamă Camazotz?

— Da, de acolo am venit, dar nu-i planeta noastră.

— Cred că poți să-i spui Ixchel planetei noastre, zise mătușa Bestia. Avem același soare ca și Camazotz cea pierdută, dar, din fericire, asta e tot ce împărțim!

— Vă luptați cu Umbra Neagră? întrebă Meg.

— Ooo, da! răspunse mătușa Bestia. Și atâta vreme cât trebuie să luptăm, nu încape odihnă! Suntem chemați după voia Lui. *Și pe care i-a chemat, pe aceştia i-a și îndreptat*[1]. Primim ajutor, bineînțeles, fără ajutor ar fi mult mai dificil.

— Cine v-ajută?

— Of, draga mea... Mi-e foarte greu să-ți explic. Nu doar pentru că ești un copil. Și mințile celorlalți doi sunt la fel de greu de pătruns. Ce-aş putea să-ți spun eu astfel încât să însemne ceva pentru tine? Binele ne ajută, stelele ne ajută, poate că și ceea ce tu numești *lumină* ne ajută, iubirea ne ajută. Nu pot să-ți explic, copila mea! E ceva ce fie știi, fie nu știi...

— Dar...

— Noi nu percepem lucrurile care sunt vizibile, cum ziceți voi, ci pe cele nevăzute. Lucrurile care se văd sunt trecătoare, însă cele nevăzute sunt eterne.

— Mătușă Bestia, o cunoști pe doamna Ce? întrebă deodată Meg, plină de speranță.

— Doamna Ce? se miră mătușa Bestia. Of, copilă, limbajul tău e atât de simplu, de limitat, încât are un efect teribil de complicat.

Zicând acestea, creatura își aruncă toate cele patru brațe în aer, descumpănită:

— Vrei să te duc la tatăl tău și la Calvin al tău?

— Da, te rog!

— Să mergem atunci. Te aşteaptă, aveți planuri de făcut. Și ne-am gândit că poate v-ar face plăcere să mâncați împreună... hm, cum îi ziceți oare? A, da, micul dejun. Să mâncați micul dejun împreună. Dar acum ți-e prea cald în

---

[1] Biblia, Noul Testament, *Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel*, 8:30.

veșmântul ăsta gros. O să te îmbrac în ceva mai subțire, pe urmă plecăm.

Creatura o îmbăie pe Meg ca pe un bebeluș, apoi o îmbrăcă. Veșmântul cel nou era făcut dintr-o blană deschisă la culoare și era mai ușor decât cele mai ușoare haine de vară de pe Pământ. Apoi Mătușa Bestia își petrecu ușurel un tentacul pe după mijlocul lui Meg și o conduse de-a lungul unui coridor lung și întunecat. Meg nu văzu decât umbre și umbre ale umbrelor până când ajunseră într-o încăpere spațioasă, cu coloane. Raze de lumină pătrundeau în cameră prin tavanul deschis și se întâlneau deasupra unei mese rotunde, din piatră, aflată în centrul încăperii. Pe o banchetă de piatră, care înconjura masa, erau așezate câteva dintre magnificele creaturi, precum și Calvin și domnul Murry. Întrucât creaturile erau atât de înalte, bancheta era pe măsura lor și nici măcar picioarele domnului Murry nu atingeau podeaua, iar picioarele lungi și subțirele ale lui Calvin se bălăngăneau pe sub masă de parcă ar fi doar un băiețel, ca Charles Wallace. Încăperea era, în parte, mărginită de uriașe arcade care duceau către alei lungi, pavate. Nu avea nici pereți goi, nici tavan, așa că, deși lumina era slabă, în comparație cu lumina Soarelui pe Pământ, Meg nu avu nicio clipă senzația de întuneric sau frig. Când mătușa Bestia intră, împreună cu Meg, domnul Murry se dădu jos de pe banchetă și alergă spre fetiță, îmbrățișând-o drăgăstos.

— Ne-au jurat că ești bine, spuse el.

În brațele mătușii Bestia, Meg se simțise protejată, în siguranță. Acum însă, neliniștea legată de Charles Wallace, dezamăgirea legată de greșelile tatălui ei îi aduseră din nou un nod în gât.

— Sunt bine... murmură ea, fără să se uite la Calvin sau la tatăl ei, ci la creaturi, căci doar lor le mai putea cere ajutorul acum.

I se păru că nici Calvin, și nici tatăl ei nu erau prea îngrijorați de soarta lui Charles Wallace.

— Meg, strigă Calvin vesel. N-ai gustat în viața ta așa mâncare minunată. Hai la masă!

Mătușa Bestia o ridică pe Meg și o așeză pe banca de piatră, apoi îi umplu farfuria cu mâncare, fructe ciudate și pâine. Nu semănau cu nimic din ce mâncase Meg vreodată. Totul era lipsit de culoare și strălucire și nu arăta deloc apetisant și, la început, deși își amintea gustul minunat al mâncării pe care mătușa Bestia i-o servise cu o seară înainte, Meg se codi să guste. Odată ce luă prima îmbucătură însă, se puse pe înfulecat și simți că n-o să se poată sătura vreodată.

Ceilalți așteptară până fetița se domoli un pic. Apoi domnul Murry îi spuse pe un ton grav:

— Încercăm să facem un plan pentru a-l salva pe Charles Wallace. Întrucât am greșit enorm teserând ca să scăpăm de IC, cred că n-ar bine să mă-ntorc pe Camazotz, nici măcar singur. Dacă ratez ruta din nou, m-aș putea pierde pentru totdeauna, rătăcind din galaxie în galaxie, și asta n-ar folosi la nimic, cu atât mai puțin la a-l salva pe Charles Wallace.

Un val de dezamăgire o cuprinse din nou pe Meg și nu mai putu lua nici măcar o înghițitură din mâncarea delicioasă.

— Prietenii noștri, continuă domnul Murry arătând spre creaturi, simt că doar faptul că aveam ochelarii doamnei Cine, pe care mi i-ai dat tu, m-a ajutat să rămân în acest sistem solar. Poftim, Meg, ține-i tu, dar mă tem că acum sunt doar niște simpli ochelari cu lentile de sticlă, nu mai au nicio putere extraordinară. Poate că au fost meniți să ajute o singură dată și doar pe Camazotz.

Domnul Murry împinse spre Meg ochelarii de pe masă.

— Se știe și aici despre teseract, spuse Calvin gesticulând spre uriașele creaturi, dar ne-au zis că nu pot tesera spre o planetă întunecată.

— Ai încercat s-o chemi pe doamna Ce? întrebă Meg.

— Încă nu, răspunse domnul Murry.

— Dar dacă n-ai nicio altă soluție, ăsta-i *singurul* lucru pe care-l poți face! Tată, nu-ți pasă de Charles Wallace deloc!

Mătușa Bestia se ridică pe dată și o mustră:

— Copilă!

Domnul Murry nu spuse nimic, dar Meg își dădu seama că vorbele ei îl răniseră adânc. Se purtase așa cum se purta la școală cu domnul Jenkins. Cu privirea ațintită în masă, Meg spuse încruntată:

— *Trebuie* să le cerem ajutorul! Ești prost dacă nu mă crezi!

Mătușa Bestia le vorbi atunci:

— Copilul e tulburat. N-o judecați prea aspru. Umbra Neagră aproape că a ucis-o. Uneori ne e greu să ne dăm seama de daunele asupra spiritului, chiar dacă recuperarea fizică e completă.

Meg se uită mânioasă la toți cei așezați în jurul mesei. Creaturile ascultau nemișcate. I se păru că toată lumea o măsura din cap până-n picioare și îi număra defectele.

Calvin se îndepărtă de ea și se ridică în picioare pe banchetă:

— Ți-a trecut vreo clipă prin cap că poate am încercat să le spunem despre doamnele noastre? Cu ce crezi că ne-am ocupat în tot timpul ăsta? Cu îmbuibatul? Foarte bine, e rândul tău să le explici!

— Da, copilă, încearcă! o îndemnă mătușa Bestia și, așezându-se, o trase pe Meg lângă ea. Dar nu înțeleg mânia asta pe care o simt în tine. De ce ești furioasă? Și mai simt vină, aruncată pe alți, dar și autoînvinuire. De ce?

— Mătușă Bestia, nu știi?

— Nu, răspunse mătușa Bestia. Și toate acestea nu-mi spun nimic despre aceste ființe despre care încerci să ne explici. Încearcă.

Meg încercă. Bâlbâindu-se, poticnindu-se. Mai întâi o descrise pe doamna Ce cu paltonul ei bărbătesc, eșarfele și șalurile multicolore. Apoi pe doamna Cine, cu cearșafurile ei albe și ochelarii sclipitori și, la urmă, pe doamna Care, cu pălăria ei ascuțită și mantia neagră, ba materializându-se, ba dispărând în văzduh. Își dădu însă seama deodată că era absurd, căci nu făcea decât să și le descrie ei însăși. Nu așa arătau, nici doamna Ce, nici doamna Cine, nici doamna Care. Era la fel de inutil să o descrie pe doamna Ce atunci când aceasta li se arătase sub chipul făpturii zburătoare de pe Uriel.

— Încearcă să nu mai folosești cuvinte, o încurajă mătușa Bestia cu blândețe. Nu faci decât să te lupți cu tine și cu mine. Gândește-te ce *sunt* ele! Cum *arată* ele nu ne-ajută la nimic.

Meg încercă din nou, dar nu reușea să-și scoată din minte imaginea lor. Încercă să se gândească la doamna Ce atunci când le explica teseractul. Încercă să se gândească la ele în termeni matematici. Din când în când, i se păru că mătușa Bestia înțelege frânturi din gândurile ei, însă în cea mai mare parte a timpului, tot ce simți din partea creaturilor fu o ușoară uimire.

— Îngeri! izbucni Calvin deodată, de la celălalt capăt al mesei. Îngeri păzitori!

Preț de-o clipă se așternu tăcerea, apoi băiatul strigă din nou:

— Mesageri! Mesageri ai lui Dumnezeu!

— Aproape am crezut că... începu mătușa Bestia, dar apoi se opri, oftând. Nu, nu-i limpede deloc!

— Ce straniu că nu ne pot spune ceea ce par a ști, murmură o creatură înaltă și zveltă.

Unul dintre tentaculele mătușii Bestia se încolăci din nou pe mijlocul lui Meg:

— Sunt foarte tineri, spuse ea. Pe Pământ, cum numesc ei planeta lor de origine, nu comunică niciodată cu alte planete. Se învârt singuri în spațiu.

— Ooo, se miră creatura cea zveltă. Și nu se simt însingurați?

Deodată însă, o voce tunătoare răsună în întreaga încăpere:

— AMM VVENNITT!

DOISPREZECE

Cele nebune și cele slabe ale lumii

Meg nu vedea nimic, dar inima începu să-i bată nebunește, însuflețită de speranță. Creaturile se ridicară toate deodată, se întoarseră spre una dintre arcadele ce mărgineau sala și își înclinară capetele și tentaculele în semn de salut. Doamna Ce își făcu apariția între două coloane. Lângă ea se ivi doamna Cine, iar în spatele lor se zări o dâră de lumină tremurătoare. Cele trei nu arătau întocmai ca prima dată când le văzuse Meg. Trăsăturile le erau cumva mai șterse, culorile se întrepătrundeau, ca într-o pictură cu acuarele, care nu apucase să se usuce. Dar veniseră, erau acolo, le recunoștea!

Meg se desprinse din brațele mătușii Bestia, sări pe podea de pe banca înaltă din piatră și alergă spre doamna Ce. Aceasta însă ridică o mână, făcându-i semn să se oprească. Meg își dădu seama că nu se materializase complet, era doar lumină și nu substanță, iar a încerca să o îmbrățișeze ar fi fost ca și cum ar fi luat în brațe o rază de soare.

— A trebuit să ne grăbim, așa că n-am apucat... Ne-ați chemat? întrebă doamna Ce.

Cea mai înaltă dintre creaturi făcu o plecăciune, se îndepărtă de masă și făcu un pas spre doamna Ce:

— Este vorba despre băiețel.

— Tata l-a lăsat acolo! țipă Meg. L-a lăsat pe Camazotz!

Spre groaza ei însă, doamna Ce spuse cu răceală:

— Și ce te-aștepți să facem noi?

Meg își mușcă pumnii până când sârma aparatului dentar îi intră în carne. Apoi își aruncă în sus brațele, implorând:

— Dar e Charles Wallace! L-a prins IC, doamnă Ce! Salvați-l, vă rog, salvați-l!

— Știi doar că nu putem face nimic pe Camazotz, spuse doamna Ce pe același ton rece.

— Vreți să spuneți c-o să-l lăsați pe Charles Wallace în puterea lui IC pentru totdeauna? strigă Meg cu o voce tot mai ascuțită.

— Am spus eu asta?

— Dar noi nu putem face nimic! Știți prea bine că nu putem! Am încercat! Doamnă Ce, trebuie să-l salvați!

— Meg, felul nostru de a fi nu permite asta, zise doamna Ce cu tristețe. Credeam c-ai înțeles asta.

Domnul Murry făcu un pas înainte și o plecăciune și, spre uimirea lui Meg, cele trei doamne îl salutară și ele cu o plecăciune.

— Nu cred c-am avut plăcerea să facem cunoștință, spuse doamna Ce.

— E tata, doar știți că-i tata! spuse Meg, tot mai nerăbdătoare și mai furioasă. Tata – doamna Ce, doamna Cine și doamna Care!

— Încântat... începu domnul Murry, dar apoi se opri. Îmi pare rău, mi s-au spart ochelarii și nu vă văd prea bine, se scuză el.

— Nu-i nevoie să ne vezi, spuse doamna Ce.

— Dacă m-ați putea învăța ceva mai multe despre tesseract, m-aș putea întoarce pe Camazotz...

— Cca ssă ce? se auzi atunci, surprinzător, vocea doamnei Care.

— Ca să-ncerc să-mi salvez copilul!

— Șșttii ccă nnu vvei rreușși?

— N-am altă soluție decât să-ncerc.

Doamna Ce îi spuse cu blândețe:

— Îmi pare rău. Nu te putem lăsa să te duci.

— Atunci lăsați-mă pe mine! zise Calvin. Data trecută aproape că l-am scos.

Doamna Ce dădu din cap:

— Nu, Calvin. Charles a pătruns și mai adânc în IC. Nu-ți putem da voie să te duci după el, căci te-ar subjuga și pe tine.

Se lăsă o tăcere grea. Razele blânde care luminau sala uriașă păreau să se fi concentrat pe doamna Ce și doamna Cine și pe pâlpâirea ce trebuie că era doamna Care. Nimeni nu scoase un cuvânt. Una dintre creaturi își mișca gânditoare un tentacul înainte și înapoi pe masa de piatră. În cele din urmă, Meg nu mai putu suporta și strigă disperată:

— Și-atunci? Ce-o să faceți? Îl lăsați pe Charles în voia sorții, pur și simplu?

Vocea doamnei Care tună cu uluitoare forță în întreaga sală:

— Llinnișștte, ccoppillă!

Dar Meg nu putea să tacă. Se lipi de mătușa Bestia, dar făptura nu își petrecu tentaculele protectoare în jurul ei.

— Nu pot să mă duc! țipă Meg. Nu pot! Știi că nu pot!

— Ții-a cerrutt cinnevva ssă tte dduci? întrebă doamna Care și Meg simți fiori pe șira spinării la auzul cumplitei voci.

Fata izbucni în lacrimi. Începu să dea în mătușa Bestia ca un copil mic și obosit. Lacrimile îi șiroiau pe față și udau blana mătușii Bestia, care suportă tăcută asaltul micuței.

— Bine, mă duc! hohoti Meg. Știu că asta vreți!

— Nu vrem să faci nimic dacă nu o poți face cuviincios și nu te obligăm să faci ceva ce nu înțelegi.

Meg se opri din plâns la fel de brusc cum izbucnise.

— Ba înțeleg!

Fata se simțea obosită, dar neașteptat de împăcată. Răceala aceea care, în urma îngrijirii primite de la mătușa Bestia, îi părăsise trupul, îi dispăruse acum și din minte. Meg se uită spre tatăl ei și toată mânia oarbă de mai înainte se risipi, simți doar că-l iubește și că e mândră de el. Îi zâmbi, cerându-i iertare, apoi se lipi din nou de mătușa Bestia, care o cuprinse tandru.

Vocea doamnei Care era foarte gravă:

— Ce annumme înnțțellegi?

— Că eu trebuie să mă duc! Nu poate fi altcineva. Nu-l înțeleg pe Charles, dar el mă înțelege. Sunt ființa cea mai apropiată de el. Tata e plecat de atâta amar de vreme, de când Charles Wallace era doar un bebeluș. Nu se cunosc. Iar Calvin îl știe pe Charles de prea puțin timp. Dacă s-ar fi întâlnit mai de mult, atunci Calvin ar fi fost cel potrivit să plece după Charles, dar... Nu, nu, înțeleg, trebuie să mă duc eu, n-are cine altcineva!

Domnul Murry, care până atunci stătuse așezat, cu coatele pe genunchi și bărbia sprijinită în pumni, se ridică imediat:

— Nu se poate!

— Dde ce? întrebă doamna Care.

— Știți ceva, n-am idee ce sau cine sunteți și, în momentul ăsta, nici nu-mi mai pasă! Dar n-o pot lăsa pe fiica mea singură într-o asemenea primejdie.

— Dde ce?

— Pentru că știți prea bine ce se poate întâmpla! Și e slăbită, mult mai slăbită decât înainte. Umbra Neagră aproape c-a ucis-o! Nu-nțeleg cum de v-ați putut gândi la așa ceva!

Calvin sări și el în picioare:

— Poate că IC avea dreptate! Sau poate că sunteți de partea lui. Eu trebuie să mă duc, dacă e să plece cineva într-acolo! De ce m-ați luat în călătorie, la urma urmelor? Ca să am grijă de Meg, nu? Așa ați zis!

— Și ai avut grijă de ea! îl liniști doamna Ce.

— Ba nu, n-am avut! strigă Calvin. N-o puteți trimite pe Meg! Nu vă dau voie!

— Nu-ți dai seama că nu-i ușurezi cu nimic lui Meg situația grea în care se află? spuse doamna Ce.

Mătușa Bestia își întoarse tentaculele spre doamna Ce:

— Credeți că e suficient de puternică pentru a tesera din nou? Știți prin ce-a trecut.

— Dacă o duce Care, se descurcă, răspunse doamna Ce.

— Dacă ajută, pot să merg și eu, s-o țin în brațe, spuse mătușa Bestia și tentaculul încolăcit protector în jurul mijlocului lui Meg se strânse și mai tare.

— Ooo, mătușă Bestia... începu Meg.

Însă doamna Ce o întrerupse:

— Nu!

— Mă gândeam eu... zise mătușa Bestia umilă. Voiam doar să știți că m-aș duce cu ea.

— Doamnă... ăăă... Doamnă Ce, zise domnul Murry și, încruntându-se ușor, își dădu pe spate părul care îi intra în ochi, apoi, cu un gest automat, încercă să-și potrivească pe nas ochelarii care nu erau acolo. Sper că n-ați uitat că Meg e doar un copil!

— Și că-i o retardată! urlă Calvin.

— Asta chiar m-a enervat! spuse Meg aprinsă, sperând că indignarea o s-o ajute să-și controleze tremuratul. Sunt mai bună decât tine la matematică și știi asta!

— Ai curaj să te duci singură? întrebă doamna Ce.

Vocea lui Meg nu trădă nicio urmă de emoție:

— Nu, dar nu contează.

Se întoarse spre Calvin și domnul Murry și le zise:

— Știți că nu-i altă cale. Știți că nu m-ar trimite acolo singură dacă n-ar...

— Și de unde știm că nu sunt de partea lui IC? o întrebă domnul Murry.

— Tată!

— Nu, Meg, zise doamna Ce. Tatăl tău are tot dreptul să fie mânios, bănuitor și speriat. Nu pot să mint că nu asta facem, te trimitem spre cel mai mare pericol posibil. Trebuie să recunosc deschis că-ți poate fi fatală călătoria. Știu asta. Dar nu cred că va fi așa. Și nici Mediul Fericit nu crede.

— Poate vedea ce urmează să se-ntâmple? întrebă Calvin.

— O, nu, nu asemenea lucruri, răspunse doamna Ce, surprinsă de întrebarea băiatului. Dac-am ști dinainte ce urmează, am fi ca oamenii de pe Camazotz, n-am mai avea viețile noastre, proprii, am urma doar un plan stabilit dinainte. Cum să-ți explic? A, da, știu! În limba voastră, aveți o formă de poezie numită sonet, nu?

— Da, da, zise Calvin nerăbdător. Ce-are asta de-a face cu Mediul Fericit?

— Fii, te rog, politicos și ascultă-mă! îl mustră doamna Ce cu asprime și Calvin încetă să mai bată din picioare ca un mânz neastâmpărat. Sonetul e o poezie cu formă fixă, nu-i așa?

— Așa e.

— Paisprezece versuri, toate în pentametru iambic, dacă nu mă-nșel. Un ritm sau metru foarte strict, nu?

— Da, încuviință Calvin.

— Și fiecare vers trebuie să se încheie cu un anumit tip de rimă. Și dacă poetul nu face întocmai, atunci nu se cheamă sonet, nu-i așa?

— Da.

— Dar, în această formă strictă, poetul are libertate deplină să spună tot ce dorește, nu?

— Da, încuviință din nou Calvin.

— Păi... cam așa, zise doamna Ce.

— Ce cam așa?

— Of, faci pe prostul, băiete? îl certă doamna Ce. Știi prea bine ce vreau să spun!

— Vrei să spui că ai comparat viețile noastre cu un sonet? O formă strictă, dar libertate în cadrul ei?

— Da, răspunse doamna Ce. Ți se dă forma, dar trebuie să scrii tu însuți sonetul. Ceea ce rostești depinde în întregime doar de tine.

— Vă rog! zise Meg. Dacă tot trebuie să plec, aș vrea să pornim odată și să termin treaba. Cu fiecare minut, totul mi se pare și mai greu.

— Arre ddrrepptTatte! răsună vocea doamnei Care. E ttimmppull!

— Ia-ți rămas-bun! spuse doamna Ce.

Era o poruncă, nu un îndemn.

Meg făcu o plecăciune stânga în fața bestiilor:

— Vă mulțumesc foarte mult! Știu că mi-ați salvat viața, spuse Meg.

Nu se putu abține să nu adauge în gând: „Ați salvat-o pentru ce? Ca să pună IC stăpânire pe ea?“

O îmbrățișă pe mătușa Bestia, își lipi capul de blana ei moale și înmiresmată și îi șopti:

— Mulțumesc! Te iubesc!

— Și eu te iubesc, micuțo! zise mătușa Bestia și îi atinse blând chipul cu tentaculele.

— Cal... zise Meg, întinzându-i mâna băiatului.

Calvin se apropie și îi luă mâna, apoi o trase deodată spre el și o sărută. Fără un cuvânt, se întoarse pe călcâie

și se îndepărtă, și nu apucă să vadă cum chipul surprins al lui Meg se luminează de fericire.

În cele din urmă, fata se întoarse spre tatăl ei:

— Îmi... îmi pare rău, tată!

Domnul Murry îi luă mâinile într-ale lui și se aplecă spre ea, străduindu-se să-i deslușească fața cu ochii lui miopi:

— Pentru ce să-ți pară rău, Megatron?

Ochii fetei aproape că se umplură de lacrimi la auzul vechii porecle:

— Pentru c-am așteptat să faci tu totul pentru mine. Pentru c-am vrut ca totul să fie simplu și ușor... și-atunci m-am mințit că totul e vina ta... pentru că eram speriată și nu voiam să fac nimic eu singură...

— Dar aș fi vrut să pot face totul pentru tine. Asta vrea orice părinte, spuse domnul Murry, uitându-se drept în ochii ei mari și speriați. Nu te las, Meg. Mă duc eu!

— Nu! spuse doamna Ce, mai severă ca niciodată. Îi vei da lui Meg privilegiul de a accepta această încercare. Ești un om înțelept, domnule Murry, așa că-i vei da voie să plece!

Domnul Murry oftă. O trase pe Meg aproape.

— Micuța mea Megaparsec, să nu-ți fie frică să te temi. O să-ncercăm să-ți insuflăm cât de mult curaj vom putea. Asta-i tot ce putem face. Mama ta...

— Mama m-a îndemnat mereu să plec, să cunosc lumea, spuse Meg. Cu siguranță m-ar lăsa să fac asta. Știi și tu că m-ar lăsa. Spune-i... continuă ea, dar apoi i se puse un nod în gât și se opri. Lasă, îi spun eu!

— Bravo! Foarte bine!

Meg dădu încet roată mesei uriașe și se opri în dreptul doamnei Ce, între coloane:

— Veniți cu mine?

— Nu, te-nsoțește doar doamna Care.

— Umbra Neagră... începu Meg, dar frica îi făcu vocea să tremure. Când tata a teserat prin ea, aproape că m-a ucis.

— Tatăl tău e incredibil de neexperimentat, spuse doamna Ce, cu toate că este un om nemaipomenit și merită să-l învățăm cum se tesereză corect. În momentul ăsta, însă, el încă tratează teseratul ca și cum ar fi o mașinărie. N-o să lăsăm Umbra Neagră să te prindă. Cel puțin nu cred că se va întâmpla.

Asta nu suna tocmai liniștitor. Încrederea de moment a lui Meg păli:

— Și dacă n-o să reușesc să-l iau pe Charles de acolo?

— Stop! spuse doamna Ce și ridică o mână. Ți-am dăruit ceva data trecută când te-am dus pe Camazotz. N-o să te lăsăm să pleci cu mâna goală nici de data asta. Dar ceea ce-ți putem da acum nu e ceva ce poți atinge. Îți dăruiesc dragostea mea, Meg. Să nu uiți niciodată! Dragostea mea, pentru totdeauna!

Doamna Cine, cu ochii sclipind în spatele ochelarilor, îi zâmbi larg lui Meg. Meg căută în buzunarul puloverului, scoase ochelarii pe care îi folosise pe Camazotz și i-i dădu înapoi doamnei Cine.

— Tatăl tău are dreptate, zise doamna Cine și ascunse ochelarii undeva, între faldurile pelerinei. Și-au pierdut proprietățile. Ceea ce-ți voi da de data asta e ceva ce va trebui să-nțelegi dintr-odată, așa cum ai înțeles teseractul, fără să te gândești la fiecare cuvânt în parte. Ascultă, Meg, ascultă cu atenție! *Pentru că fapta lui Dumnezeu, socotită de către oameni nebunie, este mai înțeleaptă decât înțelepciunea lor și ceea ce se pare ca slăbiciune a lui Dumnezeu, mai puternică decât tăria oamenilor. Căci, priviți chemarea voastră, fraților, că nu mulți sunt înțelepți după trup, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de bun neam. Ci Dumnezeu și-a ales pe cele nebune ale lumii, ca*

să rușineze pe cei înțelepți; Dumnezeu și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le rușineze pe cele tari. Dumnezeu și-a ales pe cele de neam jos ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt.[1]

Doamna Cine făcu o pauză, apoi adăugă:

— Fie ca binele să-nvingă!

Ochelarii îi sclipiră o clipă și doamna Cine deveni transparentă. Apoi, o ultimă sclipire a ochelarilor și doamna se făcu nevăzută. Meg se uită neliniștită spre doamna Ce, dar nici ea nu mai era acolo.

— Nu! strigă domnul Murry și făcu un pas spre Meg.

Dinspre pâlpâirea luminoasă care era doamna Care se auzi vocea ei șoptită:

— Nnu ppott ssă tte țțin dde mmânnă, ccoppillă!

În aceeași clipă, Meg fu înghițită de întuneric, de neant, de răceala de gheață a Umbrei Negre. „Doamna Care n-o să mă lase pradă Umbrei, doamna Care n-o să mă lase pradă Umbrei", își repetă Meg în gând fără încetare, în timp ce răceala Umbrei Negre parcă încerca să-i zdrobească oasele.

Apoi se trezi, dintr-odată, pe același deal pe care aterizaseră întâia oară când ajunseseră pe Camazotz. Răsuflarea îi era întretăiată, trupul îi înțepenise ușor de frig, dar nu mai mult decât de obicei iarna acasă, atunci când ieșea după-amiaza la patinaj pe lac. Se uită în jur. Era complet singură. Inima începu să-i bată cu putere.

Vocea inconfundabilă a doamnei Care răsună, învăluind-o parcă din toate părțile:

— Nnu ți-amm ddatt ddarrull mmeu. *Ttu ai cevva ce ICC nnu arre.* E ssinnggurra tta arrmmă. Însșă ttrrebbuie ss-o ggăsseșștti ssinnggurră.

---

[1] Biblia, Noul Testament, *Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel*, 25-28.

Apoi, vocea nu se mai auzi și Meg pricepu că rămăsese singură.

Coborî încet dealul. Inima îi bătea aproape dureros, mai-mai să-i spargă pieptul. Înaintea ochilor ei se întindea același șir de case identice, pe care le văzuseră și prima oară, iar în spatele caselor se înălțau clădirile uniforme și terne ale orașului. O luă pe aceeași stradă, pustie, tăcută și întunecată. Niciun copil care sărea coarda sau bătea mingea. Nicio mamă în pragul ușii. Niciun tată care se întorcea de la serviciu. Aceeași fereastră, a fiecărei case, era luminată și, în timp ce Meg mergea pe stradă, toate luminile se stinseră deodată. Oare din cauza ei sau era ora de culcare?

Mintea parcă îi era golită – nu simțea nici mânie, nici dezamăgire, nici măcar frică. Pășea automat, fără să zăbovească nici măcar o clipă. Nu gândea, nu își făcea niciun plan, ci pur și simplu mergea, încet, dar hotărât spre centrul orașului, spre domul unde sălășluia IC.

Se apropia de clădirile de la marginea orașului. În fiecare dintre ele se vedea o dâră verticală de lumină, dar era o lumină difuză, nefirească, nu semăna cu lumina caldă de pe scările blocurilor din orașele de acasă. Și nu se vedeau nici ferestre de birouri luminate ici și colo, unde cineva poate lucra până târziu sau unde se făcea curățenie. Din fiecare clădire ieși un bărbat, paznicul probabil, care începu să patruleze de-a lungul clădirii. Niciunul nu păru să o vadă pe Meg sau cel puțin nu-i acordară nicio atenție când fata trecu pe lângă ei.

„Ce am eu și IC n-are?“ se gândi dintr-odată Meg. „Ce anume?“

Ajunsese în dreptul celei mai înalte clădiri de birouri. Alte dâre verticale de lumină. Zidurile străluceau ușor, iluminând slab străzile. Sediul CENTRAL al Inteligenței

Centrale era în fața ei. Oare bărbatul cu ochi roșii era acolo unde îl lăsaseră? Sau i se dădea voie să meargă la culcare seara? Nu conta, oricum nu într-acolo se îndrepta ea, deși omul i se părea acum un bătrânel cumsecade pe lângă IC. Dar nu îi mai era de niciun folos în căutarea lui Charles Wallace. Trebuia să se ducă direct la IC.

„IC nu-i obișnuit să i se împotrivească nimeni. Tata a zis că doar așa a reușit și că de asta eu și Calvin am rezistat atât de mult. Tata m-a salvat. Acum nu-i nimeni care să mă poată salva. Trebuie să mă descurc singură. Trebuie să-i rezist singură! Oare asta am eu și el n-are? Nu, sunt sigură că IC poate rezista oricât. IC nu-i obișnuit ca alții să-i reziste..."

Clădirea uriașă și pătrățoasă a Sediului CENTRAL al Inteligenței Centrale era chiar la capătul pieței. O luă pe lângă clădire, ocolind-o, și apoi încetini. Nu mai era mult până la domul în care se afla IC.

„Mă duc la Charles Wallace. Asta contează. La asta trebuie să mă gândesc. Of, de mi s-ar goli mintea de atâtea gânduri, ca la început. Dacă IC îl ține în altă parte? Dacă nu mai e acolo? Da, trebuie să mă duc în dom mai întâi. Altfel n-am cum să aflu dacă mai e acolo."

Trecu de poarta uriașă de bronz, de imensele ziduri cenușii ale Sediului CENTRAL al Inteligenței Centrale și, când în sfârșit văzu luminile ciudatului dom pulsând, în care era IC, încetini și mai mult.

„Tata a zis că e OK să-mi fie frică. A zis să merg înainte, chiar dacă mi-e frică. Și doamna Cine a zis... n-am înțeles ce-a zis, dar cred c-a zis ca să nu mă urăsc pentru faptul că sunt cum sunt. Și doamna Ce a zis să nu uit că mă iubește. Da, la asta trebuie să mă gândesc. Nu la frică sau la faptul că nu sunt la fel de deșteaptă ca IC. Doamna Ce

mă iubește! E mare lucru să te iubească doamna Ce sau cineva ca ea..."

Ajunsese.

Indiferent cât de încet o purtaseră picioarele, ajunsese până la urmă.

Era chiar în fața clădirii rotunde. Zidurile străluceau de parcă ar fi fost cuprinse de flăcări violete, iar pe acoperișul argintiu pulsa o lumină ce părea vie, dementă. Simți din nou cum lumina aceea, nici caldă, nici rece, se întinde către ea s-o înhațe, s-o ducă la IC.

Deodată, ca trasă de un aspirator uriaș, se trezi înăuntru. Era ca și cum ceva îi supsese tot aerul din plămâni. Încer-că din greu să respire, să respire în propriul ei ritm, nu în cadența impusă de IC. Ritmul de neoprit îi lua în stăpânire trupul, îi controla inima, plămânii...

Dar nu și mintea. Nu și pe ea, Meg. Încă nu...

Clipi des, în contratimp cu nemilosul ritm, până când pâcla roșie i se ridică de pe ochi și reuși să vadă în jur. Uite-l, creierul, IC pulsând și tremurând pe podium, moale, des-coperit și grețos. Charles Wallace stătea ghemuit lângă IC, cu ochii încă rotindu-i-se în cap, gura întredeschisă, așa cum îl lăsaseră. Fruntea îi zvâcnea sacadat, în ritmul oribil al înfiorătorului creier.

Privindu-l pe băiețel, Meg se simțea ca și cum ar fi primit un pumn în stomac, căci își dădu din nou seama că, deși era chipul lui... Charles nu era acolo. Unde era Charles Wallace, frățiorul ei iubit?

„Ce am eu și nu are IC?"

— Nimic! N-ai nimic în plus! spuse Charles Wallace pe un ton rece. Ce plăcere să te revăd, surioară dragă! Te-aș-teptam, știam că doamna Ce o să te trimită înapoi. Știi, e prietena noastră.

Pe moment, Meg îl crezu și atunci își simți mintea suptă de IC cu toată forța.

— Nu! țipă Meg din răsputeri. Nu! Minți!

În clipa aceea, Meg scăpă din mrejele lui IC.

„Câtă vreme sunt furioasă, nu mă poate prinde", își zise fata. „Oare asta am eu și creierul ăsta împuțit n-are?"

— Prostii, zise Charles Wallace. N-ai nimic în plus!

— Minți! spuse Meg.

Tot ce simțea pentru băiatul din fața ei, care nu era Charles Wallace, era mânie. Ba nu, dispreț. Ură! Da, pur și simplu îl ura. Însă, pe măsură ce se lăsa absorbită de ură, IC o acapara tot mai mult. Miasma roșie îi încețoșase din nou privirea, stomacul îi zvâcnea în ritmul lui IC, întreg trupul îi era zguduit de puterea urii și de forța lui IC.

— Minți! Și nu-i adevărat nici ce zici despre doamna Ce! urlă Meg.

— Doamna Ce te urăște! spuse Charles Wallace.

Asta fu greșeala fatală a lui IC. Fata i-o reteză de îndată automat, fără să stea pe gânduri:

— Ba nu, doamna Ce mă iubește, așa mi-a zis, că mă iubește!

În clipa în care rosti acestea, Meg înțelese.

Acum știa!

Iubire!

Asta avea ea în plus!

Avea dragostea doamnei Ce, avea dragostea tatălui ei, pe a lui Charles Wallace cel adevărat, a gemenilor și a mătușii Bestia.

Și avea dragostea ei pentru toți.

Dar cum o putea folosi? Ce trebuia să facă?

Poate că dacă reușea să-i insufle iubire lui IC, atunci scârbosul creier s-ar usca și ar muri, căci era sigură că n-ar

putea suporta dragostea. Însă ea, în toată slăbiciunea și nesăbuința ei, în lipsa ei de însemnătate, era incapabilă să-l iubească pe IC. Poate că nu era mare lucru, dar nu putea și gata!

Dar îl putea iubi pe Charles Wallace!

Pe Charles Wallace al ei, cel adevărat, fratele ei, pentru care se întorsese pe Camazotz, copilul care era mult mai mult decât ea și, cu toate astea, atât de vulnerabil.

Da, îl putea iubi pe Charles Wallace!

„Charles! Charles, te iubesc! Frățiorul meu care are întotdeauna grijă de mine! Întoarce-te la mine, Charles Wallace, pleacă de la IC! Întoarce-te, hai acasă! Te iubesc, Charles! Charles Wallace, te iubesc!“

Lacrimile îi șiroiau pe obraji, dar ea nu-și dădea seama.

Acum se putea uita la el, la arătarea însuflețită care nu era prin nimic Charles Wallace al ei. Îl putea privi și îl putea iubi.

„Te iubesc! Charles Wallace, tu ești fratele meu drag, lumina vieții mele, comoara inimii mele! Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!“

Încet, încet gura băiețelului se închise. Ochii încetară să i se mai rotească. Zvâcnetul ritmic, îngrozitor al frunții se opri. Se îndreptă spre Meg cu pași rari.

— Te iubesc! strigă atunci Meg cu voce tare. Te iubesc, Charles! Te iubesc!

Și, deodată, Charles începu să alerge spre ea, împleticindu-se. Se aruncă în brațele ei, zguduit de suspine:

— Meg! Meg! Meg!

Un întuneric învolburat. O rafală rece ca gheața. Un urlet furios care parcă o sfâșie. Din nou întuneric. Prin beznă, însă, simți prezența doamnei Ce și atunci înțelese că nu era în ghearele lui IC.

Simți apoi pământul sub picioare, ceva îi umplu brațele și, deodată, se rostogoli în țărână mirosind dulce a toamnă. Charles Wallace striga:

— Meg! Ooo, Meg!

Îl îmbrățișă strâns și brațele lui micuțe o cuprinseră pe după gât:

— Meg, m-ai salvat! M-ai salvat! repetă el fără oprire.

— Meg, se auzi o altă voce și fata îi zări pe tatăl ei și pe Calvin alergând spre ea prin întuneric.

Cu greutate, Meg se ridică și se uită în jur, fără să-i dea drumul lui Charles din brațe.

— Tată! Cal! Unde suntem?

Charles Wallace, ținând-o strâns de mână, se uită și el în jur și izbucni în râs:

— În grădina de legume a gemenilor. Am aterizat în răsadul de broccoli!

Meg începu și ea să râdă, încercând în același timp să-i îmbrățișeze pe domnul Murry și pe Calvin, fără să-i dea drumul lui Charles Wallace nici măcar o clipă.

— Meg, ai reușit! strigă Calvin. Charles!

— Sunt foarte mândru de tine, fetița mea! zise domnul Murry și o sărută.

Se întoarse apoi spre casă:

— Trebuie să mă duc la mama.

Meg simți că tatăl ei încerca să-și controleze neliniștea și nerăbdarea din voce.

— Uite! zise ea și arătă spre casă.

Prin iarba înaltă și udă, veneau spre ei doamna Murry și gemenii.

— Mâine la prima oră trebuie să mă duc să-mi iau ochelari noi, zise domnul Murry mijind ochii în lumina lunii.

Apoi alergă spre soția sa.

Vocea lui Dennys răsună îmbufnată:

— Hei, Meg, e ora de culcare!

Sandy țipă deodată:

— Tată!

Domnul Murry și doamna Murry alergară unul spre celălalt și, cât ai clipi, se îmbrățișau strâns. Urmă o încâlceală fericită de brațe mâini, picioare – părinții, gemenii, Meg și Charles Wallace se îmbrățișară pe rând și toți deodată. Calvin îi privi, zâmbind cu gura până la urechi, până când Meg îl trase în cercul fericirii lor, iar doamna Murry îl îmbrățișă. Vorbeau și râdeau toți în același timp. Tresăriră deodată, căci Fortinbras, care nu mai putu răbda o clipă să fie lăsat deoparte, sări prin plasa de muște a ușii de la bucătărie. Traversă în salturi peluza și ateriză vesel între ei, aproape dărâmându-i.

Meg simți pe dată că doamna Ce, doamna Cine și doamna Care erau prin preajmă, căci un sentiment de bucurie și iubire îi umplu sufletul, o trăire mai adâncă decât fericirea și dragostea pe care le împărtășea cu ceilalți în clipele acelea.

Se opri din râs și ascultă. Charles se opri și el.

— Șșș!

Se iscă un vârtej și doamna Ce, doamna Cine și doamna Care apărură în fața lor. Iubirea și bucuria erau atât de vii, aproape materiale, încât Meg simți c-ar fi fost de-ajuns să întindă mâna și le putea atinge.

Doamna Ce spuse, cu răsuflarea întretăiată:

— Ooo, dragii mei, îmi pare rău că nu mai avem timp să ne luăm rămas-bun așa cum s-ar cuveni. Știți, trebuie să...

Dar n-au aflat niciodată ce anume trebuiau să facă doamna Ce, doamna Cine și doamna Care, căci, cu o pală de vânt, dispărură tustrele ca prin farmec.

Cuprins

Medalia Newbery

Premiile Raftul Lewis Carroll și Sequoyah

Pe locul 4 în „Topul celor mai bune cărți pentru copii scrise vreodată" realizat de revista Time în 2015

Inclusă în 2014 de *Entertainment Weekly* între cele „50 de cărți pe care orice copil ar trebui să le citească"

E noapte și o furtună zguduie casa din temelii. Meg, Charles Wallace și mama lor sunt în bucătărie când o străină apare la ușa lor: este doamna Ce, un vârtej a abătut-o din drum. După o cană de lapte cu cacao, le transmite un mesaj important: teseractul există. Ce este teseractul? se întreabă cei doi frați și află că e cea de a cincea dimensiune, iar tatăl lor tocmai asta cerceta înainte să dispară brusc și inexplicabil.

În scurt timp își fac un prieten nou, Calvin, și ajung să le cunoască și pe doamnele Care și Cine, prietenele misterioasei lor musafire din miez de noapte. Așa începe fantastica lor aventură prin spațiu și timp, pe urmele tatălui dispărut.

www.editura-arthur.ro

ISBN 978-606-8620-23-7

9 786068 620237

ARTHUR